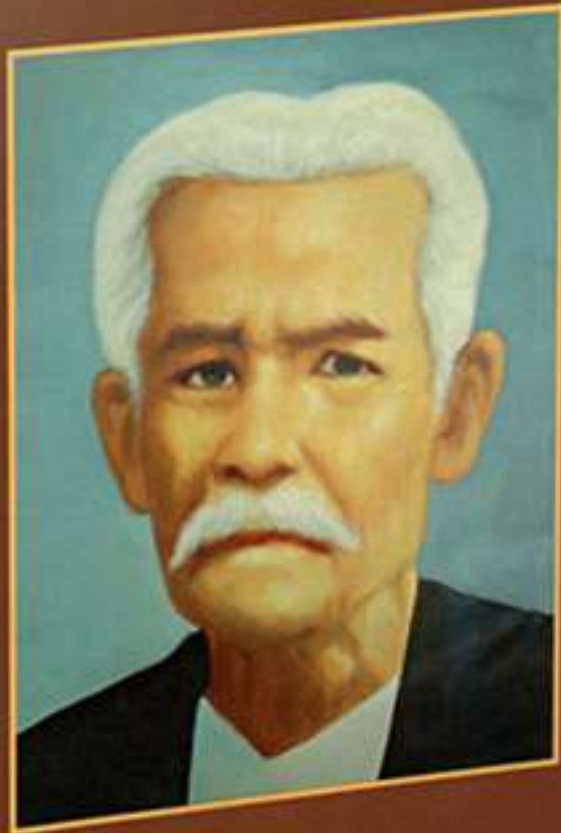

បណ្ណាំ ក្រមង្គុយ

ចោះពុម្ពផ្សាយដោយអង្គការសន្តិសុខក្រុងភ្នំពេញ (អេស វិ អេ)

ភ្នំពេញ

ក.ស ២៩៩៩ - ក.ស ២០០៥

ប្រ.ប ២៩៩៩ - ប្រ.ប ២០០៥

ឬ ប្រ.ប ២៩៩៩

ចោះពុម្ពផ្សាយដោយអង្គការសន្តិសុខក្រុងភ្នំពេញ (អេស វិ អេ)
ប្រ.ប ២៩៩៩ - ប្រ.ប ២០០៥

ច្បាប់ល្បីកង្កី

អ្នកព្រះកិរម្យ	កាសាអ្វីខ្ញុំ	បង្គំនឹកគុណ
ព្រះពុទ្ធព្រះធម៌	ព្រះសង្ឃជាមុន មាតាបិតា ។	គុណគាប់មហាជួន
ឧបជ្ឈាយ័យជាធំ	កាលចាប់ដៃខ្ញុំ	ឱ្យធម៌កេសា
អនុសាវន	ព្រះកម្មវាចា ទាំងសាមសិបបី ។	គុណត្ថអក្ខរា
ខែចេត្រឆ្នាំច	ចត្វាស័កក	កគិតកាព្យប្ញី
លើកច្បាប់ប្រដៅ	កូនចៅប្រុសស្រី ចូរស្តាប់គ្រប់គ្នា ។	តូចក្តីធំក្តី
ដ្បិតមនុស្សតឡូវ	យកខុសជាត្រូវ	យកត្រូវធ្វើជា
អំពើអាក្រក់	ឡឹកឡក់លីលា អាងមាសអាងប្រាក់ ។	ព្រហ្មេនពានពារ
៥- អាងព្រើលអាងប្រាជ្ញ	អាងកោងអាងកាច	អាងកាប់អាងចាក់
អាងជើងអាងដៃ	អាងវាយអាងជាក់ អាងម៉ាស៊ីនកាត់ក ។	អាងគុកប្រាក់
អាងសុទ្ធតែខុស	កូនអើយចាំចុះ	អាងនោះមិនល្អ
អ្នកគិតឱ្យល្អិត	ដ្បិតស្រុកលោកក្រ តទៀតទៅមុខ ។	ប្រមាណតំណ
សាសនានៅឆ្ងាយ	លែងបានសប្បាយ	មានតែកើតទុក្ខ
កើតទាន់លោកីយ៍	ឮតែទំនុក	ដំណែលអាពុក

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	ចូរចាំគ្រប់គ្នា ។	
អ្នកជឿពាក្យចាស់	ជឿចាំឱ្យណាស់	កុំធ្វើបំពារ
អ្នកហ៊ានស្បែកជាច	អ្នកខ្លាចស្បែកជា	មនុស្សចោរប៉ោបៀ
	កុំយកខ្លួនបៀត ។	
ឃើញប្តូកគេល្អ	ទោះបីមានក្រ	យកគេជាញាតិ
គួររាប់អ្នកក្រៅ	ដៅអ្នកឯទៀត	រាប់រើសមារយាទ
	សុចរិតត្រឹមត្រូវ ។	
១០- រៀនបទរៀនបាទ	កុំកោងហួសខ្នាត	កុំភ្លាត់ហួសផ្លូវ
កុំភ្លើនភ្លើងម៉ែ	កុំប្រែហួសឌី	ឃើញចាស់សក់ស្កូវ
	កុំស្កូវមើលងាយ ។	
បន្ទន់អាត្មា	ខ្លាចមេខ្លាចបា	ខ្លាចតាខ្លាចយាយ
បម្រើមហាក្សត្រ	ប្រយ័ត្នស្តេចទាយ	ពាក្យពិតទំនាយ
	រលាយកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។	
ពាក្យស្តេចពាក្យគ្រូ	មានប្រែមានជូរ	កម្រពីរោះ
ជួនទាយឱ្យទាប	ជួនទាយឱ្យខ្ពស់	ទាយឱ្យសក្តិយស
	ទាយចុះកុំខឹង ។	
បម្រើមើលភេទ	ចំណាំព្រះនេត្រ	ហេតុខ្លួនឱ្យដឹង
ខ្លួនខ្លួលហែព្រើល	លោកមើលសំឡឹង	សំឡក់ឱ្យប្រឹង
	ខំប្រិតសូត្ររៀន ។	
បម្រើមើលពុត	ប្រាជ្ញាឱ្យមុត	ស្មារតីឱ្យមាន
បើខ្មៅឱ្យប្រាជ្ញ	បើខ្លាចឱ្យហ៊ាន	ចង់បានរបៀន

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	កុំអៀនកុំខ្មាស ។	
១៥- ពុតលោកជាធំ	ជ្រងោប៉ុនក្នុំ	ឯងមើលមិនច្បាស់
បម្រើលោកណា	លោកហ្នឹងជាម្ចាស់	លោកស្អប់អ្វីណាស់
	ប្រាសចោលឱ្យឆ្ងាយ ។	
កុំឈមឈរជិត	កុំយកធ្វើមិត្ត	ភ្នាត់ខ្លួនអន្តរាយ
បើប្រពន្ធកូន	បងប្អូនចៅហ្វាយ	អាពុកឬម្តាយ
	ឱនកាយប្រតិបត្តិ ។	
អ្នកកុំមើលងាយ	ឃើញគេរីករាយ	ព្រួញខ្លួនប្រយ័ត្ន
ត្រកូលញាតិដៅ	កូនចៅមហាក្សត្រ	ស្មើថ្លើមប្រមាត់
	ប្រមាថមិនបាន ។	
ទោះអ្នកដទៃ	អ្នកព្រៀងអ្នកព្រៃ	ដែលលោករាប់អាន
កុំថាតែមនុស្ស	ទោះសត្វតិរច្ឆាន	ឯងស្អប់ប៉ុន្មាន
	កុំហ៊ានប្រមាថ ។	
របស់ឬទ្រព្យ	ដែលជាសំអប់	កុំបាច់សំអាត
ទ្រព្យណាសំឡាញ់	អស់អញឱហាត	ចូរចៅសង្វាត
	ជួយថែរក្សា ។	
២០- កុំជិះជុំជាន់	ស្មៅផ្ទៃអាចម៍មាន់	ពាក្យចាស់ឧបមា
បុរាណហោរផ្ទៃ	ពីរបីប្រការ	កុំសុំត្រង់ណា
	ជុះដាក់ត្រង់ហ្នឹង ។	
សាច់សាលាហិត	កុំផ្លូលផ្លែកផ្លិត	ផ្លូបទោសកើតប្តឹង
អាពុកផ្លែផ្តាំ	ចូរចាំចេះប្តឹង	សាច់ថ្លើមស្អុតផ្តឹង

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	និងស្បែកខាងក្រៅ ។	
សាច់ស្លុតក្នុងខ្លួន សរសៃនិងស្បែក	ទុកស្មើបងប្អូន ចែកជាញាតិដៅ ជាស្មៅអាចម៍មាន់ ។	ប្រពន្ធកូនចៅ ខ្ញុំស្រីខាងក្រៅ
ស្រីខ្ញុំកំដរ កុំលួចលបលេង	បើឃើញរូបល្អ ក្រែងម្ចាស់គេទាន់ អាប់អន់អាត្មា ។	កុំលលូកលាន់ កុំកប់កុំកាន់
បើអ្នកមានយស ធ្វើធំធ្វើបី	មានសក្តិខ្ពង់ខ្ពស់ មន្ត្រីមានត្រា សាលាកុំជឿយ ។	គាប់នឹងរាជការ ព្រះហ្លួងឧកញ៉ា
២៥- ចេះច្បាប់បារាំង កុំធ្វើងហួសមាឌ	កុំភ្លេចសច្ច័ ភ្លេចញាតិប្រុសស្រី យកឧបេក្ខា ។	កតញ្ញូ ខន្តី ជំនុំកាត់ក្តី
កុំកាន់សីហលោ កុំជក់អាភៀន	កុំកាន់លោកោ កុំឃ្មានផឹកស្រា សប្តាយកត្រង់ ។	ទោសោមោហា កុំស្អប់ខាងណា
លួងលោមពិសោធន ឱ្យបែកឱ្យបាក់	កុំឆបញ្ឆោត ពាក្យសត្យពាក្យសង្ឃ តម្រង់ស្មារតី ។	បញ្ចូលឱ្យបង់ កូនអើយផ្ទិតផ្ទង់
កុំភ្លើនឃើញប្រាក់ កាន់ធម៌ទសពិធន	កុំភ្លើភ្លាត់សក្តិ រឹតឡើងរាសី	ធ្លាក់ទៅអវិបី គាប់ពីលោកីយ៍

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

ដល់បរលោកនាយ ។

អ្នកក្តីជាភ្លើង ចៅក្រមជាទឹក	កុំកាត់កាន់ជើង រំពូករំលាយ បង្ខំនាំខុស ។	អ្នកម្ចាស់មើលងាយ កុំជេរកុំវាយ
៣០- ចោរខូចលួចបួន កុំស្អប់ខាងណោះ	រឺចោរស្ម័គ្រស្មន់ បញ្ឆេះខាងណោះ បញ្ចូលចិត្តក្តី ។	តណ្ហាស្រីប្រុស លួងលោមបញ្ចុះ
កុំដុតឱ្យក្តៅ កុំឃ្លានប្រាក់ប្រុស	បើឃើញគ្នាខ្មៅ បន្ទុះខាងស្រី កុំចោលច្បាប់ចាស់ ។	ប្រាជ្ញាគ្នាខ្លី បើកាន់ច្បាប់ថ្មី
កុំជឿលអ្នកស្រែ ក្រឡេកឃើញគុណ	ត្រកូលឯងខ្មែរ ទន់ខ្លួនសំពះ កុំច្នុះអ្នកក្រ ។	កុំប្រែក្រឡាស់ កុំធ្វើអ្នកណាស់
អ្នកកុំភ្លេចគុណ កុំចាប់ដៃទាញ	គ្រូលេខនព្វន្ត គំនាប់ងក់ក ស្មើមិត្តសំឡាញ់ ។	គ្រូសូត្រអក្សរ កុំជជែកត
រាស្ត្ររត់ចូលជ្រក ពាក្យពុំពីរោះ	សួរសាកទៅមក គេកើតម្នាញ់ អន្តរាយកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។	កុំអើងងអញ គេជឿលផ្ទាលផ្ទាញ់
៣៥- កុំឆ្កើងអាងបុណ្យ ខ្លួនអ្នកនឹងប្តឹង	ស្រដីឱ្យទន់ នឹងឡើងសក្តិយស	ពោលពាក្យពីរោះ កុំឆ្កៀតនាំឈ្មោះ

	ញុះញង់អ្នកធំ ។	
កុំស្អប់អ្នកតូច	បើឃើញគ្នាខូច	គួរគិតប្រមុំ
ទោសគ្នាតិចតួច	ផ្អូចឡើងជាធំ	ផ្សែងពូតជាដុំ
	ផ្អុំចេះជាភ្លើង ។	
កុំភ្លើនភ្លើងខ្លួន	ចេះសាសន៍ចិនយួន	កុំចោលខ្មែរយើង
កុំធ្វើក្រអឺត	កុំពើតកុំពើង	កុំពាក់ស្បែកជើង
	ចូលវត្តលោកសង្ឃ ។	
ដោះម្នាក់ដាក់ច្រក	ឱនកាយប្រតិបត្តិ	លំអុតឱនអង្គ
កុំស៊ីតាមឃ្មាន	កុំហ៊ានតាមចង់	កាន់ច្បាប់ស្រុកហ្វូង្ស៍
	កុំបង់សាសនា ។	
កុំចង់ប្តឹងពេក	កុំលើកដំណេក	ហួសមេហួសបា
តែងខ្លួនឱ្យល្មម	មើលពូជពង្សា	សង្ខេបនិដ្ឋិតា
	រឿងផ្តាប់បុណ្យសក្តិ ។	
៤០- បើទៅជាពស្ត្រ	ប្រាជ្ញាវៃឈ្លាស	គួរវាសន៍កង្វាក់
ឱ្យធ្វើតែវែកពុន	បើធ្ងន់សុំដាក់	ខំរកមាសប្រាក់
	ឱ្យគ្រាន់ទាន់ចាយ ។	
រាជ្យបារាំងសែស	កូនកុំប្រហែល	កុំថ្នមរូបកាយ
ដើរគិតដេកគិត	ជួញជិតជួញឆ្ងាយ	បើចង់សប្បាយ
	ស្រេចនៅមានទ្រព្យ ។	
រាជ្យហ្នឹងពីមុន	រកស៊ីវែកពុន	មានក្រតាមកំពូ
រាជ្យលោកឥឡូវ	ត្រូវខំឱ្យញាប់	តែខ្ចីលច្រើនជាប់

បណ្ណាក្រមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្វី

	ខ្មោះជើងខ្មោះដៃ ។	
តាំងពីឆ្នាំច	ចាំជាតំណ	ទំនិញឡើងថ្លៃ
ចងក្បិនឱ្យតឹង	ប្រឹងកុំសំចៃ	សញ្ជឹងយប់ថ្ងៃ
	កុំឱ្យក្រខ្សត់ ។	
បើចង់ស្រាលខ្លួន	រៀនសូត្រឱ្យមួន	ឱ្យមាំឱ្យស្អាត់
កុំចេះស្នាក់ស្នេរ	ល្ងីល្ងើតតបទ	បើចេះប្រាកដ
	ប្រាក់រត់តាមហោរ ។	
៤៥- កុំប្តូរមកម្ខាង	កាប់ដឹកចូកចាំង	កុំថារងាក្តៅ
រៀនអ្វីឱ្យឆ្អិន	កុំឱ្យខ្មោចទៅ	កុំដេកតែខ្មៅ
	ក្រក្រៅសណ្តាប់ ។	
បើល្ងង់ឱ្យចេះ	រករៀនតម្រិះ	រិះរកតម្រាប់
តន្ត្រីយ័ធ្វេងស្តាំ	កុំចាំគេប្រាប់	រៀនស្តីរៀនស្តាប់
	រៀនមើលឱ្យស្តែង ។	
កើតមកជាមនុស្ស	ទាំងស្រីទាំងប្រុស	មិនដែលចេះឯង
បើក្រឱ្យមាន	វិញ្ញាណចេះក្រែង	គិតគ្រប់កន្លែង
	កុំដេកតែក្រ ។	
កុំបួនកុំលួច	កុំខ្ជិលកុំខូច	កុហកត្រូវឆ
បោកប្រាសយកប្រាក់	ច្រវាក់ជាប់ក	កាន់មារយាទល្អ
	សុចរិតត្រឹមត្រូវ ។	
កូនអើយរកស៊ី	កកាយធរណី	ធ្វើស្រែយកស្រូវ
កុំតាមអ្នកណា	បាតាមតែឪ	លើកភ្លឺជិតផ្លូវ

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	កុំស្រាស់បន្ទា ។	
៥០- គេដើរយប់ថ្ងៃ	មុតជើងមុតដៃ	ដឹងចៀសទៅណា
ចៀសចុះជាន់ស្រូវ	ហើយជេរផ្កាសា	កូនម្តាយអាណា
	ស្រាស់ដើរមិនរួច ។	
កុំយកគល់ឈើ	ទៅដាក់ពីលើ	ទោះធំទោះតូច
ជំពប់ជើងគេ	គេថាឯងខូច	ជេរជៀលដល់ពូជ
	ប្រដូចមេបា ។	
លើកភ្លឺឱ្យធំ	បង្ហាប់ឱ្យមាំ	គាប់ភ្នែកទេវតា
ស្មើបានសង់ស្ពាន	នឹងមានផលា	កើតសាធុការ
	អាយុយើងវែង ។	
កូនអើយធរណី	បើតាមគម្ពីរ	ដែលលោកសំដែង
កុំចង់បានធំ	ប្រមុំឡើយឆ្ងៃង	កុំលើកដឹងង
	លបដាក់ស្រែគេ ។	
អំពើអាក្រក់	មួយចំរៀកសក់	ធ្លាក់ទៅនិរយេ
បច្ចុប្បន្នលោកីយ៍	កើតភ្លឺវាយជេរ	មិនដែលសុខទេ
	ព្រោះដីមួយហត្ថ ។	
៥៥- កុំជួញចង់ទាស់	ខូចខាតរបស់	អស់ទ្រព្យសម្បត្តិ
ចង់គង់ប្រយោជន៍	ឱ្យចេះប្រយ័ត្ន	ពាក្យឱ្យមួយម៉ាត់
	ឱ្យគិតមួយម៉ោង ។	
សំអាតផ្លិតផ្លាង	លើកភ្លឺឱ្យត្រង់	កុំលើកឱ្យកោង
អ្នកកុំប្រហែស	ក្រែងមានប្រហោង	លើកមើលទំនង

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	ទំនាបទឹកហូរ ។	
ចំនួនទឹកស្ទឹង	ទឹកព្រែកទឹកបឹង	ទឹកវាលទឹកអូរ
អ្នកលើលិចស្រូវ	ត្រូវបើកបង្ហូរ	អ្នកក្រោមកុំប្លូវ
	បន្ទូរហួសទៅ ។	
រាំងរឹងថ្ងៃយប់	ឆាប់លើកឆាប់ទប់	កុំឱ្យបាក់ជ្រៅ
កត្តិកចេញខ្យល់	តម្កល់ទឹកនៅ	បើចង់បានស្រូវ
	ស្រេចនៅត្រឹមថៃ ។	
កុំយកគ្រាប់ឆ្នោត	ទៅដាំទៅដោត	ពីលើភ្នំស្រែ
ចិត្តគិតប្រមាណ	ចង់បានផ្កាផ្លែ	ដាំដុះបង្កើ
	បង្កិនខ្លួនឯង ។	
៦០- ដល់ឆ្នោតឡើងគល់	ឡើងកើតនាំខ្យល់	ធាងលូតឡើងវែង
ក្នួររាស់ជាប់នឹម	ក្របីជាប់ស្នែង	ទទើសទទែង
	ក្នួរធ្វើមិនត្រូវ ។	
ដល់ឆ្នោតវាធំ	មានស្លឹកវាទុំ	វាជ្រុះក្នុងស្រូវ
ស្រែឆ្ងាយពីផ្ទះ	ឃ្នាតណាស់ពីផ្លូវ	ទំរាំតែទៅ
	រលួយស្រូវអស់ ។	
កូនអើយកុំពោត	បើចង់បានឆ្នោត	ដាំដោយកៀនកោះ
ដីទូលចំការ	ឯណាចន្លោះ	ដាំជារបោះ
	ជាយជួររបង ។	
របៀបចំការ	ថៃទាំរក្សា	យូរៗស្រាស់ម្តង
ស្រាស់ឱ្យត្រូវជួរ	មើលគួរសមផង	កុំបើកមុជធ្ងន់

	ទៅស្រាស់ខាងក្រៅ ។	
មិនគាប់ប្រសើរ កើតក្តីកើតក្តាំ	របងវាដើរ អស់ខោអស់អាវ ពីព្រោះចំការ ។	អ្នកម្ចាស់វាក្តៅ ខឹងអស់ញាតិដៅ
៦៥- មួយទៀតរបង ធ្វើឱ្យទូលាយ	ជិតផ្លូវអ្នកផង កុំរាយបន្ទា ឱ្យឆ្ងាយពីផ្លូវ ។	គេទៅណាៗ កាប់ភ្លឹះទាត់ធ្មាវ
កុំធ្វើចង្អៀត ចៀសគ្នាមិនរួច	ក្រែងយប់អប្រាត្រ បើកបរកាត់ស្រូវ រហូតដល់ផ្ទះ ។	ខ្លះមកខ្លះទៅ ជេរម្តាយតាមផ្លូវ
កូនអើយអ្នកចាំ ជាតិក្រោយខ្នាក់ខ្លួន	អ្នកកុំចង់កម្ម កខ្វះកខ្វាស មិនខាតប៉ុន្មាន ។	មានពៀរច្រើនណាស់ ស្លូវចោលដីខ្លះ
កុំខ្លាចតែក្រ រអែករអោក	ធ្វើឫកមិនល្អ បាត់ញាតិសន្តាន មានតែគេស្អប់ ។	ច្រើនកើតរឱស្តាន ឥតគេរាប់អាន
កាន់ឫកឱ្យខ្ពស់ យកឆោតដាក់ខ្លួន	ឱ្យខ្ពើមពាក្យឈ្លោះ ច្រើនមានគេរាប់ កុំធ្លាប់ហ៊ានខ្លី ។	ទើបបានជាគាប់ បើខ្លួនឥតទ្រព្យ
៧០- គ្រប់ការសារពើ រទាស់រទេះ	ចង្អៀតរកញើ គោសេះក្របី	កន្តាំងតៅល្អី បើបានជាខ្លី

	ខ្ចីប្រាក់គេទិញ ។	
យកមករកស៊ី	ខែមួយខែពីរ	សង់ប្រាក់គេវិញ
របស់បានយើង	ជាជើងជួញចេញ	ឯទ្រព្យនោះមិញ
	ពេញជាទ្រព្យឯង ។	
កុំខ្ចីគេប្រើ	តែមួយដំណើរ	មិនយូរអង្វែង
ជួនជាបាក់បែក	ជជែកទាស់ទែង	សង់គេមិនលែង
	ចាស់ផ្លាស់ជាថ្មី ។	
កើតមកជាប្រុស	គិតឱ្យសព្វសុស	កុំឱ្យសល់អ្វី
បួសរៀនធម៌អាថ៌	សាស្ត្រាបាលី	បរលោកលោកីយ៍
	កុំបីចន្លោះ ។	
សឹកមករកស៊ី	កកាយធរណី	ធ្វើជាគ្រហស្ថ
កុហកជឿបុល	បំណុលរុកោះ	ច្រើនគេដាក់ខ្មោះ
	អស់ស្រែចំការ ។	
៧៥- ធ្វើរាស្ត្ររកស៊ី	ចិញ្ចឹមគោញី	ថែទាំព្យាបាល
ក្រហេតុពីខ្លួន	មានត្បិតឧស្សាហ៍	អ្នកមានប្រាជ្ញា
	មិនស្មើគំនិត ។	
កំណើតសំណាង	សំណូមសូមសាង	កកើតពីគិត
ពីកាលជាតិមុន	បុណ្យព្រេងអតីត	កើតរូបគំនិត
	ទើបកើតសំណាង ។	
ឯមនុស្សសំណាល់	ល្ងង់ល្បីជឿងត្ងល់	ទាស់ទែងក្អែងក្អាង
ដប់ឆ្នាំនេះហើយ	ប្រកាន់ម៉្យាងៗ	ខ្លះអួតសំណាង

បណ្ណកំក្រមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	ខ្លះអាងគំនិត ។	
កូនចៅប្រុសស្រី	រកប្រពន្ធប្តី	ឱរកស្រុកជិត
បើរកស្រុកឆ្ងាយ	ឱរម្តាយពិនិត្យ	ឱរត្រឹមត្រូវពិត
	ពូជពង្សរាវតារ ។	
កូនអើយអ្នកចាំ	កុំជឿខែឆ្នាំ	កុំជឿតម្រា
ពាក្យក្លនតម្រាយ	កើតពីមនុស្សចារ	ពីដូនពីតា
	ចារតាមសម្គាល់ ។	
៨០- អ្នកជឿតែពូជ	អម្បូរធ្លាប់ខូច	វាខូចរៀងរាល់
ពូជមានវាមាន	ពូជទាល់វាទាល់	កុសលអកុសល
	យើងមើលមិនជាក់ ។	
ប្រពន្ធនិងប្តី	អាយុវែងខ្លី	យើងមើលឃើញច្បាស់
កុំយកពូជល្បែង	ពូជភ្លេងអារក្ខ	បើម៉ែបង់ប្រាក់
	រកអាយុវែង ។	
អម្បូរពង្សពូជ	ត្រកូលធ្លាប់ខូច	វាខូចមិនលែង
ពូជចោរស្រីៗ	យកប្តីចិត្តឯង	មិនគិតកោតក្រែង
	ខ្លាចចិត្តមេបា ។	
កូនចៅស្រីៗ	បើនឹងយកប្តី	ឱរមើលកិរិយា
មួយភ្លេងអារក្ខ	មួយអ្នកបាណា	មួយអ្នកដឹកស្រា
	មួយអ្នកចង់ស្រី ។	
មួយអ្នកក្រមាច់	លេងដោមលេងអាចម៍	អាយុច្រើនខ្លី
ប្រកាច់ដាច់លក្ខណ៍	ជាន់អារក្ខព្រៃ	មួយគឺមន្ត្រី

	ធ្វើក្រមដំទប់ ។	
៨៥- ជំទាយតែដើរ	មេស្រុកគេប្រើ	ទាំងថ្ងៃទាំងយប់
មានម្នាក់ខ្លះឆត្រ	កម្រមានគ្រប់	មួយទៀតកុំភប់
	ជួញប្រាំប្រការ ។	
ប្រាកដជាខុស	លក់សត្វទាំងរស់	មិនចេះអនិច្ចា
សព្វសត្វអ្វីៗ	បក្សីបក្សា	ព្រាត់មេព្រាត់បា
	ទេវតាលោកលក់ ។	
លោកីយ៍នេះខ្យត់	យម្ពបាលគេកត់	នៅស្ថាននរក
មួយហួយអាប៉ោង	ប៉ោបៀគ្រប់មុខ	កូនអើយចាំទុក
	ក្រគ្រប់ប្រាំបី ។	
ឯអ្នកទាំងអស់	រកស៊ីម៉ែម៉ស់	ច្រើនជាងស្រីៗ
ប្រាជ្ញានោះវែង	គំនិតនោះខ្លី	ប្រពន្ធដេរស្តី
	អាងឈ្មោះបំពាន ។	
នេះពូជអ្នកក្រ	រស់ទាំងត្រដរ	ទាំងអត់ទាំងឃ្មាន
ធ្វើគុណនឹងគេ	រកគេសងគ្មាន	ហេតុនេះកុំរៀន
	ទាំងប្រាំបីផ្លូវ ។	
៩០- យ៉ាងអ្នកនេសាទ	មិនដែលសង្វាត	ធ្វើស្រែបានស្រូវ
ប្រព្រឹត្តសាងកម្ម	ប្រចាំរដូវ	វង្វេងសុខត្រូវ
	ព្យាយាមសម្លាប់ ។	
អន្ទាក់ជង់កុក	អង្រ្កតឈ្នាំងឈ្នក់	គ្រប់គ្រឿងប្រដាប់
ថ្នកបៀត្រពាំង	ទប់បាំងបាចចាប់	ចោលស្រូវរកណ្តាប់

បណ្ណាកំក្រមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	កណ្តៀរកាត់អស់ ។	
កំពប់ខ្ចាត់ខ្ចាយ យប់រល់ប្របក់	ខូចខាតអន្តរាយ ចង់បានត្រឹមរស់ ដើរដេញសំពោច ។	មិនស្តាយស្រណោះ ខែភ្លឺរល់ធ្លុះ
វក់តែសប្បាយ អំពើអស់នោះ	ដើរដេញទន្សាយ ច្រើនខ្វះស្រូវពូជ អាងជឿគេស៊ី ។	ដើរចង់សន្ទូច ធ្វើបានតិចតួច
កូនអើយបំណុល អ្នកភ្លេងអារក្ខ	ចង់ការជឿបុល ច្រើនទឹមគោញី ធ្វើសោះតែខាន ។	មួយឡើងជាពីរ ធ្វើស្រែមួយពីរ
៩៥- ថ្ងៃដេកក្រក្លាក់ គេស្តីគេពឹង	យប់ល្ងែងអារក្ខ នឹងឈប់ពុំបាន កាលមានផុរ ។	ឈឺឆ្កាលសន្តាន គេរករាប់អាន
ផ្ទុំប៊ុកូតទ្រ ឯងពឹងគេវិញ	ស្រែកច្រៀងវាយសួរ គេគ្មានជំពាក់ ដោយសារឱ្យថ្ងៃ ។	មិនបានលុយកាក់ ពឹងបានម្នាក់ៗ
ឡើងភ្នោតភ្នំស្រែ ច្រូតកាត់ចង់តាប់	កម្រទាន់គេ ជួលគេពេញថ្ងៃ នាំខាតធ្វើការ ។	ដ្បិតដេកដល់ថ្ងៃ ចំណេះចង្រៃ
ឯខ្មោចអារក្ខ សំពះនឹកគុណ	ស្លាប់ដប់រស់ម្នាក់ ខ្មោចប្រេតដូនតា	ថ្វាយចេកថ្វាយស្រា មិនដែលអ្នកណា

	នឹកគុណអ្នកភ្លេង ។	
ឯអ្នកប្រមឹក	ប្រមូលកនដឹក	ធ្វើភ្លើងនឹងភ្លេង
សំដីច្រើនតឹង	ស្រវឹងវង្វេង	ជំហរអួតភ្លេង
	មិនចេះក្រខ្យត់ ។	
១០០- អួតទាំងបំពាន	ដឹកម៉ែលុយមាន	ដឹកម៉ែលុយអត់
ឯងចេះតែកិន	ចិនចេះតែកត់	ដឹកដល់កំណត់
	យកស្រែបញ្ចាំ ។	
សល់ថ្នាលមួយពីរ	វាយគោស្មោរស៊ី	មិនគិតខ្លាចកម្ម
ដឹកជ្រុលហួសល្បត់	អត់បាយរាប់ឆ្នាំ	អស់ស្រែបញ្ចាំ
	បញ្ចាំកូនទៀត ។	
កំណើតដឹកស្រា	ដឹកផុតមេត្តា	ដឹកជ្រុលហួសមាឌ
អ្នកមួយដឹកស្ទើរ	ល្វីល្វីចេះធ្លៀត	ម៉្យាងដឹកផុតមារយាទ
	ច្រើននៅខ្ញុំចិន ។	
វែកទឹកពុះឧស	វាទុញវាតុះ	ចាក់កែវដឹកសិន
ស្វីវែកខំអត់	សំពត់ខើចក្បិន	ទំរាំបាយឆ្អិន
	ចិនដួសហៅស៊ី ។	
ឆ្ងាញ់តែម្នាក់ឯង	ឆ្អែតហើយខំស្វែង	ខំលើកខំលី
ដងទឹកស្រាចគ្រប់	ស្រាចខ្ចីមម្ទេសដីរ	ខ្ញុំចិនម៉ែពីរ
	វិលទៅរវាំងផ្ទះ ។	
១០៥- ឯអ្នកចង់ស្រី	ប្រពន្ធពីរឺ	ថាឯងអ្នកណាស់
គន់ឯសំពត់	តែមួយបន្ទាស់	ពាក់អាវបំណាស់

	កម្រមានថ្មី ។	
ផ្ទះលេចវាលល្វឹង	ជញ្ជាំងចងហ៊ុន	ស្នាដ័របាយសី
ខួបប្រេងក្រមួន	ម្លូស្នាបារី	កំលោះពីរបី
	ចោមរោមរៀនស្នេហ៍ ។	
រៀនស្នាលវេនស្មិទ្ធ	កើតក្តីពីក្តីត	ព្រួយចិត្តឌីម៉ែ
កូនអើយប្រពន្ធ	អាងមន្តពូកែ	ត្រូវគុក១០ខែ
	អស់ស្រែត្រពាំង ។	
ធម្មតាប្រពន្ធ	បានដោយសិល្បមន្ត	ដោយស្នាត់កំបាំង
រកស៊ីលៀនភ្នែក	បានវែងខ្លះឆ្នាំង	បានល្អិតនាំង
	នៅខ្លះចង្កើរ ។	
បាននេះខ្លះនោះ	ក្រហេតុពីព្រោះ	អាពុកម្តាយជេរ
បើចូលជំនុំ	មិនរម្យដូចគេ	អង្គុយវេះវេរ
	មិនហ៊ានហាលមុខ ។	
១១០- នេះពុតអ្នកក្រ	ចាំជាតំណ	តជាទំនុក
ប្រយ័ត្នដំនៀល	គេដៀលអាពុក	កូនអើយចាំទុក
	ចាំតកូនចៅ ។	
រក្សាពូជពង្ស	បើខ្លួនល្ងិតល្ងង់	ស្តាប់ចាស់ប្រដៅ
កុំស្អប់អ្នកប្រាជ្ញ	កុំខ្លាចអ្នកខ្មៅ	បើមនុស្សទោតទៅ
	កូនឯងកុំភប់ ។	
កុំភ័យខ្លាចអត់	មើលឱ្យប្រាកដ	គួរយកគួរឈប់
គួរឈានគួរឈោង	តោងមើលឱ្យគ្រប់	កុំចេះតែងប់

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	មិនស្តាប់ឱ្យម៉ែ ។	
រកប្តីប្រពន្ធ	ឱ្យគិតឱ្យគន់	ឱ្យមើលជូនថៃ
ត្រកូលក្រខ្សត់	ប្រាកដតាមខ្សែ	បីដូចឈើផ្លែ
	មិនដែលចេះក្លាយ ។	
ជួរផ្អែមធំតូច	ដើមក្រូចផ្លែក្រូច	ដើមស្វាយផ្លែស្វាយ
ពូជស្រីចោរក្បត់	មិនអត់សាហាយ	ពូជស្រីមេម៉ាយ
	ពីម្តាយដល់កូន ។	
១១៥- រើសពូជមិនខុស	ពូជសាំងនឹងប្រុស	ទាំងអស់បងប្អូន
ពូជសែនមេបា	ពីតាដល់ដូន	ពូជល្អសុទ្ធសូន្យ
	ពីដូនដល់ចៅ ។	
រករូបមិនក្រ	អាក្រក់ហើយស	មារយាទល្អហើយខ្មៅ
ស្រីភ្លើងមានខ្មាស	ចាស់ចង់ប្រដៅ	ប្រដូចតាមដៅ
	មិនសូវខុសខាន ។	
ពាក្យចាស់លោកថា	ធ្វើស្រែចំការ	ស្តាប់មហាសង្គ្រាន្ត
ធ្វើម្តងខុសខាត	ធ្វើម្តងទៀតបាន	ធ្វើតាមប្រមាណ
	ប្រមើលទឹកភ្លៀង ។	
រកប្តីប្រពន្ធ	ឱ្យគយឱ្យគន់	រើសរករូបរាង
ពូជថ្លៃល្អមយក	ពូជថោកល្អមរាង	រូបល្អឫកល្លៀង
	នាងកុំប្រសព្វ ។	
ជាតិស្រីនឹងប្រុស	បើបានជាខុស	ខុសទាល់ចាស់ងាប់
បើបានរូបល្អ	កម្រមានភ័ព្វ	មានខុសមានគាប់

បណ្ណាម្បត្តមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	ដូចស្រែចំការ ។	
១២០- មួយទៀតអ្នកចាំ	អាពុកចំណាំ	ទុកជាតម្រា
កុំយកតម្រាប់	កុំស្តាប់អាចារ្យ	បើនឹងរៀបការ
	កុំការប្រជូន ។	
ប្រដែងវេលា	ឮស្តរឆ្លើយគ្នា	ប្រទប់ប្រទូន
ស្រុកជិតភូមិផង	របងដោយខ្លួន	អាចារ្យអាងក្បួន
	ថាសុខសប្បាយ ។	
កូនអើយអ្នកចាំ	យូរណាស់៤ឆ្នាំ	ព្រាត់ប្រាសអន្តរាយ
ច្រើនស្លាប់ពានាក់	រស់ម្នាក់មេម៉ាយ	កូនឃើញតែម្តាយ
	មិនឃើញអាពុក ។	
មានកាលស្លាប់ស្រី	ស្លាប់ចោលកូនខ្ចី	ប្តីនៅរងទុក្ខ
យកប្រពន្ធទៀត	កម្រពេញមុខ	កូននឹងអាពុក
	បែកគ្នាខ្ចាត់ខ្ចាយ ។	
កូនចៅស្រីៗ	បើនឹងយកប្តី	កុំយកពោះម៉ាយ
ស្ងួតនៅម្នាក់ឯង	បន្លែនឹងម្តាយ	អាណិតរូបកាយ
	ស្តាយខ្លួនក្រមុំ ។	
១២៥- ហៅប្រុសអភ័ព្វ	ប្រពន្ធដើមស្លាប់	មានកូនតូចធំ
យកឯងជាចុង	បំរុងតែយំ	ច្រើនឈ្មោះជំនុំ
	ព្រួយចិត្តម៉ែឌី ។	
ហៅប្រុសចិត្តពីរ	ពិបាករកស៊ី	រញ្ជាំរញ្ជូរ
ឯងនឿយស្ទើរស្លាប់	ផ្តាប់ចិត្តមិនត្រូវ	បីបួនរដូវ

	ខ្លួនឯងស្លាប់ទៀត ។	
ចង្រៃខាងប្រុស	កូនអើយចាំចុះ	កុំយកខ្លួនបៀត
ស្រីណាខំយក	ស្រីនោះបង្កមារយាទ	ប្រុសព្រួយខ្ទប់ធាតុ
	ខ្ទប់គ្រប់ជាបី ។	
យកទៀតជាបួន	គ្រោះដល់ស្លាប់ខ្លួន	មេម៉ាយខាងស្រី
ប្រាកដមិនខុស	ប្រុសក្នុងលោកីយ៍	ស្នូនៅអត់ប្តី
	ស្លាប់រស់រូបមួយ ។	
បើខ្លួនកំព្រា	រំពឹងមីងមា	រកស៊ីមិនព្រួយ
កាន់មារយាទល្អ	មិនក្រគេជួយ	បងប្អូនកូនក្លាយ
	រត់ចូលឱ្យប្រើ ។	
១៣០- ពោះម៉ាយមានបី	កុំយកធ្វើប្តី	មិនគាប់ប្រសើរ
អាមួយស្រីលែង	ស្រីគេគ្រាន់បើ	ពោះម៉ាយក្លាយដើរ
	អាងលែងប្រពន្ធ ។	
ពោះម៉ាយទាំងអស់	កុំយកឱ្យសោះ	ហៅប្រុសទុរជន
ទុរជាតិអប្រិយ	ស្រីកើតទុក្ខធ្ងន់	ហៅមួយជំនាន់
	ចំណាំមិនខុស ។	
កំលោះចាស់យូរ	ចាស់ទុំគេប្តូរ	ល្មមព្រមយកចុះ
រកស៊ីមានបាន	សុខសាន្តតតឈ្លោះ	ចម្រើនរូបរស់
	អាយុយើនយូរ ។	
កុំយកប្តីប្អូន	ថោករាសីខ្លួន	រកស៊ីមិនជូរ
គេហៅឯងធំ	សមហៅគេពូ	ច្រើនខ្ជិលមូទូ

បណ្ណកំក្រមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	ម៉េះមស័នីងល្បែង ។	
វាច្រើនមើលងាយ	ហៅស្ដីនិយាយ	ហៅហង់ហៅឯង
ខ្លួនយើងជាស្រី	ស្រដីតតក្រែង	យល់គេប្អូនឯង
	ឯងមើលងាយដេរ ។	
១៣៥- ពាក្យចាស់លោកចង	ប្តីទុកស្មើបង	ប្រពន្ធស្មើម៉ែ
មើលងាយរាល់ថ្ងៃ	ចង្រៃរាល់ខែ	រកស៊ីធ្វើស្រែ
	ច្រើនខាតគ្រាប់ស្រូវ ។	
គួរយកប្តីបង	ពាក្យចាស់លោកចង	ទុកប្តីស្មើឪ
ខ្លួនឯងប្រមាថ	ប្រតិបត្តិឱ្យត្រូវ	រាសីគង់នៅ
	ទេព្រក្សរក្សា ។	
ប្រពន្ធនិងប្តី	ជំស្រេចនឹងស្រី	គត់គង់កិរិយា
ឈ្មោះហើយច្រើនខ្សត់	ស្រីអត់លក្ខណា	ប្តីខ្ចីលឧស្សាហ៍
	ព្រោះប្អូកប្រពន្ធ ។	
ជាតិស្រីមានលក្ខណ៍	ទេវតាពំនាក់	កបកើតទ្រព្យធន
ប្រទេចដេរវាយ	ចង្រៃទុរជន	ជួរជាតិលើសលន់
	លើសលុបលើប្រុស ។	
ហៅកាឡកិណី	វាយកូនដេរស្តី	មិនដឹងត្រូវខុស
បើមានភ្ញៀវមក	រិតរករឿងឈ្មោះ	អសោចសាយសុស
	រង្គោះធនធាន ។	
១៤០- រកស្រីមារយាទខ្ពស់	ចេះខ្លើមពាក្យឈ្មោះ	ចេះទ្រាំអត់ឃ្មាន
ចេះស្អុតចេះកាច	ចេះខ្លាចចេះហ៊ាន	ចេះខ្មាសចេះអៀន

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	កាចមានប្រាជ្ញា ។	
កូនចៅស្រីប្រុស	ចំណាំទុកចុះ	ទុកជាតម្រា
គួរយកតម្រាប់	គួរស្តាប់ពុទ្ធដីកា	ព្រះអង្គទេសនា
	គាថាបួនបទ ។	
រៀនត្រាប់អ្នកប្រាជ្ញ	បើចង់ឈ្នះកាច	យកស្ងួតសង្កត់
ចង់ឈ្នះមនុស្សខឹង	ឱ្យប្រឹងខំអត់	វាជេរវាហាត់
	វាស្រួចលែងខឹង ។	
ចង់ឈ្នះអសុរោះ	ស្តីលេងឡេះឡោះ	កុំធ្វើជាដឹង
យើងស្តីត្រង់ណា	ឱ្យចំត្រង់ណឹង	ឃើញបូកយើងរឹង
	ខ្លាចយើងខាងក្រោយ ។	
ចង់ឈ្នះកំណាញ់	ក្រដេក្រដាញ់	សុំអ្វីមិនឱ្យ
បើបានចំណី	ហុចវាញយ។	តិចដោយច្រើនដោយ
	ក្នុងតែវាដឹង ។	
១២៥- នេះមន្តព្រះពុទ្ធ	ប្រាជ្ញាឱ្យមុត	ឱ្យគិតថ្លែងថ្លឹង
កុំកាចសុខខ្នាត	កើតខាតជ្រិតខឹង	កូនអើយខំប្រឹង
	កាន់ច្បាប់ទាំងបួន ។	
កុំជួញរវល់	កុំតប តទល់	កើតទាស់គុំគួន
កូនណាកាន់បាន	កូននោះសុខខ្លួន	ទោសទាស់លែងជួន
	លែងជួបមួយជាតិ ។	
បើមនុស្សវែកទូល	មកនៅចំណូល	ញ៉ោះញ៉ោះធ្វើញាតិ
ឱ្យមើលលែលក	កុំយកខ្លួនបៀត	វាទូលទៅទៀត

	អសារតតការ ។	
ចំណីចំណុក កុំឱ្យជឿខ្លី	បើឱ្យស៊ីចុក ក្រែងខុសសន្យា រើវែករត់បាត់ ។	ឱ្យដោយមេត្តា កើតទាស់កាលណា
មនុស្សគ្មានកន្លែង តាមទាន់តឹងទារ	ខុសពីមារយាទងង វាខឹងក្តៅក្តាត់ បំភ្លាត់ឯងបាន ។	មិនប្រុងប្រយ័ត្ន គុំគួនដោយស្ងាត់
១៥០- ហេតុនេះគួរគិត គួរឱ្យសឹមឱ្យ	គួរកូនពិនិត្យ គួរខានឱ្យខាន មានពីរចំណែក ។	ច្បាស់សុំរាប់អាន ជឿតពាក្យបុរាណ
ចង់ទុកជាកូន មួយទៀតចិត្តល្អ	ចិត្តល្អក្រខ្លួន មិនក្រយូរពេក ក្នុងតែនឹងមាន ។	នេះពាក្យមួយប៉ែក ឆ្នាំនេះឆ្នាំស្អែក
ចិត្តល្អក្រខ្លួន ឃើញអ្នកទូរគត	ចាំទុកជាកូន កំសត់អត់ឃ្នាន ហ៊ានឱ្យជឿខ្លី ។	ជាក្បាលនិទាន មិនស្គាល់ពោះវៀន
ទៅទារមិនឱ្យ ខាតទាំងទ្រព្យចាស់	តឹងតឿនញាយៗ អស់ទាំងទ្រព្យថ្មី រលក្តីខានថៃ ។	ខឹងប្តឹងកើតក្តី ស្តមគោក្របី
ចិត្តល្អមួយទៀត បានស្រូវស៊ីស្តប់	មេត្រីជាញាតិ ត្រឡប់កាច់កែ	សំដីខ្លីស្រែ រំលងឆ្នាំខែ

	ដកហូតមិនបាន ។	
១៥៥- ឯងប្តីវា-ត	ក្តីទាល់តែក្រ	អស់ឆ្នាំងអស់ចាន
របស់ក៏ខាត	របរក៏ខាន	ដឹងអស់ប៉ុន្មាន
	ទំរាំចាញ់ឈ្នះ ។	
ទ្រព្យធនអ្វីៗ	ចង់ការជឿខ្លី	មើលមុខឱ្យច្បាស់
កុំចោលច្បាប់ខ្មែរ	កុំភ្លេចច្បាប់ព្រះ	តាមតែប្រទះ
	ប្រទាញសងខាង ។	
ចាំចិត្តកណ្តាល	បើនឹងឈឺឆ្កាល	សប្បុរសមើលយ៉ាង
រៀនសូតរៀនប្រាជ្ញ	កាចកុំក្អែងក្អាង	ក្រែងគ្រោះសំណាង
	ខ្មោចខាងវាស្អប់ ។	
ល្អមិនក្រយូរ	ស្វែងរៀនរកគ្រូ	ស្វីកុំស្តាយទ្រព្យ
គ្រូវាយកុំខឹង	ឱ្យប្រឹងខំផ្តាប់	ចេះមន្តសាយសព្វ
	ត្រឡប់ជាមាន ។	
ធម្មតាអ្នកចេះ	អ្នកស្វែងចំណេះ	ចេះជឿតខំរៀន
ធ្លាក់គួរក្សរក្សាចំ	សាច់សិល្ប៍របៀន	អ្នកខ្សត់អត់ឃ្មាន
	ព្រោះចិត្តអាក្រក់ ។	
១៦០- ខូចខិលល្ងង់ខ្មៅ	គ្រូជេរប្រដៅ	ខឹងលបសំឡក់
របេញរបុញ	ភូតភរកុហក	ស្វីបួនលួចចក់
	មិនខំធ្វើស្រែ ។	
អ្នកបួនអ្នកលួច	ចក់បានតិចតួច	បានគ្រាន់បើដែរ
ដល់គេឃើញមុខ	ត្រូវគុកច្រើនខែ	អាក្រក់ដល់ម៉ែ

បណ្ណាកំក្រមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

	ខូចកេរ្តិ៍ដល់ឪ ។	
ចង់ខ្ពស់បានទាប	ចចើងចង់លោក	វែងបាត់ធនទៅ
ពាក្យពីបុរាណ	លោកអានតម្រូវ	ប្រកមនុស្សតឡូវ
	ត្រូវតាមតម្រាយ ។	
អ្នកលួចអ្នកប្លន់	ចង់បានប្រពន្ធ	ចេញជួញស្រុកឆ្ងាយ
ទិញងារមេស្រុក	ស្លូតធ្វើចៅហ្វាយ	ចង់ប្តឹងសប្បាយ
	ចាយប្រាក់រាជការ ។	
ឆបាំងបំបាត់	លួចបានដោយស្ងាត់	អាងមានប្រាជ្ញា
ក្រឡេចថ្នាំដៃ	កាឡែបោះត្រា	ទាស់ភ្នែកទេវតា
	រក្សាផែនដី ។	
១៦៥- មួយទៀតទុរជន	ធ្វើបាបបានបុណ្យ	គឺបុណ្យមន្ត្រី
ទោសទៅចង់ចាប់	កាប់ឥតប្រណី	បានបុណ្យមន្ត្រី
	ព្រោះបុណ្យធ្វើបាប ។	
អំពើទាំងអស់	កុំសាងឱ្យសោះ	ចៀសវាងដរាប
កាន់សីលព្រះពុទ្ធ	ឱនលុតលូនក្រាប	បើក្រដុនជាប
	មានទេវតាជួយ ។	
កូនអើយទេវតា	ស្ថិតសព្វព្រឹក្សា	រងោករង្វើយ
មនុស្សទ្រុស្តបុស្សា	ឯណានីមួយ	ទេវតាពុំជួយ
	ចំណាំស្គាល់មុខ ។	
មិនដែលកំបាំង	រាជការបារាំង	គេចាប់ជាក់គុក
ដល់ខ្លួនស្លាប់ទៅ	នៅរងសោយទុក្ខ	សោយទោសនរក

	ទាំងពីរកន្លែង ។	
នរកបារាំង	មានខ្សោយមានខ្លាំង	មានខ្លីមានវែង
នរកយម្ពុបាល	គេផ្ទាល់តតក្រែង	ព្រះអង្គសំដែង
	ថាលានកោដិឆ្នាំ ។	
១៧០- ហេតុនេះគួររាង	គួរចាលគួររាង	គួរចង់គួរចាំ
គួរកុំធ្វើបាប	ដរាបខ្លាចកម្ម	គួរកាន់សីលប្រាំ
	បណ្ណកំសាសនា ។	
ហៃកូនចៅអើយ	ក្រឡាប់អស់ហើយ	មិនដូចដូនតា
ភ្លៀងជន់ខែប្រាំង	រាំងខែរស្សា	ឆ្នាំវករកា
	ត្រីស័កនេះឯង ។	
រនោចផល្កុន	រកាពីមុន	ឯកស័កជាក់ស្តែង
ក្នុងខ្នើតផល្កុន	ជន់គ្រប់កន្លែង	ទាំងគេទាំងឯង
	ធ្វើស្រែបានផល ។	
ឆ្នាំរោងឆស័ក	វិសាខភ្លៀងធ្លាក់	ពីររោចសំគាល់
យប់ថ្ងៃអាទិត្យ	ងងឹតព្យុះខ្យល់	ភ្លៀងជន់ពេញផ្ទាល់
	ពេញវាលតូចធំ ។	
ពេញអូរពេញជ្រោះ	ដើមឈើទាបខ្ពស់	រលុះរលំ
ឫស្សីស្រុកយើង	រលើងទាំងគុម្ព	ទើបគ្រាប់វាផ្គុំ
	ផ្អូចផុះជាថ្មី ។	
១៧៥- ឆ្នាំចកុរជូត	រាំងរឹងរហូត	គ្រប់ឆ្នាំទាំងបី
កើតទាំងជម្ងឺ	ស្លាប់មនុស្សប្រុសស្រី	ខាលថោះអស់ភ័យ

	ធ្វើស្រែស្រូវបាន ។	
ភ្ញៀវឆ្នាំម្សាញ់ កត្តិកជន់វាល	រលីងក្បាលក្រាញ់ រាលសព្វសួសាន រលួយស្រូវអស់ ។	ត្រូវតាមបុរាណ អ្នកស្ទឹងប៉ុន្មាន
ដាច់ថ្នល់ខានដើរ មមែរងកម្ម	រាជការគេប្រើ បញ្ជាកេរ្តិ៍កោះ ដាច់ពោះក្សិណក្ស័យ ។	ទាំងចាស់កំលោះ គ្មានអ្វីស៊ីសោះ
ខែចេត្រឆ្នាំវក ជាហេតុអស្ចារ្យ	ស្រឡះពពក សុរិយាល្វាចថ្ងៃ ឃើញសត្វអ្វីហោះ ។	កើតមានសម័យ ឧត្តាតចង្រៃ
ពីជើងទៅត្បូង មើលមិនស្គាល់ជាក់	ចាស់ក្មេងមើលច្រូង ធ្លាក់ចំចន្លោះ មិនដឹងទៅឯណា ។	បានឃើញទាំងអស់ បាត់ឈឹងសូន្យសោះ
១៨០- កាលមុននោះមក មានតែមេស្រុក	ខែបុស្សឆ្នាំវក វាស់បែងក្រឡា ស្រូវសែសិបបាំង ។	លែងមានអាជ្ញា ^(១) ដីមួយហិតា
រង្វាន់មេស្រុក ទៅដល់ប៉ុយរូ	ត្រូវហូតមួយទុក បង្ហូរដាក់ឃ្នាំង ក៏ជាប់ពន្ធដែរ ។	ដប់ជូនបារាំង ពូជពីរកន្តាំង
គ្មានជូរគ្មានតឹង	កូនអើយខំប្រឹង	ជាតិឯងជាខ្មែរ

(១) អាជ្ញាប្លង់ពន្ធស្រូវ អាជ្ញាប្លង់អ្នកទាយផលស្រូវហើយហូតពន្ធ ។

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

ក្មេងប្រុសជំទង់	នៅក្នុងឱម៉ែ	រាជការប្រិតប្រៃ
កូនចៅប្រុសស្រី	ថាឱបងប្រាក់ ។	ខំរកលុយកាក់
បានហើយប្រឹងខំ	ផ្សំគ្នាទុកដាក់	គ្រាន់ទិញស្បៀកពាក់
កទ្រុបទ្រួលច	បង់ថ្លៃរាជការ ។	
ដល់កុរដូតត្រូវ	ចាប់គោខ្មៅស	ដុតដែកបោះត្រា
	តម្រូវយ៉ាងណា	នឹងកើតអស្ចារ្យ
	រហូតរាល់ឆ្នាំ ។	
១៨៥- នរតម្តើងប្លែក	សប្បាយតែភ្នែក	ក្នុងចិត្តរងកម្ម
កូនប្រុសបណ្តាច់	កុំភ្លេចបណ្តាំ	កប្បាសសូត្រថ្នាំ
	ត្រីមាំលែងថោក ។	
ដូងស្នាអំពៅ	អំបិលស្ករស្រូវ	មានទៅមានមក
មានចុះមានឡើង	រាស្ត្រយើងល្មមរក	ល្មមរលែលក
	គួរយកគួរខាន ។	
កប្បាសនិងថ្នាំ	គួរដាស់ដីដាំ	ធ្វើដៃឯងបាន
កុំអាងខ្ជិលពេក	កុំដេកឈប់ខាន	កុំចោលបុរាណ
	ម៉ែឱដូនតា ។	
ដីកេរគរគោក	កុំអាងខ្ជិលជោក	ទៅឈ្លោកចិនផ្សារ
កូនចៅស្រីៗ	ខំរៀនធ្វើការ	បើគ្មានប្រាជ្ញា
	មានមាត់ចេះស្តី ។	
ឱស្សរចាស់ៗ	រៀនបោះកប្បាស	ថ្កោលមូរសំឡី

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

រៀនកូតរៀនការ	ត្រសារពាត់រវៃ កុំបីចន្លោះ ។	ហូលគោមគាតក្តី
១៩០- រៀនជួររៀនត្បាញ សំពត់បែបងាយ	ឱ្យចាស់បង្ហាញ លាយសូត្រអម្ពោះ ឈ្មោះការជាស្រី ។	បង្ហាត់ទាំងអស់ កុំទិញគេសោះ
ទិញជួរតែលក្ខ ^(២) ធ្មេញឈើឈ្មាន់ផ្សំ	អញ្ចូលចេសចាក់ ក្តារមូរក្តារកី មុខប្តីជាប្រុស ។	ព្រហូតជាបី ត្រល់ខ្មារប្រស្សី
តាំងពីឆ្នាំច ទាន់មានចាស់នៅ	ការអ្វីក្រៗ ស្គាល់ត្រូវស្គាល់ខុស គ្មានមនុស្សចេះដឹង ។	ខំរៀនទៅចុះ ចាស់ស្លាប់រលស់
រកស៊ីឱ្យញឹក បើភ្ញាក់កាលណា	ដេកយប់រលឹក កាន់ការកាលនឹង ទាំងប្រុសទាំងស្រី ។	រឹតក្បិនឱ្យតឹង កូនអើយខំប្រឹង
រមៀតស្លឹកត្រៃ ដាំដើមអ្វីៗ	ដីរម្មេសខ្ចីមខ្ចី ចំណីគ្រប់ឈ្មោះ ដុះចោលទទេ ។	មានដីដាំចុះ គ្រឿងស៊ីឆ្អែតពោះ
១៩៥- ដុះទិសខាងជើង កុំដុះដាក់ផ្លូវ	ដុះដាក់ដីយើង ត្រូវមាត់ក្មេងជេរ ល្មមរមាត់ដុះទៅ ។	កុំដុះដីគេ ដីសល់ទំនេរ

(២) លក្ខ ផង់ល្អិតបូកករីងជាដុំ មានពិណផ្សេងៗ សម្រាប់ប្រើជាគ្រឿងជ្រលក់ ។

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

សក់មួយជាដប់ បើប្រាជ្ញារាក់	ជ្រៀតសិតឱ្យសព្វ ចាក់ចិត្តឱ្យជ្រៅ ដូរស្រូវអង្ករ ។	កុំអោយសល់នៅ ដាំចេកអំពៅ
កើតមកជាមនុស្ស ពីរនេះជាធំ	មួយព្រួយចង់រស់ វាវាឱ្យក្រ តជាទំនុក ។	មួយព្រួយចង់ល្អ ចាំជាតំណ
មនុស្សមានយាទមិនប៉ិន ធ្វើស្រែមិនត្រូវ	កូននៅខ្ញុំចិន គ្មានស្រូវជង្រុក នេះមុខមេក្រ ។	ព្រោះម្តាយឪពុក កូនអើយចាំទុក
មេ១ជាធំ បើបានបែបខ្មៅ	កំលោះក្រមុំ ថានៅបែបស ត្រង់រចង់ប្តឹង ។	ស្លៀកពាក់ចង់ល្អ ទើបគ្រាន់អន់ក្រ
២០០- ក្រឡាប់នគរ ពាលរឹងក្រអើត	រឹងរឹតកើតចោរ ចើតមើតចើតមើង ចាយរហែកនៅដៃ ។	ច្រើនឡើងច្រើនឡើង ក្រជាសយ៉ាងស្តើង
ប្រាក់ចាស់អស់ទៅ ជាតិខ្មែរប្រភេទ	ព្រោះមនុស្សឥឡូវ ក្រឡែតក្រឡែ សព្វសត្វនានា ។	ឧត្តាតចង្រៃ ក្រឡាស់សាសន៍សែយ
ជាតិខ្មែរប្រខុស យកប្តីប្រពន្ធ	ស្រីក្លែងធ្វើប្រុស មិនស្គាល់មីងមា កាប់គ្នាតតក្លែង ។	ប្រុសក្លែងធ្វើជា បុណ្យទានការងារ

បណ្ណាវិក្រមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

ល្ងង់ឫកធ្វើចេះ ស្រីពាក់អាវខ្ចី	គោចង់ត្រដោកសេះ ប្រុសពាក់អាវវែង ធ្វើឯងអ្នកគ្រាន់ ។	ប្រុសៗដុះស្មែង សារុងហៀរកែង
កាន់ចិត្តសីហលោ រកស៊ីមួយថ្ងៃ	សេះទឹមនឹងគោ ចង់បានមួយពាន់ ចាក់កាប់ជាប់គុក ។	ចាក់ហើរលាន់ៗ បរគោជល់មាន់
២០៥- រីល្បែងបៀប៉ោ ចូរកូនប្រយ័ត្ន	ច្រើនទៅជាចោរ ប្រយោជន៍ទៅមុខ តំណកូនចៅ ។	ប្រកាសហាមទុក ចាំជាទំនុក
អ្នកកុំប្រហែស រាជការអាណិត	រាជការនិរទេស ខំប្រិតប្រដៅ ថោកដៅត្រកូល ។	កុំចាត់ចេញទៅ កុំលោភល្ងង់ខ្មៅ
ប្រយ័ត្នក្រែងក្រ ផ្លូវរៀចអាគ្រក់	ផ្លូវច្បាប់ល្អៗ អ្នកកុំដើរចូល លង់ផុតគំនិត ។	អ្នកខំប្រមូល ហៅផ្លូវមិនស្រួល
ដើរផ្លូវកណ្តាល មគ្គផលសីលទាន	ស្រឡាញ់ស្និទ្ធស្នាល ឈានចូលឱ្យជិត មិនឥតអំពើ ។	ឈឺឆ្កាលដោយពិត យកធម៌ជាមិត្ត
មនុស្សម្នាក់ច្រើនគោត ស្លាប់ឥតគេព្រួយ	ច្រើនគ្មានគេកោត គេជួយទាំងស្ទើរ ច្រមុះចុះក្រោម ។	ឈឺគ្មានគេមើល មិនដែលឡើងលើ

បណ្ណាកំភ្រែមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

២១០- កូនចៅស្រីៗ ប្រុសស្មើម៉ែឪ	ក្រមុំសារខ្ចី ធ្ងរវៃប្រលោម កុំព្រមដោយងាយ ។	រៀនចោតឱ្យល្មម មើលរូបមើលចោម
កុំភ្នំចក្កក្កាញ់ បើស្អប់កុំប្តឹង	បើចិត្តស្រឡាញ់ បើខឹងកុំធ្លាយ កុំងាយធ្វើស្និទ្ធ ។	កុំចេញនិយាយ កុំរោះកុំរាយ
កុំដើរប្រាប់គេ នៅឱ្យតែនឹង	កុំអាងអួតដេរ កុំរវល់ធ្វើស្និទ្ធ គិតចូលដណ្តឹង ។	ក្រែងប្រុសឈឺចិត្ត ប្រុសនឹងអាណិត
បើម៉ែឪឱ្យ ប្រកែកដោយស្ងាត់	មើលមុខមើលក្រោយ កុំខ្លាចម្តាយខឹង ពិបាកចាយណាស់ ។	អាក្រក់ខ្មៅធ្មឹង កើតកូនមកតឹង
កុំឃ្លានចំណី មើលមុខឯងផង	កុំខ្លាចអត់ប្តី កុំរើសឥតខ្មាស មិនខ្វះគេស្តី ។	កុំភ័យខ្លាចចាស់ ខ្លួនល្អស្រឡះ
២១៥- បើបានជាខូច ររៀសធ្វើយប្រញាប់	ទាន់ដើមនៅតូច ប្រាប់គ្នាស្រីៗ ក្នុងតែគេដឹង ។	ខែពីរខែបី កុំលាក់ធ្វើអ្វី
កុំមាយាបះក្រូច គេថាត្រង់ណា	មារយាទចេះតែខូច ជេរគេត្រង់ហ្នឹង យកថ្មសង្កត់ ។	មាត់ចេះតែខឹង ជេរហើយខំប្រឹង

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

រំលាយរំលូត	អាក្រក់តែគូទ	អូតល្អតែមាត់
មានគេឃើញច្បាស់	ម្នុះរឹងហ៊ានស្រួច	ទោសនេះនឹងភ្នាត់
	ធ្លាក់ទៅអរិចី ។	
ចោរកាចល្ងង់ខ្មៅ	ប្រាជ្ញប្រាមប្រដៅ	ហៅបារាជិកស្រី
មេបាកាច់គេ	ស្លាប់ពីរស្លាប់បី	រំលូតកូនខ្ចី
	ស្មើរំលាយព្រះ ។	
មានកាលមិនក្ស័យ	ខ្លិនជើងខ្លិនដៃ	កខ្វះកខ្វាស
ខ្វាក់ភ្នែកអន្ធការ	អនិច្ចារូបណាស់	អាក្រក់កេរ្តិ៍ខ្មាស
	តកូនតថៅ ។	
២២០- អសោចសុសសាយ	សុសសព្វដល់ម្តាយ	ដល់ពូជពង្សដៅ
ស្លាប់ទៅរងទុក្ខ	នរកឋានក្រៅ	គេស្រុសទឹកក្តៅ
	ស្លាប់ទៅរស់ទៀត ។	
ស៊ីខ្លះឈាមឯង	ព្រះអង្គសំដែង	ថាម៉ែនសែនជាតិ
ឡើងមកជាប្រេត	ហេតុកម្មមិនឃ្នាត	អត់ឃ្នានគ្មានញាតិ
	ហែកកូនឯងស៊ី ។	
ព្រះពុទ្ធលែងប្រោស	ធម៌លែងសន្តោស	សោយទុក្ខវក់រី
ហេតុចិត្តឫស្សា	មិច្ឆាទិដ្ឋិ	កើតជាជ្រូកញី
	គេគ្រឿវគេចាក់ ។	
អសង្ខេយ្យឆ្នាំ	ហេតុផលសេសកម្ម	កើតជាមនុស្សខ្វាក់
មនុស្សខ្លិនទ្រមទ្រម	ជាគមជាគាក់	ខ្ចើយត្អូតអបលក្ខណ៍
	ជាអ្នកឥតប្តី ។	

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

បើម្តាយជួយព្រួត នរកប្រេតព្រមគ្នា	ជួយជាន់រំលូត មិនឃើញរស្មី ទាំងម្តាយទាំងកូន ។	រំលាយកូនខ្ចី ជឿតចិត្តតិរិយ
២២៥- ហេតុនេះគួរខ្ជាប់ អសោចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ	ធម្មតាចោរកាច ទាំងអស់បងប្អូន កាត់កាល់លែងរាប់ ។	មិនដែលស្ងាត់សូន្យ មេបាតាដូន
គួរប្រុងឥរិយា ទាំងប្រុសទាំងស្រី	កើតទាន់សាសនា កុំបីឱ្យធ្លាប់ បរលោកលោកីយ៍ ។	ហៅមហាមានភ័ព្វ គួរខំរៀនផ្តាប់
ឯខុសនឹងគាប់ គាប់ខុសនៅចិត្ត	បើនឹងរៀបរាប់ ខុសគាប់នៅស្តី ខុសត្រូវនៅកាយ ។	រាល់រូបប្រុសស្រី គំរប់ជាបី
កូនប្រុងប្រព្រឹត្តិ កើតមកជាខ្មែរ	ការកេរ្តិ៍ឱ្យជិត កុំប្រែក្លែងក្លាយ វាតែងឱ្យទុក្ខ ។	គំនិតឱ្យឆ្ងាយ ធម្មតាសប្បាយ
ឱ្យទោសទាស់ទែង រីឯរឿងទោស	ទាស់តែម្នាក់ឯង មានតែពីរមុខ មួយនាលោកីយ៍ ។	ដល់ម្តាយឪពុក មួយទៅនរក
២៣០- លោកោទោសោ គួរកាន់មេត្តា	កើតពីមោហោ កតញ្ញុខន្តី ទៅកាន់បរលោក ។	រាល់រូបប្រុសស្រី នេះគឺបាលី

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់ល្បីកង្កី

ពាក្យពិតប្រដៅ កូនណាមិនរៀន	ឱ្យអស់កូនចៅ កូននឹងមារយាទថោក ក្នុងចតុរាបាយ ។	ប្រព្រឹត្តរៀនយក នឹងធ្លាក់ជ្រុលជ្រក
ជំស្រេចនៅស្ងួត ខន្តីអំណត់	សុខខ្លួនរហូត សង្កត់ក្នុងកាយ កម្រកាន់បាន ។	ដរាបវែងឆ្ងាយ ជាតិជនទាំងឡាយ
ចេះហើយមិនដឹង រកធម៌មិនយល់	ចិត្តនៅម្ល៉េះរឹង ខ្ជិលខ្ជល់ឈប់ខាន ថាគ្មាននិស្ស័យ ។	ប្រឹងរកកម្មដ្ឋាន បន្ទោសបុរាណ
រឹបបាបនិងបុណ្យ នាំចុះនាំឡើង	មានចិត្តជាមុន ពីជើងពីដៃ ឈ្មោះហៅសំណាង ។	មាត់ជាបច្ច័យ សន្សំសព្វថ្ងៃ
២៣៥- កើតក្នុងលោកីយ៍ កុសលអកុសល	រាល់រូបប្រុសស្រី ប្រទាញសង់ខាង តែងតាមទៅមក ។	មានចិត្តជាអាង រូបនៅតែងតាង
មគ្គផលសីលទាន យល់ល្អសាងស្អាត	បើល្ងង់ឱ្យរៀន សង្វាតជ្រៀតជ្រក រក្សារូបកាយ ។	បើគ្មានឱ្យរក ជ្រើសរើសរៀនយក
នេះគឺហៅច្បាប់ កូនចៅប្រុសស្រី	ជាទីសណ្តាប់ កុំបីនឿយណាយ និដ្ឋិតិចៃងចប់ ។	សន្តានទាំងឡាយ សង្ខេបបរិយាយ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់ល្បីកង្កី

អ្នកព្រះភិរម្យ
លើសលស់ឆ្មាំឆ្មង

អាចារ្យដ៏យខ្ញុំ
រំលងពុំគាប់
សុសសាយសេចក្តី ។

បង្គំម្រាមដប់
ពុំគួរសមសព្វ

កាយកម្មវិចីកម្ម
ជាបរមត្ថក្រៅ

ឈ្មោះច្បាប់បណ្ណាំ
មិនហៅបាលី
ទាំងពីរកន្លែង ។

កូនចៅប្រុសស្រី
បរលោកលោកីយ៍

២៤០- បើលោកឯណា
ឃើញខុសត្រង់ណា

ចេះចាំធម៌អាថ៌
កុំថាជាល្បែង
ឱ្យក្មេងវាក៏យ ។

ប្រាកដជាក់ស្តែង
ដ្បិតពាក្យខ្ញុំតែង

មិនមែនករកូត
ឃើញមនុស្សវង្វេង

កុំថាខ្ញុំអួត
ខ្ញុំតែងច្បាប់ថ្មី
ឯរំចប់ហោង ។

ប្រាជ្ញាខ្ញុំវៃ
អស់អាថ៌សេចក្តី

ច្បាប់ កេរកាលថ្មី

នេះបទព្រហ្មប្រាជ្ញប្រាយ	ខ្ញុំអធិប្បាយលើកល្បត់ល្បង
ប្រដៅកូនចៅផង	បងជាច្បាប់ខុសនឹងត្រូវ ។
កតិកខ្មែតគ្នាគ្នា	ក្នុងវិស្សន្តរជ្ជវិ
ទឹកស្រែជន់លិចស្រូវ	នៅសំណល់សំណាបខ្លី ។
កេរកាលពីព្រេងព្រីទ្ធ	ដើមគំនិតពីសេដ្ឋី
ខ្ញុំលើកកេរកាលថ្មី	បែងសេចក្តីជាបរមត្ថ ។
ក្នុងថ្ងៃពេញបូរមី	ម៉ោង៨ព្រលប់ស្ងាត់
ឆ្នាំបបត្វាក្សត្រ	ផាត់សករាជកន្លងឆ្ងាយ ។
៥- សាសនាព្រះសមណៈ	បានពីរពាន់បួនរយប្លាយ
ហុកសិបប្រាំកំហាយ	ចាត់អធិប្បាយពីខុសត្រូវ ។
កេរកាលដំណាលទុក	ជាទំនុកដំណែលនៅ
ដំណាតរៀងទៅ	តម្រូវចិត្តជនប្រុសស្រី ។
កូនអើយពាក្យអាពុក	ជាទំនុកទំនើបថ្មី
អនិស្រាយរាយបាលី	អាពុកស្តីឱ្យកូនស្តាប់ ។

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

	គួរស្តាយកេរ្តិ៍ម៉ែឪ	កិរិយាត្រូវឱ្យទំត្រាប់
	កិរិយាណាខុសច្បាប់	គួរក្រឡាប់ក្រឡាស់ហោល ។
	ម្តាយអាពុកនិងកូន	បីដួងខ្លួននិងស្រមោល
	យើងខុសកុំដេញដោល	កុំប្តោលទោសអ្នកមានគុណ ។
១០-	ល្ងង់ខ្លៅត្រូវតែសួរ	ពាក្យឱ្យគួរកុំឱ្យស៊ីន
	យកពាក្យផ្អែមជាមុន	ទន់លំទោនឱនប្រតិបត្តិ ។
	ទោះម៉ែឪស្លុតកាប	គួរតែខ្លាចដួងមហាក្សត្រ
	ម្តាយជេរពីរបីម៉ាត់	គួរតែស្ងាត់ស្ងៀមឱ្យយើង ។
	ប្រដៅត្រូវតែស្តាប់	យកតម្រាប់កុំទុំទីង
	ម្តោម្មះចបេសរឹង	នឹងហើយហៅកូនសេសកម្ម ។
	ធម៌អាបិចេះតែភ្លេច	ជេរប្រទេចបេះតែហំ
	អាពុកពត់ទៅស្តាំ	អកុសលកម្មទាញទៅឆ្វេង ។
	អវិជ្ជាតបុត្រ	ខូចបំផុតតាំងពីក្មេង
	ប្រព្រឹត្តព្រើលផ្សេងៗ	បើលេងអ្វីស្តីមិនស្តាប់ ។
១៥-	មិនស្តាយជាតិកំណើត	ល្ងង់ស្តុតស្មើតដល់ចាស់ស្តាប់

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

ត្រឹមត្រូវមិនស្ងួតស្ងួត	ព្រួយគេប្រាប់ទាំងយប់ថ្ងៃ ។
ម៉ែឱមានគុណណាស់	មិនសំពះខ្មាសអៀនដៃ
បើអ្នកក្រៅដទៃ	វិស័យសោះសំពះបាន ។
ឆ្លើយបាទបាចេហ្ន៎	រាបរម្យទមនឹងសន្តាន
ម៉ែឱដឹងក្នុងហ៊ាន	ហ៊ានឆ្លើយអីអញអីអើ ។
អនុជាតបុត្រ	ស្លូតបំផុតស្រណុកប្រើ
ប្រកបការប្រសើរ	ដើរតែតាមលំអានឱ ។
ប្រដៅទទួលយក	ចេះលែលកស្គាល់ខុសត្រូវ
ស្រណុកញាក់ធ្លាក់ផ្លូវ	មិនស្ងួតភ្លេចដំបូន្មាន ។
២០- អតិជាតបុត្រ	ល្អបរិសុទ្ធស្គាល់សីលទាន
សាំឱទៅនិព្វាន	ឈានទៅរកកន្លែងសុខ ។
ចេះលើសគេជរាប	ជឿបុណ្យបាបប្រេតនរក
មិនល្មោភនឹងម្ចាស់មក	ភ័យនឹងភក់ភពសង្សារ ។
នេះគឺដើមបាលី	បុត្រទាំងបីបែបកិរិយា

បណ្ណាក្រមដ៏យ ច្បាប់កេរកាលដ៏

ស្រឡាញ់ណាស្អប់ណា	តាមសញ្ញាចូលចិត្តចុះ ។
អវិជ្ជាក៏ផ្លូវក្រោម	ប្រព្រឹត្តព្រមតែខាងខុស
អតិជាតិមារយាទខ្ពស់	អនុសោយ៉ាងកណ្តាល ។
អតិ១០០មានមួយ	គួរតែស្នូលដាក់លើក្បាល
អវិគីស្រីបស្រាល	ត្រូវអាលយកតែពីរយ៉ាង ។
២៥- អតិជាតិកំណើត	គំនិតកើតពីកសាង
កុសលតម្កល់ខាង	សំណាងកើតពីគំនិត ។
អនុអាសាងអើយ	ខ្លួនធំហើយឱ្យបេះគិត
បេះកាញ់ស្គាល់ឆ្ងាយជិត	ប្រព្រឹត្តយកតែខាងត្រូវ ។
រៀនរិះរកទ្រព្យធន	យកប្រពន្ធមើលធុនឌី
ធុនថោកជ្រកខុសត្រូវ	អ្នកកុំទៅខ្លាចបន្លា ។
ផ្លូវរៀបកុំបោះបង់	ផ្លូវព្រៃត្រង់កុំយាត្រា
ឈានឈរពិចារណា	ឆ្ការឱ្យស្អាតសឹមដើរទៅ ។
កុំដើរភ្លើងភ្លេចខ្លួន	ខ្លាចក្រែងជួនធ្លាក់ជ្រោះជ្រៅ

	ជ្រកម្លប់សំណាក់នៅ	កុំបោះពៅផ្ទុំគល់ឈើ ។
៣០-	ឆេះខ្លោចសំបកក្រោម	ស្រពោនញមស្លោកស្លឹកលើ
	មានភ្នែកឱ្យបេះមើល	កុំស្លឹលើល្ងង់ល្ងិតពេក ។
	រៀនដើរឱ្យមើលផ្លូវ	ធ្វើស្រែស្រូវឱ្យមើលមេឃ
	ម្លប់ធ្លកធ្លាប់ជ្រកដេក	ជាដំណែកអ្នកដំណើរ ។
	ដំណែលដែលគេដាក់	ជាដំណាក់ទំនួលដើ
	ចំណាំចាំគ្រាន់បើ	ដើរក្រោយៗគ្រាន់ជ្រកទៀត ។
	ឈើណាទោសសត្រូវ	ដុះជិតផ្លូវសំបង្កៀត
	ដំពប់យប់អធ្រាត្រ	ឆ្លៀតកាប់បេញកុំទុកវា ។
	បន្លាគល់ដង្កត់	កន្លងផុតតែភ្នែកជា
	ដើរយប់ដំពប់ពារ	ក្រែងគ្រោះគ្នាអ្នកដើរក្រោយ ។
៣៥-	គ្នាមុតកុំបំផ្លាស់	យើញគួរជាន់កុំបណ្តោយ
	បណ្តើរមើលខ្លាំងខ្សោយ	ឱ្យពិនិត្យពិចារណា ។
	ពាក្យពិតត្រង់ប្រាកដ	ត្រូវប្រើសបទប្រើសប្រការ

ប្រកបជាប្រស្នា

ប្រាជ្ញាអាប់ស្លាប់នឹងឆ្ងល់ ។

ផ្លូវពិតទាំងជិតឆ្ងាយ

សព្វសុសសាយមិនសេសសល់

អ្នកណាប្រាជ្ញាដល់

ដឹងយោបល់ច្រើនកន្លែង ។

កូនអើយការកេរ្តិ៍ឈ្មោះ

កុំបង់រស់តែម្នាក់ឯង

គិតអ្វីគិតឱ្យវែង

ក្រែងក្រក្រោយសឹកគំនិត ។

កំណើតរាល់រូបកាយ

ចេញដ្ឋិតឆ្ងាយស្លាយដ្ឋិត

ចិញ្ចឹមជន្មជីវិត

គិតឱ្យស្រេចទើបបានស្រួល ។

៤០- ធ្វើស្រែបង់បានស្រូវ

ដើមរដូវធ្វើស្រែទួល

ស្រែទាបមើលទំនួល

លើកទំនប់ឱ្យមាំមួន ។

កូនអើយកេរ្តិ៍មេបា

ហែរក្បាលមើលថែបង្ក

ធុញបិប័យថោកខ្លួន

ជួនជាខ្សត់គេថាខ្សោយ ។

ស្រូវខ្សោយអង្ករថ្លៃ

លក់សំបៃទុកឆ្នាំក្រោយ

អ្នកក្រវកញ្ជយៗ

ឱ្យអ្នកសុំជាងអ្នកខ្ចី ។

សប្បុរសពេកថយធន

មូទូជនថយរាសី

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

	ពាក្យអប្រិយចាញ់អាត្មា ។
	ត្រីវរីកទឹកមិនថ្លា
	សោតសឹងអាប់ប្រយោជន៍យស ។
៤៥-	ឱ្យអ្នកទាបជាងអ្នកខ្ពស់
	ក្នុងតែរស់មិនស្លាប់ងាយ ។
	ពាក្យអ្នកខ្សត់ខ្សបនិយាយ
	រលាយអស់រលស់ឯង ។
	ជាតិអ្នកមានមិនអង្វែង
	ក្រែងគ្រោះក្រដល់ឆ្នាំក្រោយ ។
	អ្នកមានសុំនេះគួរឱ្យ
	អស់ក៏ដោយឱ្យទៅបុរៈ ។
	ពិបាកតាមទៅឯណោះ
	ច្រើនកើតឈ្មោះពីព្រោះយល់ ។
៥០-	សងរហ័សមិនអំពល់

បណ្ណាក្រមដ៏យ ច្បាប់កេរកាលដ៏

ជួនយើងមានរវល់	គេស្គាល់មុខស្រណុកខ្ចី ។
អ្នកក្រៗទាំងបិត្ត	ស្រូវវិញ្ញាវស្អិតឱ្យមើលស្អី
រាល់ល្អកន្លាំងបី	ទាន់ស្រូវប្តីទារឆាប់បាន ។
ជួនក្រែងឯងក្រវិញ	ទោះជូរទិញមើលប្រមាណ
ជឿបុលខ្ចីសន្តាន	កុំហ៊ានពារកញ្ជើធំ ។
ខ្លួនក្រកុំបង់ធាត់	កុំងាយមាត់អាងតែសុំ
ជឿខ្ចីស្អីក្រមុំ	ស្រូវវិឯងទុំស្រណុកសង ។
បើជឿខ្ចីគេឱ្យ	កុំទៅញយគេឱ្យខ្ពង
ឯណោះឯណោះផង	កុំប្រើនដឹងគេមើលងាយ ។
៥៥- ក្រលុយកុំងុយដេក	ចូលដំណែកកុំនិយាយ
សំពត់ញាត់សំពាយ	រាយរើសរៀបញាត់សំពៀត ។
រៀបដេកសំពះគុណ	កុំដេកស៊ីនឱ្យប្រុងស្មៀត
ភ្លើងឆេះយប់អត្រាត្រ	កន្លៀតទូលប្រមូលរត់ ។
ខ្លួនរាស្ត្រក្រមាសប្រាក់	ភើបកន្ត្រាក់អាវសំពត់

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

ទំរាំភ្លើងរលត់	ស្លៀកផ្គង់ផ្គត់សោះខ្មាសគេ ។
កូនអើយគិតឱ្យគ្រប់	រៀងរាល់យប់កុំទំនេរ
ជាងដេកលក់ទទេ	យល់សប្តិដេរសិសាចក្រៅ ។
ទម្លាប់មាត់មមើ	ស្រែកថាយើងអោយ
ចោរខ្មាំងខ្មោចបិត្តខ្មៅ	ហៅមេខ្មែរវីឱ្យខ្ទក ។
៦០- ដេកផ្អៀងជាងអង្គុយ	ល្ងាចល្ងាស់យកុំទ្រាំដក់
ពីល្ងាចដេកកុំលក់	មាស់វារជក់ស៊ីម្ហូស្លា ។
ជាងល្វីតតិតអំពើ	តិតអ្វីធ្វើសូត្រធម៌អាបិ
បើប្បាសវិបស្សនា	ស្មាស្មាធីស្មឹងប្រឹងឱ្យស្មោះ ។
គង់ឡើយដេកកើយស្មុគ	គ្របឱ្យសុខសូត្រអម្បោះ
កុំដាក់ដោយគៀនកោះ	អស់នឹងសត្វកណ្តៀរកោរ ។
កណ្តុរកន្លាតកាត់	ដល់កំណាត់ខានដេរខោ
ជួនកាលមានអាចោរ	លលបល្លបលីទៅបាត់ ។
កុំដាក់ឆ្ងាយប្រយោល	ទុកជាចោលមិនប្រយ័ត្ន

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

	ប្រយោជន៍យប់យាមស្ងាត់	បង្កាត់ភ្លើងបង្កោលគោ ។
៦៥-	បង្ការក្រែងមូសទាំ	ត្រូវចំណាំខ្យល់ជំនោរ
	បាយកកផ្អកម្ហូបដោរ	ឱ្យអាណេស៊ីហាំសេះ ។
	កំណើតឆ្កែញីឈ្មោល	ដេកបំណូលតែនឹងដេះ
	រៀនប្រើមើលបំណោះ	រិះបំណាំតាមកិរិយា ។
	ទោះប្រើកូនតូចធំ	ឬប្រើខ្ញុំឱ្យធ្វើការ
	ធ្វើកលយល់ប្រាជ្ញា	អាណាហ៊ានប្រើទៅឆ្ងាយ ។
	អាខ្លាចប្រើតែជិត	ឥតគំនិតប្រើរៀងអាយ
	ខុសម្តងកុំដេរម្តាយ	ពេលដល់បាយកុំសាំឈ្មោះ ។
	មនុស្សឃ្លានវាហ៊ានឆ្លើយ	ស៊ីរួចហើយបន្ទោសចុះ
	បានឆ្អែតប៉េងពេញពោះ	ស្តីខុសត្រូវមិនស្ងប់ទឹង ។
៧០-	កូនអើយពាក្យអាពុក	ចំណាំទុកពីត្រឹមណឹង
	ធ្វើប្រុសឱ្យខំប្រឹង	រៀនឱ្យដឹងស្គាល់ពុតស្រី ។
	មារយាទនិងមាយា	ម៉្យាងបិត្តជាចេះជួបម្តី

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

បួរស្លាប់រស់វាហើ	យកពីរបីនេះមិនបាន ។
កុំលោភច្រើនៗព្រួយ	យកតែមួយសុខក្សេមក្សាន្ត
ចិត្តស្រីទាំងប៉ុន្មាន	ហ៊ានប្រមូលម៉ោមិនខុស ។
មិនខ្វះគ្រប់តែស្រី	ល្អពីរបីជឿចាំបុរៈ
ជាតិស្រីលោភលើប្រុស	នោះមិនខុសស្រីណាមួយ ។
ខ្លាំងខ្សោយកុំឱ្យខ្វះ	ទោះស្មើយហត់កុំរអួយ
ធ្វើប្រុសតែងតែព្រួយ	ស្រីមិនជួយកុំត្រូវត្រូវ ។
ខ្លួនខ្លាំងកុំគិតខ្លាច	ស្រីៗកាបស្លូតដោយខ្លាច
រដូវធ្វើស្រូវស្រែ	ចែបប្រែស្រីលើប្រុស ។
៧៥- ខ្លាចស្លាប់និងខ្លាចប្រុស	កាចរហូតដល់ខ្លាចបុស្ស
ខ្លាចបែនបោករលស់	រលីងអស់អំពីដី ។
ជញ្ជូនដាក់ជង្រក	ពូជពេញទុកស្បែកពីរបី
ដំណើរបបួនដប់ស្រី	ស្រីៗស្លូតហើយខ្លាចនឹង ។
ស្លូតផុតនៅខ្លាចមាយ	ស្រីធ្លាក់ពាក្យមិនសូវខឹង

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

	បើប្រុសៗមិនដឹង	ប្រឹងតែព្រួតស្អប់ស្រីៗ ។
	ម៉្យាងទៀតមានយាទខូច	មាយាបេះក្របមាយាជក្ខី
	មានប្រុសសាហាយថ្មី	រឹតថ្មីមប្តីមិនឱ្យអាក់ ។
	អីអើតែមាត់ក្រៅ	ចិត្តម្តៅម៉ៅគ្មានត្រជាក់
	ត្រីសាច់ល្អល្អបលាក់	ដាក់តែឆ្អឹងឱ្យឯងស៊ី ។
៨០-	បញ្ជោរចេះបញ្ជើ	បញ្ជោតប្រើឯងរករឹ
	រិរឹកព្រួតប្រុសពីរ	ស៊ីទាល់ងាប់គាប់សងខាង ។
	មួយទៀតដីតកំលោះ	ស្រឡាញ់ស្មោះស្ម័គ្រអស់យ៉ាង
	លោមប្តីលាសំណាង	ទាស់ក្មេងក្មាងទារសំបុត្រ ។
	បើប្តីមិនព្រមលែង	លបដំទែងដំទយរត់
	មួយទៀតខូចបំផុត	មត់ឱ្យប្រុសសម្លាប់ប្តី ។
	ម៉្យាងទៀតមានយាទជា	មានប្រើនគ្នាក្នុងលោកីយ៍
	ប្រាកដពេញជាស្រី	ប្រុសពីរថីស្មាលាកម្ម ។
៨៥-	ស្លាប់រស់មួយនិងមួយ	មិនចង់ព្រួយយកប្រុសប្រាំ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

ប្តីស្លាប់បួនដប់ឆ្នាំ

ហំសីលទានមិនមានទៀត ។

ធ្វើបុណ្យផ្សេងសប្តា

សុំប្រាថ្នាជួបរាល់ជាតិ

អុបធ្វើបដិកឱបធាតុ

កន្លៀតថោកោរកាន់ទុក្ខ ។

និយាយពីពុតប្រុស

ចូរហំបុះជាទំនុក

ដំណាតទៅមុខ

អាពុកប្រាប់ឱ្យស្រីហំ ។

ប្រពន្ធមួយមិនស្តាប់

ប្រពន្ធដប់គ្រាន់តែស្តាំ

កាបស្លូតរហូតឆ្នាំ

រាំរាបរាល់រូបា ។

កាបម្យ៉ាងខាងល្ងាចព្រឹក

រឿងបាយទឹកថ្នាំម្លូស្លា

កាបម្យ៉ាងរឿងធ្វើការ

ម្យ៉ាងទៀតណារឿងប្របណ្ណ ។

៧០- ប្រជុំជាតិបិត្តប្រុស

ត្រូវនឹងខុសជាកំណាត់

គំនិតល្អសំខាន់

ប្រកាន់មើលនិរិយាបថ ។

ប្របណ្ណារវរាល់ឈ្មោះ

ប្រើនកើតឈ្មោះទៅជាខ្សត់

មួយយើងជាក់ប្រាកដ

ប្រកៀកចាប់ធ្វើទោសបាន ។

លកលែតែខាងប្រុស

ប្រពន្ធខុសបង្កង់ខាន

បណ្ណាក្រឹមដុយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

ខួបម្តងខាតប៉ុន្មាន	រាប់អាសឱបក្រសោបទៀត ។
មួយលកលៃទាំងពីរ	នៅរកស៊ីដោយសារញាតិ
ស្រីមាយាតិមារយាទ	ស្មាលាជាតិមិនឱ្យជួន ។
ប្របណ្ណទាំងបីបទ	គួរគូបកត់ទុកក្នុងខ្លួន
លក់ពីរពេញបំណុល	គួនគុំទុកយកជាច្បាប់ ។
៧៥- ប្របណ្ណហើយយកទៀត	ហៅជួជាតិមារយាទអាប់
កូនណាយកតម្រាប់	ស្លាប់នឹងស្រីៗមើលងាយ
ទោសតិបកុំទាញផ្សំ	យើញមិនបំកុំនិយាយ
កុំចាប់ស្មើររវើរវាយ	នាំឱ្យរល់អំពល់បិត្ត ។
ពុតប្រុសនិងពុតស្រី	ចប់សេចក្តីពីក្បត់ផិត
រៀងរើសណាសុខបិត្ត	គិតសំគាល់រាល់រូបកាយ ។
បើមានកូនក្រមុំ	គួរតែកុំបណ្តោយឆ្ងាយ
ឱ្យមើលនាយមើលអាយ	ស្រេចនៅម្តាយរក្សាកូន ។
ប្រយ័ត្នកុំឱ្យឃ្នាត	ភ្លាត់មារយាទមិនសុទ្ធស្វស្ស

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

	កុំទុកបិត្តបងប្អូន	ដឹងនិមួយជួយរក្សា ។
១០០-	ក្រមុំមានម្រាក់មិត្ត	មេមួយគិតនាំកិច្ចការ
	កុំជឿបិត្តនរណា	មើលកិរិយានៃកូនឯង ។
	ទោះស្នងដកយប់ថ្ងៃ	ដើរយកដៃដាច់សង្វែង
	ប្រសូបល្អបបន្លែង	តែទាស់ភ្នែកបែកមេបា ។
	ប្រើណាស់តែសែនខ្លោប	កេរ្តិ៍អសោចផុតអាសា
	នាំកូនឡើងសាលា	គេហឱ្យជំងឺបិត្ត ។
	បើមានកូនប្រសា	មិនទាន់ការគួរឱ្យប្រិត
	កុំឱ្យបម្រើឆ្អិត	អាណិតវាៗសងគុណ ។
	យប់ថ្ងៃចូលប្រតិបត្តិ	គាតក្រវាត់រត់វែកពុស
	អាចនឹងប្រើសង្ឃឹមុន	ស៊ុនអំពីឱពុកម្តាយ ។
១០៥-	រក្សាកូនប្រពន្ធ	រកទ្រព្យធនបង់ផ្លូវហាយ
	ជួញដីតគំនិតឆ្ងាយ	ជួញរៀងអាយរក្សាគុណ ។
	អំពើបាបកុំរៀន	កុំអៀនប្រៀនក្នុងការបុណ្យ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ច្បាប់កេរកាលដ៏

លាងទោសបេញជាមុន	ទើបធ្វើបុណ្យចម្រើនផល ។
បើនឹងបង់គង់ទ្រព្យ	កុំទម្លាប់សាងអកុសល
របិញរបុញរៀបកាចកល់	ទេវតាផ្តល់ផ្តាច់ធនធាន ។
កុំឃ្នាសីសអ្នកខ្សត់	កុំបំភ្លាត់ទ្រព្យអ្នកមាន
បើខ្លួនខ្សត់អត់ឃ្នាន	រៀនតែរកតាមទៀតត្រង់ ។
ជួញខាតកុំឈប់ខាន	បើបង់បានកុំខ្លាចបង់
ខ្លាចបាត់ឱ្យផ្ចិតផ្ចង់	ប្រុងបែទាំឱ្យមាំមួន ។
១១០- កុំភ្លើធ្វើជាភ្លេច	ភ្លាត់បន្តិចខ្លាចក្រែងជួន
ក្រែងចោរចូលមកពួន	ស្លូនលបលួចយកទ្រព្យទៅ ។
ប្រហែសតែងតែបាត់	ប្រុងប្រយ័ត្នតែងតែនៅ
គិតសព្វគ្រប់ដោយផ្លូវ	ស្វរទាំស្មើយកុំទាំក្រ ។
នៅផ្ទះស្រះរបង	របាចងឱ្យជាប់ល្អ
ប្រើប្រាស់ខ្ញុំកំដរ	ឱ្យបរិភោគដោយខ្លួនឯង ។
នឹងប្រើទៅហៅមក	កុំគំហកយកកំហែង

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

កុំហាឡើងហង់ដង	ក្រែងកំហល់ទល់កំហឹង ។
កុំហួសពាក្យសម្តី	ការអ្វីៗឱ្យបេះប្លឹង
កុំប្រើព្រួតលើប្រឹង	ក្រែងកើតខឹងវាសាំខាត ។
១១៥- មនុស្សខឹងប្រើសៗខុស	មនុស្សប្រើសឈ្លោះប្រើសប្រមាថ
ការលួចប្រើសត្រូវខ្មាត	យើងបង់ស្អាតកុំខ្លាបយូរ ។
បង់ប្រាជ្ញឱ្យខំប្រឹង	បងក្សិនតឹងរកស៊ីធូរ
គំនិតមុនគំនូរ	រៀនមានគ្រូមានគេរាប់ ។
បម្រើឱ្យពុកម្តាយ	អ្នកនៅឆ្ងាយគេប្រើសគាប់
អ្នកណាបម្រើខ្ជាប់	ធ្លាប់តែខុសមិនដែលត្រូវ ។
ជាតិមនុស្សទោះខ្ពស់ទាប	មិនហោលភាពពីម៉ែឪ
ពាក្យមនុស្សវែងជាងផ្លូវ	ស្រូវប្រើសខ្ជបខ្ជបអង្ករ ។
របស់ទ្រព្យចោកថ្លៃ	ទុកសំបែលៃឱ្យល្អ
អុងអាងពាងក្រឡ	ត្រជវទិញកុំឱ្យខ្វះ ។
១២០- កើតមកខ្លួនជាវាស្រ្ត	ក្រប្រាកមាសឱ្យមានខ្មាស

បណ្ណាក្រឹតមន្តិយ ច្បាប់កេរកាលស្តី

សារពើគ្រឿងប្រើប្រាស់

ឱ្យមានបាស់ឱ្យមានថ្មី ។

ពូហៅដឹងកំបិត

ពន្លាកខ្ចិតបបវែងខ្ចី

ខ្សែសេះគោក្របី

បូស្សីផ្លោកាប់សង្រែក ។

ការងាយកុំឱ្យក្រ

អាក្រក់ល្អមានដោយខ្សែក

ថ្ងៃនេះរមែងបាក់បែក

ស្នែកទំរើធ្វើជាឆាប់ ។

ឈ្មោះការប្រើលើដី

កុំចាំស្រីត្រឡប់ប្រើប្រាស់

ឱ្យមានគ្រប់ប្រដាប់

សម្រាប់រាល់ឱ្យសល់ប្រើ ។

កុំខ្ចិលល្ងង់ខ្លៅពេក

ឱ្យចេះដេកឱ្យចេះដើរ

ចេះសព្វគាប់ប្រសើរ

កុំបង់ហើរហួសភាពខ្លួន ។

ចង់ក្តីឱ្យរៀនច្បាប់

រស់នឹងស្លាប់ឱ្យចេះក្បួន

ចេះអ្វីចេះឱ្យមួន

កុំបន្លំផ្សំនឹងគេ ។

១២៥- កុំដេកហាំសំណាង

កុំក្អែកក្អែកហាំបុព្វ

ទំរកកុំទំនេរ

រេរៀនរិះចេះឱ្យគ្រប់ ។

នឹងដើរស្វែងរកផល

មិនទាន់ដល់កុំអាលឈប់

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

ឈានខ្លាំងពេកដ៏ពប់

បើដេកយប់ឱ្យស្គាល់យាម ។

កុំដេកយូរទ្រមីក

លក់ហួសត្រីកខុសទំនៀម

តែភ្លឺឡើងភ្ញាក់ភ្ញាម

ព្រហាមឡើងក្រោកធ្វើការ ។

ជាតិមនុស្សទោះប្រុសស្រី

រាស្ត្រមន្ត្រីជាធម្មតា

ពេលត្រឹកតែងឱស្សាហ៍

ថ្ងៃក្តៅល្ងាឱលលិតឆ្អឹង ។

១៣០- បង់ធំទំព័រតូច

បើខ្លាចខ្លាចកុំឆាប់ទ្រឹង

ការអ្វីឱ្យបេះប្លឹង

កុំប្រឹងជុះតាមដំរី ។

កុំបង់ខ្ពស់ស្មើមេឃ

កុំឱនពេកអាប់រាសី

ទោះដើរនិយាយស្តី

លែឱ្យល្មមតែគួរសម ។

យល់ឆ្ងាយកុំណាយគិត

ទោះយល់ជិតកុំអាលទំ

មិនជាក់មើលឱ្យចំ

ក្រែងប្រឡំសជាខ្មៅ ។

ទម្លាប់ធំជាងច្បាប់

បើរៀនត្រាប់កុំត្រាប់ខ្មៅ

ត្រាប់ប្រាជ្ញអាចប្រដៅ

ស្តីកូនចៅស្តីឱ្យស្មោះ ។

ស្តឹងស្តីលសិល្ប៍របៀន

ឱ្យគេរៀនកុំឱ្យអស់

បណ្ណាក្រមដុំយ ច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

ស្រឡាញ់កុំញ៉ោះញ៉ោះ

បើទ្វីងទាស់កុំឱ្យទាយ ។

១៣៥- ឆ្កែព្រុះកុំព្រួយពេក

យើងឆ្កែដេកកុំមើលងាយ

កំណប់ដំបូលសំពាយ

កុំនិយាយប្រាប់សំឡាញ់ ។

សំឡឹងមើលឱ្យសព្វ

បើនឹងស្អប់កុំអាលបាញ់

ក្តីឈ្មោះគេបុះបាញ់

កុំក្តាញ់តាមផ្លូវទៀត ។

បើទ្វីងកុំរំលោភ

បើនឹងល្មោភឱ្យល្មមមាឌ

កុំរមាត់ក្រែងភ្លាត់ស្មៀត

វាតហួសវង់ផុតគំនិត ។

កំណើតអាក្រក់ល្អ

មាននិងក្រព័កំនិត

ពីកាលបុព្វេពិត

ងងឹតពេកមើលមិនយល់ ។

ដាំដួងឱ្យទំបើ

ចង់ស៊ីផ្លែឱ្យជិតគល់

បើជួនសំណាងដល់

រវល់តែស៊ីឆ្ងាញ់ពិសា ។

១៤០- ប្រាជ្ញប្រិតប្រៀបប្រដៅ

ប្តូរកូនចៅពិចារណា

រំពឹងក្នុងប្រាជ្ញា

ស្រាយបញ្ហានេះឱ្យដឹង ។

នេះច្បាប់កេរកាលដ្ឋ

អស់សេចក្តីតែប៉ុណ្ណឹង

បណ្ណាក្រមដ៏យ ច្បាប់កេរកាលដ៏

កូនប្រុសអ្នកខំប្រឹង

សំឡឹងបំពេញទៅមុខ ។

ពីឆ្នាំប តទៅ

ខំធ្វើស្រូវដាក់ជង្រុក

អាស្រូវពាក្យអាពុក

ទុកឱ្យកូនចៅគ្រប់គ្នា ។

អាពុកកាន់តែចាស់

ស្តាយខ្លួនណាស់ចូលជរា

ពាក្យពិតប្រាំរយឃ្លា

ជាសូរេបម៉្លេះដឹងហោង ។

អ្នកប្រាជ្ញភិរម្យស្បី

លើកច្បាប់ថ្មីអស់ស្បត់ស្បង

ឈ្មោះ អ៊ូ ហៅ ដ៏យ ផង

ចងជាច្បាប់សម្រាប់ជន ។

១៤៥- ខ្ញុំសូមផ្សែងសប្បា

កើតជាតិណាសូមមានបុណ្យ

មូលកូនមូលប្រពន្ធ

ធនសម្បត្តិសម្បូរហាយ ។

ស្នាលាក្រលំបាក

សូមជៀសចាកចតុរាហាយ

សូមល្អពង្សរូបកាយ

កុំឱ្យឆ្ងាយពីព្រះពុទ្ធ ។

ប្រាជ្ញាកុំទើសទាល់

ចេះអាបិធមិឱ្យមាំមុត

សូមជាប់សីលបរិសុទ្ធ

រលត់ទុក្ខសោករោគភ័យ ។

អាណិតសង្ឃបុណ្យខ្ញុំបាន

សាងប៉ុន្មានក្នុងលោកីយ៍

បណ្ណាក្រឹតមន្តិយ ច្បាប់កេរកាលន្តិ

សម្បត្តិស្នូគិល័យ

កុំបីឃ្លាតរវាតវែងឆ្ងាយ ។

១៤៧ ពីជាតិនេះទៅមុខ

មូលអាពុកជួបមូលម្តាយ

បងប្អូនកុំខ្ចាត់ខ្ចាយ

អធិប្បាយបែងចប់ឯវិ ។

សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

អ្នកព្រះភិរម្យភាសា អ្វី	លើកដៃទាំងគូប្រណាម្យផ្ទៃ
បង្គំព្រះពុទ្ធក្រប់ព្រះអង្គ	ព្រះធម៌ព្រះសង្ឃប្រសើរសាយ ។
ព្រះគុណគ្រូឧបន្ស្សាយាចារ្យ	មាតាបិតាបង្កើតកាយ
បង្កើតប្រាជ្ញាថ្លាវៃឆ្ងាយ	ខ្ញុំសូមអធិប្បាយបែកពាក្យជួន ។
ព្រះពុទ្ធសករាជព្រះសាសនា	អតិកន្តាកន្លងឆ្លន
ពីរពាន់បួនរយបិតសិបបួន	ជួនខែនិងថ្ងៃគ្មានកន្លង ។
ដើមឆ្នាំមែក្នុងត្រីស័ក	ពិសាខភ្លៀងធ្លាក់កាត់ទឹកម្តង
មួយរោចថ្ងៃសៅរ៍កើតសៅហ្មង	ឮពាក្យអ្នកផងទាស់ខែឆ្នាំ ។
មិនបានកាប់បាក់ដល់បាក់បែក	ថ្ងៃនេះជីដៃកថ្ងៃស្លែកជា
បាក់ដោតរាលរោលពោលពណ៌នា	និន្ទាជឿលត្មះបាស់បុរាណ ។
ពួកបាស់ជឿលត្មះអ្នកប្រាជ្ញដ៏	រឿងធម៌បាលីស្តីប្រមាណ
ប្រមាថទៅមកមិនឈប់ខាន	ហាមប្រាមមិនបានមិនបាត់មាត់ ។

ព្រះធម៌ព្រះពុទ្ធតែមួយអង្គ	លោកសង្ឃបួសរៀនមានដោយវត្ត
សង្ឃខ្លះចេះស្ទើរមិនហាំស្នាត់	ភ្លើងសូត្រភ្លាត់មិនត្រូវខ្យល់ ។
គេប្រាប់ថាខុសប្រកាន់ខឹង	មិនដឹងថាខ្លួនរៀនមិនដល់
មិនដែលសួរគេព្រោះមិនឆ្ងល់	សម្គាល់ថាខ្លួនត្រូវមិនខុស ។
អ្នកប្រាជ្ញលោកសូត្រចំបាលី	ថាគេធម៌ថ្មីស្តីបន្តុះ
បន្ទោសទៅមកឆ្លើយឆ្លងឈ្លោះ	មិនព្រមចំណុះខុសចំណាំ ។
១០- ចំណែកចំណេះចេះរាល់ខ្លួន	បារាជិកបួនវិស័យប្រាំ
មហាវគ្គចុល្លវគ្គអាទិកម្ម	ព្រះអង្គគ្មានផ្តាំឱ្យឈ្លោះគ្នា ។
ផ្តាំឱ្យតែកាន់សិក្ខាបទ	អ្នកបួសរាល់វត្តត្រូវសាមគ្គី
ព្រះពុទ្ធរូបរាល់វិហារ	វិន្ទាគោរពរាល់យប់ថ្ងៃ ។
នមស្ការបង្គំធម៌បីបទ	សូត្រហាហបមាត់ស្ងៀយជើងដៃ
មិនដឹងប្រាកដរតនត្រ័យ	មិនចេះសង្ស័យសួរអ្នកណា ។
អ្នកប្រាជ្ញលោកសូត្រចំបាលី	ប្រែចេញសេចក្តីឱ្យពិស្តារ

- អ្នកខ្លោមិនស្តាប់តាមពុទ្ធដីកា គេថាខ្លួនខុសប្រកាន់ខ្លាំង ។
- ធម៌សម្តែងសូត្រលាស់ៗ ព្រះពុទ្ធរយពាន់ខ្លះមិនដឹង
- ជឿជាក់ថាចេះបប់ប៉ុណ្ណឹង មិនប្រឹងរៀនប្រែបកបរិយាយ ។
- ១៥- ចេះហើយមិនដឹងថាខ្លួនខុស មិនព្រមចំណុះអ្នកប្រាជ្ញប្រាយ
- បាលីប្រឡំពាក្យនិស្រាយ នឹងស្តាយបែបចាស់មិនផ្លាស់បេញ ។
- គេថាសូត្រធម៌មិនចេះប្រែ បានបុណ្យខ្លះដែរតែមិនពេញ
- បើចេះប្រែផងបានចំណេញ ខ្លួនរឹតទន្ទេញតែបែបចាស់ ។
- ចបេសទទឹងរឹងជជែក ប្រកឹងប្រកែកប្រកួតម្នុះ^(៣)
- ម្នេៗ^(២)សត្រូវនឹងធម៌ព្រះ ជាតិក្រោយក្រឡាស់ជាល្ងង់ខ្លៅ ។
- មានកាលត្រឡប់ជាកប្លឹង មម៉េងមម៉ង់ឆ្គួតម្លម៉ៅ
- ពីព្រោះមិនស្តាប់ប្រាជ្ញប្រដៅ ហ្នឹងហៅចេះហើយមិនប្រសប់ ។
- ប្រសិនបើឱនខ្លួនខ្លួបខ្លួប អ្នកប្រាជ្ញកាលណាលោកនឹងស្អប់

(៣) ដែលត្រឹមត្រូវគឺ៖ មាន៖- មិននៅ ៗ ប៉ុន្តែនេះ និយមតាមសម្តែងសូត្រព្យ ។

- ធម៌អាបិអ្នកណាគឺងបេះបប់
- កុំកាន់ទម្លាប់ទម្លាយខ្លួន ។
- ២០- ទម្លាក់ឱ្យទាបសុភាពរឹយ
- ព្រះសូត្រវិស័យធំជាងក្បួន
- ព្រះអភិធម្មជាមាំមួន
- នេះហើយប្រធានគួររៀនទៀត ។
- ពាក្យពីបុរាណជាពាក្យងាយ
- ពាក្យក្បួនទូលាយស្រណុកជ្រៀត
- ឯពាក្យគម្ពីរទីបង្អៀត
- គួរឆ្លៀតជ្រើសរកយកឱ្យបាន ។
- ឱ្យបែកគំនិតគិតច្រើនផ្លូវ
- មួយខុសមួយត្រូវជាពីរស្ថាន
- គេប្រាប់ថាខុសគួរឈប់ខាន
- ឃើញត្រូវប៉ុន្មានប្រមូលយក ។
- ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គទ្រង់ទេសនា
- អ្នកប្រាជ្ញបែងចែកចងទុកមក
- ព្រះសូត្រវិស័យលោកលែលក
- ប្រែសព្វសៀតសិកច្រើនប្រការ ។
- ពាក្យពិតប្រាកដបទបាលី
- ប្រែចេញសេចក្តីឃើញពិស្តារ
- គួរស្តាប់ឱ្យស្តែងសិនសុំថា
- កុំអាងតម្រាតម្រាប់ចាស់ ។
- ២៥- តម្រាយបុរាណយូរអង្វែង
- មិនលែងប្រឡំមានលើសខ្លះ
- អ្នកប្រាជ្ញដំណុំឃើញខុសណាស់
- ចោលខ្លះទុកខ្លះដោយពិស្តារ ។

យ៉ាងធម៌ "តិរោក" ពីបុរាណ

មិនដឹងជាបានពីគ្រូណា

សូត្រលាយចម្រុះខុសអក្ខរា

មិនបានជាការប្រយោជន៍អ្វី ។

អ្នកប្រាជ្ញយើងខុសច្រើនអន្លើ

រុះរើរៀបចំផ្សំបាលី

អ្នកខ្លៅហៅធម៌តិរោកថ្មី

សំដីបែបទ្បកចំអកទ្បឹង ។

សង្ខេបរឿងសូត្រធម៌ត្រូវខុស

កូនចៅប្រុសៗគួរខំប្រឹង

ប្របរកអ្នកប្រាជ្ញប្រិតឱ្យដឹង

សម្លឹងអក្ខរាឱ្យប្រាកដ ។

ប្រការមួយទៀតចាស់ជាងមុន

ធ្វើបុណ្យអភិសេកបែបច្រើនបទ

ច្រើនបែបរាប់អានគ្នាកំណត់

សន្មតថាធ្វើតាមបុរាណ ។

៣០- អាចារ្យមួយប៉ែកអភិសេកខ្លិល

បង្ខំលពពិលរំពេចបាន

អាចារ្យមួយថាធ្វើតាមជាន

លំអានគម្ពីរបរិមត្រាស់ ។

ទេសទសជាតក់ចប់អភិសេក

ព្រឹកស្អែករៀបចំមគុបាយាស

មានមារលើកពលច្បាំងដេរជាស

ធ្វើប្រាស់ត្រឡប់ក្រោយជាមុន ។

បើធ្វើឱ្យត្រូវតាមសាស្ត្រា

នាងនាបិសុជាតាគេមានគុណ

បណ្ណាក្រមដុំយ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

ថ្វាយមធ្យាយាសព្រះមានបុណ្យ	និមន្តទៅផ្សែងបីដងត្រាស់ ។
ទេវតាផ្អើលបុះពេញផែនដី	គ្រប់ទិសប្រាំបីមីរដេរដាស
កក្រើកញាប់ញ័រទាំងអាកាស	អរណាស់ថ្វាយសព្វសាធុការ ។
ហេតុនេះអ្នកបេះប៉ានិទាន	ធ្វើរោងធ្វើរាងថ្វាយទេវតា
អ្នកប្រាជ្ញបេះថ្មីស្រដីថា	អាចារ្យនាំធ្វើខាតប្រយោជន៍ ។
៣៥- អាកាសទេវតានៅស្ថានខ្ពស់	គេឡើងជាតិមនុស្សក្លិនអសោប
ឧស្សាហ៍ដាក់សំឡូហ៍សហោប	ចំណេញស្រមោចចោមរោមស៊ី ។
អាចារ្យមួយទៀតបេះរៀបបំ	ប្រណម្យសំពះក្រុងពាលី
ព្រះឥសូរព្រះនារាយណ៍មានវិទ្ធី	ពេញទីហោលត្រៃសរណគមន៍ ។
បំណីបំណែកបែកដាក់ព័ត	បំណេញបានឆ្លែវាស៊ីសំ
នាងហ៊ឹងធរណីថាជាធំ	សូមសុំទឹកដីសាងកុសល ។
អាចារ្យជាន់ចាស់ដោះសង្ស័យ	ថារតនត្រ័យគេតម្តល់
តម្កើងលើកឡើងជាដើមផល	ប្តឹងដល់ទេវតាជាសាក្សី ។

- សសង្ខារិករលីកគុណ ធ្វើបុណ្យអភិសេកព្រះពុទ្ធច្នី
- បូជាក្រឹត្តិស្ថាបារី គ្រប់ទិសប្រាំបីសីងឱ្យមាន ។
- ៤០- អភិសេកព្រះពុទ្ធតាំងកសាង តំណាងព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ញាណ
- រំលឹកទេវតាជាប្រធាន ប្រាថ្នានិព្វានស្ថានផុតទុក្ខ ។
- ថាបើទេវតាខ្លឹមបំណី ស្អប់ស្លាបារីមិនបង់ជក់
- បិសាចភ្លើងមិនលែងភ្ញាក់ អារក្ខទេវតាមិនលែងសោយ ។
- សំនែកបំណីឆ្អែតស្តាប់ស្តល់ សេសសល់បានប្រេតគ្នាស៊ីក្រោយ
- ស៊ីគ្រាន់រួចរស់ព្រោះគេឱ្យ បានដោយមគ្គផលកុសលដារ ។
- លោកសូត្រតិរោកតែរាល់ព្រឹក យំកិញ្ចិប្រូបទឹកថែមយថា
- បញ្ជូនអាសិសង្សដល់ដួនតា ប្រាថ្នាដូចម្តេចក៏សីងបាន ។
- ក្រែងដួនតាណាទៅជាប្រេត ឬមួយអណ្តែតជាតិវប្បាន
- លើសខ្លះប៉ុណ្ណោះខុសប៉ុន្មាន រាប់អានទេវតាប្រាថ្នាសុខ ។
- ៤៥- ថាបើទេវតាមិនព្រមសោយ កុំឱ្យតែខុសចុះនរក

បណ្ណាក្រមដុំយ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

នរកើតភាន់ផុតក្នុងភក់

វីរក្នុងវាលវដ្តសង្សារ ។

មិនដាច់សង្ស័យដូចអរហត្ត

លោកកាត់កាមគុណនិងតណ្ហា

ត្រង់ភ្លឹងមិនងាកពីងទេវតា

ប្រាថ្នានិព្វានគ្មានត្រឡប់ ។

យើងឆ្លងមិនផុតភពទាំងបី

ធម៌អាបិបាលីចេះមិនបប់

មិនហោលសីល ៥ កម្មបថ ១០

រារវៀបឱ្យសព្វកុំឱ្យសល់ ។

សម្បត្តិស្នូគិសុខកើតពីទាន

ឈោងយកនិព្វានឈានមិនដល់

មិនដើរហួសសោតាមគ្គផល

តម្កល់និព្វានទុកដោយឡែក ។

នេះចប់បម្លើយអ្នកប្រាជ្ញចាស់

ប្រាជ្ញប្តីចង់ឈ្នះប្រឹងប្រកែក

ប្រាកដនិព្វានជាស្ថានឯក

ចំណែកសោតាក្នុងតែបាន ។

៥០- ជ្រះថ្លាធ្វើបុណ្យក៏ធ្វើបុរៈ

ទានណាខាតខុសត្រូវឱ្យខាន

អារក្ខអារក្ខកុំរាប់អាន

ជាស្ថានទាបថោករកធ្វើអ្វី ។

សង្ខេបរឿងសូត្រធម៌ត្រូវខុស

កូនហៅស្តាប់បុរៈទាំងប្រុសស្រី

អ្នកប្រាជ្ញពួកចាស់នឹងពួកថ្មី

គប្បីចូលចិត្តជឿពួកណា ។

បើរឿងសូត្រធម៌អាបិបាលី

គួរចូលប្រាជ្ញដ្ឋីទំសិក្សា

ប្រយោគប្រធានមានមាត្រា

រាជការបានដីប្រឡងជាប់ ។

ប្រាជ្ញចាស់ជាន់មុនធ្វើបុណ្យទាន

ធ្វើរានទេវតាដោយសារធ្លាប់

អ្នកឆោតល្ងង់ខ្លៅគ្នាខ្លាចជាប់

អាចារ្យបង្ហាត់ធ្វើទៅ ។

បើបែរជាខានមិនបានសុខ

មិនបានធ្លាក់ប៉ះនរកជ្រៅ

បើធ្វើទេវតាមិនជ្រកនៅ

ស្ថានគេសន្លៅសន្លឹងហោះ ។

៥៥- ហេតុនេះគួរគិតគួររំពឹង

ជញ្ជីងកុំឱ្យសល់ចន្លោះ

ចាស់មុនមានគុណរាប់មិនអស់

មិនឱ្យចោលសោះក៏មិនបាន ។

គួរគិតឱ្យគ្រប់សព្វអន្លើ

គួរធ្វើឬគួរបង្កង់ខាន

បើធ្វើមិនខាតបង់ប៉ុន្មាន

បើខានក៏គ្មានទោសទាស់អ្វី ។

ប៉ុន្តែមិនបាត់ពាក្យចាក់ដោត

ដ្បិតមនុស្សច្រើនឆោតទាំងប្រុសស្រី

ពេលថាធ្វើបុណ្យតាមប្រាជ្ញដ្ឋី

អាយុជីវិតជាងជួនតា ។

ពាក្យនេះសង្ខេបស្មោះមួយប៉ែក

មានឈ្មោះប្រកែកច្រើនប្រការ

បណ្ណាក្រមដ៏យ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

- មិនបំប្រាកដិតម្ហីរណា ពោលថាទឹកដីនេះគ្មានគុណ ។
- អ្នកប្រាជ្ញនាំឱ្យអ្នកខ្លៅឆ្ងល់ សោយសុសសួរដល់ពួកអ្នកមុន
- អ្នកមួយរោររង់វែកពុន មិនទាន់ចូលស៊ីសលីបម្លាងៗ ។
- ៦០- អ្នកក្រោយបណ្តោយសួរអ្នកមុន ថាដីមានគុណប៉ុន្មានយ៉ាង
- សម្គាល់គោលអ្វីជាតិកតាង មានអាងយើញក្នុងគម្ពីរណា ។
- អ្នកម្ខាងថាអាងនគរកាយ បរមត្ថអធិប្បាយក្នុងសាស្ត្រា
- ធាតុទឹកត្ន ន អង្គអក្ខរា ជាគុណមាតាពីរដំណាប់ ។
- ធាតុទឹករំលឹកពីសេម្មំ វិកំ យកនំ រហូតចប់
- ធាតុដី កេសា មិសំ សព្វ បញ្ចប់ បិត្តិ គុណបិតា ។
- អ្នកចេះបិដិកឆ្លើយបីដង ថានោះជាកងពួកកេសា
- ហៅធម៌អាចម៍សោមក៏លើមល្លា អ្នកណារំលឹកគ្មានប្រយោជន៍ ។
- អ្នកមួយថាការវិនាកុំឈប់ ថាទីអសុភវិវិអសោប
- អសារឥតការស្លាប់ជាខ្លោប គេដុតឆេះខ្លោបគ្មានខ្លឹមសារ ។

៦៥- គួរគិតកុំស្លាយកុំស្រណោះ	រូបរាងទាំងអស់ជាអនិច្ចា
អនិច្ចំមិនទៀងល្បឿងសង្ខារ	សង្ឃឹមរូបានេះមិនបាទ ។
សរសៃសាប័ស្បែកសង្ខេតគ្រប់	ជាសាកអសុភកម្មជ្ជាន
របស់ខាងក្នុងទាំងប៉ុន្មាន	មុខជាមិនខានរលាយបាត់ ។
ទឹកដីខាងក្រៅក៏មានគុណ	ព្រោះដីកើតមុនទើបកើតសត្វ
កើតសព្វរូបកាយអធិប្បាយកាត់	លើកឡាត់លះឃ្លាឱ្យយ៉ាងខ្លី ។
គម្ពីរត្រៃរោទដើមសាសនា	ត្រៃយុតត្រៃតាគ្រប់ជាបី
ព្រះពុទ្ធចេញសាងអាងទឹកដី	សន្សំបារមីក្នុងភទ្ធកប្ប ។
ភទ្ធកប្បនេះមានព្រះពុទ្ធ ៥	បានរៀនចេះបំជាសណ្តាប់
សំដែងថាបុរសរកមួយកប្ប	លោកប្រាប់ថាព្រោះដើរទឹកដី ។
អ្នកម្ខាងថាអាងរៀនសាស្ត្រា	ប្រែអស់គាថាបទបាលី
ព្រះពុទ្ធទតគ្រប់ភពទាំងបី	ត្រង់គុណទឹកដីមិនឃើញមាន ។
កេសាអក្ខរាទាំង ៥ ត្ថ	មិនគួរបើយកមកសន្តិជ្ជាន

បណ្ណាក្រឹមដុយ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

យើងបេះដឹងដែរតែមិនហ៊ាន

ដួបពោលបំពានហួសពុទ្ធដីកា ។

ពាក្យនេះអ្នកខ្លៅកើតសង្ស័យ

សព្វថ្ងៃនៅក្នុងឧបេក្ខា

មិនទាន់ដាច់ស្រេចទៅខាងណា

មិនឃើញពិស្តារស្តាប់មិនបាន ។

ម៉្យាងទៀតប្រាជ្ញប្តីស្តីជឿលក្ខៈ

ចង្កាន់ថ្វាយព្រះថាឱ្យខាន

ដ្បិតព្រះមិនឆាន់នៅពេញបាន

របស់ប៉ុន្មានបានអាចារ្យ ។

របៀបរាប់បាត្រមានកន្លែង

មួយឈោងពីរឈោងហៅបាយ ដារ

បាយដាក់ហ្នឹងតើឱ្យអ្នកណា

អសារតិកការតិកប្រយោជន៍ ។

៧៥- ព្រះពុទ្ធមិនឆាន់មិនបេះស្តី

យើងអាងបាលីឧទ្ទិសដល់

តម្កើងចង្កាន់លើតម្កល់

សេសសល់ប្រគេននេសាមណោរ ។

សមណៈបួសរៀនមានសីលដប់

ប្រសប់ប្រសើរគ្រាន់បើដែរ

បញ្ចូនមគ្គផលដល់ឪម៉ែ

បង្វែរឧទ្ទិសតាមប្រាថ្នា ។

អ្នករេគំនិតគិតគែកាញ់

ចូលបទកំណាញ់ក្រៅតម្រា

ទុកស៊ីមាត់ដឹងធ្លាញ់ពិសា

ខ្លាចបានអាចារ្យស៊ីខាតទុន ។

អ្នកម្ខាងថាអាងដាក់ឱ្យប្រេត

ដោយហេតុគ្នាឃ្លានគ្នាហិនហោច

គ្នាស៊ីខ្លះឈាមក្លិនអសោប

បិបបោបបែកទានគ្នាស៊ីផង ។

ប្រេតត្រូវជាញាតិធម៌តិរោក

គ្នាបានដើមមកព្រោះគេផ្សង

បានស៊ីដោយសារជារម្លងៗ

បានដួបបំណងបំណាច់នឹក ។

៨០- បង្គាន់ថ្វាយព្រះត្រូវបូជា

អាចារ្យវិន្ទាស្វត្រូវលើក

ព្រះពុទ្ធមានគុណមុនលោកភិក្ខុ

បាយទឹកជាទានមានមគ្គផល ។

ម្យ៉ាងទៀតប្រាជ្ញដ៏ស្រដៀង

ថាពូនភ្នំខ្សាច់មិនបានបុណ្យ

ដឹកដីល្បែងភ្នែកវែកតត្រុន

ដឹងបានជាគុណប្រយោជន៍អ្វី ។

នាំគ្នាអុជធូបហែទក្សិណ

អាចារ្យនោះឆ្លិនខាងបាលី

ហើយមិនបេះធម៌បំបួសដី

មិនដឹងថាដីឆ្លើយថាម្តេច ។

អ្នកមួយថាពូនភ្នំខ្សាច់ស្អាង

តំណាងបេតិយព្រះសរពេជ្រ

ព្រះសារីរិកធាតុយើងមិនភ្លេច

ស្លឹកបុណ្យយើងតិបទៅមិនដល់ ។

បើធ្វើដោយវាលកណ្តាលថ្ងៃ

គង់ជាប់និស្ស័យបានកុសល

- បើដើមពោធិ៍ពិតវិចបានផល តម្កល់ដើមពោធិ៍យកជាម្លប់ ។
- ៨៥- ពូនភ្នំតម្កើងពោធិ៍ត្រីក្ស រំលឹកដល់អង្គព្រះបមរាត
- ព្រះក្តារ ៤ ផ្ទាំងបង្ហូងផ្តុំបំប៉ន កុំឱ្យកំពប់ហៀរហូរដី ។
- បើចេះរំលឹកបានបុណ្យណាស់ ជឿចុះប្រាជ្ញចាស់កុំជឿថ្មី
- ប្រាជ្ញចាស់ក៏ចេះប្រែបាត់ បរលោកលោកីយ៍ក៏ចាស់ដឹង ។
- ចាស់ម្យ៉ាងចាស់ពិតគំនិតពោល ចាក់ដោតរោលរាលសាំក្មេងខ្ចីង
- ចាស់ម្យ៉ាងដឹកស្រាត្រាស្រវឹង ចាស់ហ្នឹងហៅក្មេងក៏សឹងបាន ។
- ចាស់ជាន់ពីមុនច្រើនខ្លាចច្បាប់ ធ្វើតាមតម្រាប់ចាស់បុរាណ
- បុរីនគរធ្លាប់រាប់អាស តែខានខ្លាចខុសក្បួនតម្រា ។
- ច្រើនជឿតម្រាប់ក្បួនលោកីយ៍ មានក្បួនប្រុសស្រីត្រូវរៀបការ
- សម្លាប់ជ្រូកមាន់ស៊ីហ៊ុំហា ដឹកស្រាលៀនភ្នែកដៃកណ្តោះ ។
- ៩០- បណ្តោយឱ្យយកគ្នាទទេ មេបាធ្វើគេក្រែងមិនរស់
- សាំក្បួនសែនខ្មោចអសោចឈ្មោះ ពីព្រោះមានប្តីមិនរៀបការ ។

រៀបកិច្ចមង្គលមានច្រើនយ៉ាង

ពួកចាស់ច្រើនអាងក្បួនតម្រា

បើតាមតម្រាយព្រះសូត្រថា

មេបាណ៍កូនចុះនរក ។

បុត្តទារស្ស សង្កហោ

ហីនោ គាមោ ធម៌អ្នកស្រុក

សង្គ្រោះកូនផុតទៅក្នុងភក់

ហ្នឹងហៅអាពុកពន្លឺចកូន ។

បើធ្វើមង្គលឱ្យរួចបាប

រួចពៀរជរាបអស់តាជួន

មង្គលយ៉ាងល្អបរិសុទ្ធស្រឡ

ប្រមូលបង្កបូនស៊ីម្ពស្លា ។

ជ្រូកមាត់កុំចាំបាច់សម្លាប់

តែលោកមានស្រាប់ទិញពីផ្សារ

ផ្សំកូនប្រុសស្រីគាល់មេបា

អាចារ្យប្រមូលអស់ចាស់ទុំ ។

៧៥- ប្រុសស្រីអង្គុយកាន់ពពិល

បង្វិលប្រាំបួនដណ្តប់ដុំ

ធ្វើកិច្ចមង្គលក្នុងជំនុំ

ផ្សំផ្សំកូនប្រុសនិងកូនស្រី ។

ចាស់ៗធ្វើច្រើនធ្វើក្នុងឆោត

បង់ឱ្យគេកោតសាលាក៏យី

យើងធ្វើយ៉ាងតិចក្រឡេចខ្លី

បានប្តីប្រពន្ធជួចៗគ្នា ។

ហៅកូនសង្គ្រោះម្តាយអាពុក

រួចទោសរួចទុក្ខអស់មីងមា

អាពុកសង្គ្រោះគ្មានវេរា

អាវាហ៍ វិវាហមង្គល ។

មិនគួរបង្គាប់ឱ្យកោរជុក

ហេតុម្តាយអាពុកសំរវល់

អាចារ្យតែក្បួនឱ្យអំពល់

ពស្យល់អ្នកល្ងង់ឱ្យបង់ទ្រព្យ ។

អ្នកខ្លួនគេជឿសីលមាំមួន

ពាក្យក្បួនតម្រាគេមិនរាប់

គេថាមិនរស់ពីព្រោះធ្លាប់

មិនងាប់ពីព្រោះមិនធ្វើធ្មេញ ។

១០០- យ៉ាងដូចមិនយូរនៅដាក់ផ្សារ

ស្រុកស្រែចំការក្រុងភ្នំពេញ

កើតឡើងដុះសក់មិនកោរវិញ

រវល់ជួរទិញអង្កុយលក់ ។

ប៉ុន្តែជាតិបិនល្មោភស៊ីសាប់

តមដាប់មិនដែលស៊ីព្រហក់

ខ្មែរៗប្រហែសខ្វះម្តេសជ្រក់

ទូលស្រូវកន្តក់ទៅជួរមិន ។

ហេតុតែជាខ្មែរសម្បុរខ្មៅ

គំនិតគិតនៅមិនស្ងួតឆ្អិន

រកស៊ីមិនឆ្អែតជឿបែសិន

អាចិកវាកិនទារទាល់បាស ។

១កើតអស្សុជិសម្លាប់មាត់

បំអិនគ្រប់គ្រាន់ដួសដាក់បាស

រៀបសែសព្រះភូមិតាមបុរាណ

ថាខានខុសក្បួនប្រពៃណី ។

ហ្នឹងហៅចាស់ឆោតនាំក្មេងព្រើល	ហែកមាត់មាត់មើលចង្កាពីរ
អាដឹងព្រះភូមិមានឈ្មោះញី	ថាសែនរកស៊ីបានផលស្រូវ ។
១០៥- មានជូនជូនតាទៅស្រុកប្រេត	បណ្តែតសំប៉ានប្រាសសំពៅ
សំពត់អារក្ខជួរខាងឌី	ខាងម៉ែក៏ត្រូវមិនស្ងួតខុស ។
ថ្វាយចេកថ្វាយស្រាជារង្វាន់	ខ្មោចចូលដិះជាន់រូបស្រីប្រុស
កូនចៅអើយជឿពុទ្ធដីកាចុះ	រូបស្លាប់ពីព្រោះតែផលកម្ម ។
រូបសុខដោយសារតែផលបុណ្យ	កាលជាតិពីមុនខ្ជាប់សីល ៥
ជាតិនេះអាយុអង្វែងឆ្នាំ	កូនចៅអ្នកចាំជឿឱ្យជាក់ ។
ឱ្យចេះពិចារណាចិត្តដងផង	ស្លាប់ធម៌ម្តងៗគួរឱ្យភ្ញាក់
កុំធ្វើរូបកាយនឹងអារក្ខ	ក្រែងធ្លាក់ទៅក្នុងបតុរាបាយ ។
បើបង់អាយុវែងយីសយួរ	គោរពគុណគ្រូអាពុកម្តាយ
បើបង់រកស៊ីសុខសប្បាយ	ធ្វើកាយនឹងគុណរតនត្រ័យ ។
១១០- នមស្តារបង្គំពេលល្ងាចព្រឹក	ភារវិនាសីករាល់យប់ថ្ងៃ

បណ្ណាក្រមដ៏យ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

កុំថាធម៌ណាថោកណាថ្លៃ សង្ស័យត្រូវសួររាជបណ្ឌិត ។

កុំឱ្យមន្ទិលធម៌ថ្មីចាស់ មួយធម៌ក្រដាសមួយស្លឹករឹត

រាជការជំនុំរួមគំនិត រិះគិតតម្លើងព្រះសាសនា ។

តម្កល់សីលប្រាំ សីលប្រាំបី ឱ្យមនុស្សប្រុសស្រីរួមរក្សា

ផ្តាត់ផ្ទៀងខ្លាចល្លៀងព្រះពុទ្ធដីកា ពិនិត្យអក្ខរាយកត្រឹមត្រូវ ។

ជំនុំបោះពុម្ពដាក់ក្រដាស ជាការរហ័សធ្វើសៀវភៅ

ឱ្យមានសូត្ររៀនច្រើនតទៅ ទុកនៅជាកេរ្តិ៍អង្វែងឆ្ងាយ ។

សព្វថ្ងៃអ្នកខ្លៅស្អប់អ្នកប្រាជ្ញ ពោលខ្លាំងគិតខ្លាចសុសសាយ

ថាធម៌សៀវភៅធម៌ក្លែងក្លាយ អធិប្បាយឱ្យប្រាកដតែគ្នាឯង ។

១១៥- ឱ្យស្ងៀមពីថ្ងៃនេះតទៅ ឯធម៌សៀវភៅផែនដីតែង

មិនមែនអ្នកប្រាជ្ញណាហ៊ានក្លែង ខ្លាចក្រែងរាជការចាប់ដាក់គុក ។

គម្ពីរស្លឹករឹតជាគំរូ តម្កល់ក្នុងទូចាក់សោទុក

គម្ពីរសៀវភៅប្រើគ្រប់មុខ ទំនុកបម្រុងក្នុងសាសនា ។

បាស់ៗជាន់មុនមានគំនិត

គម្ពីរស្តីករវិច្ឆិលគេហរ

ពុំនោះជារគេដោយជ្រះថ្លា

ច្រើនមានប្រាជ្ញាតិបអ្នកបេះ ។

សង្ខេបបទបែបរឿងប្រដៅ

ទូន្មានអ្នកខ្លោយបំបែកស្លេះ

សុំក្រើនអ្នកប្រាជ្ញមានតម្រិះ

កុំតិះដៀលគ្នាបាស់ជាន់មុន ។

កុំថាបាស់ល្ងិតល្ងង់ល្ងីល្ងី

ក្រែងពារទៅលើអ្នកមានគុណ

កុំពោលថាបាស់បិយថោកផុស

ក្រែងស៊ីទៅលើគ្រូអាត្មា ។

១២០- ដ្បិតសិស្សនឹងគ្រូមិនអ្នកក្រៅ

ជាក្មួយជាចៅជាជីតា

ជាសាច់ខាងមាតាឬបិតា

ជាកម្មវាចាខ្លះជាបង ។

ខ្លះត្រូវជាធំខ្លះជាមា

ជាគ្រូឧបជ្ឈាយ័បំបួសផង

ប្រដៅសព្វថ្ងៃវាយម្តងៗ

ព្រោះលោកបំណងបង់ឱ្យបេះ ។

ដល់ខ្លួនរៀនហំជាក់បាលី

ឡើងពាក្យសម្តីអាងតម្រិះ

តម្រូវខាងណោះខុសខាងណោះ

ដៀលតិះថាគ្រូខ្លួនឯងល្ងង់ ។

លោកគ្រូមិនដឹងប្រឹងតែអរ

ទំងើអង្ករបារការុង

ស្តុរក្ខមស្តុរស្រាក់លាក់មិនគង់

បង់ប្លើងពូជពង្សល្បីកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។

ខ្លួនចេះបន្តិបកំបុបទ្បើង

ចបើងចបេសជំដែកឈ្មោះ

ចេះកប់ពពកយកកំពស់

បន្តុះបន្តុំគុណទាបទៅ ។

១២៥- បើបិត្តបង់ធំកុំចបើង

គួរលើកតម្កើងគុណទុកនៅ

ទោសនោះធ្លាក់ចុះសរកជ្រៅ ។

ម្តៅៗឱ្យបាបពីព្រោះមាត់ ។

ព្រោះមាននិទានពុទ្ធយោសា

អាងចេះសាស្ត្រាកម្ពីរស្នាត់

ថាចេះលើសគ្រូបំភ្លាត់

បំប្លែងកំចាត់ឱ្យទណ្ឌកម្ម ។

ប្រដូចនិទានតែប៉ុណ្ណោះ

អស់លោកក៏ចេះបានរៀនចាំ

ផ្លុបផ្លើមមួយឃ្លាជាពាក្យផ្តាំ

ដូចមានបំណាំបំណោទជ្ជន ។

ទំនុកបុរាណមានប្រាជ្ញា

ចេះបែងបញ្ជាសាស្ត្រាក្បួន

ទុកឱ្យអ្នកក្រោយដោះសំនួន

បើគិតឱ្យម្តងគួរមានភ័យ ។

បំណោទថាសត្វបរោទេ

អង្គុយមែកឈើស៊ីផ្លែជ្រៃ

បុរសខុសជ្រុលគ្នានលក់ថ្លៃ

បង់គោក្របីទាំងមេកូន ។

បណ្ណាក្រមដ៏យ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

១៣០- បុរសម្នាក់ទៀតឡើងដើមឈើ

បេះផ្លែខាងលើបែកបង្កបួន

ស៊ីផ្លែតបន្តិចភ្លេចគល់ស្ងួត

បុរសម្នាក់បានកូនភ្លេចគុណម្តាយ ។

បំណោទទីបីបំណែកនេះ

គួររិះឱ្យជិតកុំគិតឆ្ងាយ

កុំធ្ងល់នឹងពាក្យពោលអធិប្បាយ

ប្រឹងគិតដោះស្រាយប្រាជ្ញាស្រាប់ ។

និយាយដើមគ្រូដោយកំបាំង

មានឱ្យបមានខ្លាំងពោលបង្គាប់

បង្ហើលឱ្យអ្នកដទៃស្តាប់

បង្អស់ដួចកាប់គាស់បួសគល់ ។

ស៊ីផ្លែឆ្ងាញ់ផ្អែមតាមទុំខ្លី

បួសលិចក្នុងដីមើលមិនយល់

មិនយកដីចាក់កប់គុណទល់

អំពល់ឱ្យបាបអំពីមាត់ ។

ពីមុនកាលកើតមានរូបកាយ

អ្នកម្តាយបិញ្ញីមបានធំធេង

នាំយកទៅទុកឱ្យនៅវិត្ត

រៀនបេះបាំស្នាត់បំភ្លាត់គុណ ។

១៣៥- ភ្លេចគោក្របីទាំងមេកូន

សាបសូន្យកុសលដែលសាងមុន

សាងក្រោយសាងឱ្យតែខាតទុន

ពីព្រោះបាបស៊ុនសិយពីបិត្ត ។

ពីហរណាគួរតែកោតខ្លាប

ខ្លួនបានជាប្រាជ្ញព្រោះគ្រូប្រិត

បណ្ណាក្រមដុំយ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

ប្រឹងប្រៀនប្រដៅច្បាប់ក្រមក្រឹត្យ

អាណិតដល់គុណធ្ងន់អនេក ។

អនាគតកាលទៅខាងមុខ

ចូររួមចំណែកដល់ស្តេក ។

កុំស្អប់ចាស់ថ្មីស្តីដោយឡែក

មើលចែកចាត់ចិត្តប្តឹងឱ្យស្មើ ។

ធ្វើបុណ្យឱ្យស្មោះកុំរើស្ម័គ្រ

បាលីបីថ្នាក់ចាំហើយតើ

មនោសេដ្ឋីចិត្តប្រសើរ

ប្រសប់គ្រាន់បើធ្វើបុណ្យបាន ។

ប្រាជ្ញប្តីធ្វើតិចធ្វើតាមចុះ

កុំថាគេខុសហើយឈប់ខាន

ប្រាជ្ញចាស់ច្រើនធ្វើតាមបុរាណ

ច្រើនលើសប៉ុន្មានបានដោយបទ ។

១៤០- កុំធ្វើដោយរាប់អានស្រឡាញ់

ទុកជាកំណាញ់ហួសកំណត់

កំណើតមគ្គផលជឿប្រាកដ

សន្មតថាបានច្រើនប្រការ ។

កុំធ្វើប្រកាន់ដោយយល់មុខ

ហៅបុគ្គលិកទានគ្មានផល

តាំងចិត្តចុះផ្លូវឧបេក្ខា

រក្សារូបសុខដល់ស្ម័គ្រនាយ ។

ស្ម័គ្រនេះបើចង់ឱ្យបានឆាប់ដល់

សាងមគ្គសាងផលកុំរាយមាយ

យើងគេខុសចិត្តកុំមើលងាយ

កុំពោលនិយាយកាន់ម្ខាងៗ ។

អ្នកប្រាជ្ញបេះថ្មីត្រូវដោយឡែក

ចំណែកប្រាជ្ញចាស់ត្រូវដោយយ៉ាង

កាន់យកទាំងពីរជាទីអាង

សន្សំសាងនឹងបានសុខ ។

ពីថ្ងៃនេះទៅនៅឱ្យនឹង

ស្ងៀមមាត់ឱ្យយឺតខ្លាចសរក

ពីព្រោះឈ្មោះគ្នារៀងរាល់ស្រុក

បឹងថ្នកត្រពាំងរាំងប្រេះដី ។

១៤៥- មិនឈ្មោះពីរឿងកេរ្តិ៍រឿងកោះ

ឬទ្រព្យរបស់គោក្របី

នេះឈ្មោះពីធម៌ចាស់ធម៌ថ្មី

ក្តៅបិតកើតក្តីរកហាញ់ឈ្នះ ។

បើក្តីពីស្រែពីចំការ

ចៅក្រមសាលាងាយជម្រះ

នេះក្តីពីធម៌ថ្មីធម៌ចាស់

នោះក្រែងតែព្រះទើបកាត់បាន ។

ចៅក្រមសព្វថ្ងៃឱ្យបានក

បេះខ្ទេចបិដកព្រះកម្មវិធាន

កាត់ក្តីត្រូវប្លាប់អម្បាលម៉ាន

អ្នកក្តីមិនខានប្តឹងឧទ្ធរណ៍ ។

អាដឹងមនុស្សម្នាក់រឹងបចេស

បានតែនិរទេសក្រៅសរគ

តែទុកវានៅវាសំរិវ

ជំហរតែរឹងទទឹងច្បាប់ ។

សង្ខេបបទបែបរឿងប្រដៅ

អ្នកល្វីងល្វង់ខ្លោក្ខរតែស្តាប់

បណ្ណាក្រមដ៏យ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

- អ្នកបេះសូត្រធម៌មិនស្គាល់សព្វ គួរត្រាប់អ្នកប្រាជ្ញបេះបាលី ។
- ១៥០- ធ្វើបុណ្យធ្វើទានកុំចោលចាស់ ចោលចេញទុកខ្លះក្បួនលោកីយ៍
- សូត្ររៀនតាមបែបអ្នកប្រាជ្ញថ្មី កុំបីភ្លេចគុណចាស់បុរាណ ។
- ធម៌អាប៊ីប្រឡំកុំប្រឡោត ពាក្យពោលចាក់ដោតឱ្យឈប់ខាន
- រួមបិត្តសះសាបានសុខសាន្ត ដឹងឱ្យរុងរឿងរីកសាសនា ។
- កុំឱ្យរៀនរោយរឹតរងកម្ម រាំងរឹងរាល់ឆ្នាំ ៥ វិស្សា
- វិស្សន្តរជ្ជវិគ្គរមនុស្សថា រំជួលទេវតាក្តៅក្រហាយ ។
- មនុស្សភ្នតកុហកឆក់ឆរបោក ឆ្នាំនេះស្រូវចោករាស្ត្រអត់បាយ
- ក្រលុយក្រកាក់ខ្វះប្រាក់បាយ មហាជនទាំងឡាយកើតវេទនា ។
- ភិរម្យខ្ញុំបាទដើមឈ្មោះ អ៊ី ពូជពង្សអម្បូរខ្មែរអ្នកជា
- អាពុកឈ្មោះ អ៊ីក មានសក្តិដារ ចៅពញាធម្មធារាមេស្រុក ។
- ១៥៥- ក្នុងខេត្តភ្នំពេញ ឃុំកំបូល ពូជពង្សត្រកូលជាម្ចាស់អង្គប៉ុក
- ដីតាខាងម្តាយឈ្មោះពញាម៉ុក គាត់ធ្វើមេស្រុកឃុំស្ពានថ្មី ។

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន

អ្នកម្តាយអាពុកបងប្អូនដិត

ដ៏ទូតម្តាយពិតពូជបិតល

ជួនតាផ្សំផ្គុំជាតំណ

បង្កើតមកជាខ្ញុំបាទ ។

ពូជខាងអាពុកមានប្រាជ្ញា

ច្រើនបេះសាស្ត្រាហ៍ក្បួនខ្នាត

ត្រកូលខាងម្តាយប្រាជ្ញាឆ្លាត

រូបរាងច្រើនស្អាតគ្មានគេស្អប់ ។

ខ្ញុំឮមនុស្សឈ្មោះពីធម៌អាប៊ី

គិតក្រែងសាសនាប្រែត្រឡប់

ខ្ញុំចាប់អធិប្បាយពុំសាយសព្វ

សន្មតថាបប៉ម៉្លេះឯងហោង ។

ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

(បទពាក្យ៧)

ខ្ញុំស្ងប់បង្គំព្រះសម្មា-	សម្ពុទ្ធណាៗក្នុងត្រៃភព
ចម្រើនកម្មដ្ឋានក្រោមពោធិ៍ម្លប់	ខ្ញុំស្ងប់គោរពនមស្សការ ។
ព្រះបមចក្រពិននវិន្ទុប្បវិទ្ធ	ជាម្ចាស់ជីវិតលើសិរសា
សូមថ្វាយបង្គំព្រះករុណា	សូមទ្រង់មេត្តាប្រោសប្រណី ។
ឱនកាយបង្គំប្រណាម្យនីក	សូមក្រើនរំលឹករាស្ត្រប្រុសស្រី
ធ្លាប់ជ្រកទីពឹងព្រះបារមី	ឱ្យរៀនបាលីទៅបរលោក ។
សរណគមន៍បីឱ្យប្រតិបត្តិ	កំហាយកំហាត់ក្តីទុក្ខសោក
រូបយើងសព្វថ្ងៃថ្លៃមិនថោក	បានមកភពភាន់ទាន់សាសនា ។
៥- ផ្លូវប្រេតនរកទៅញឹកញយ	គួរកុំបណ្តោយតាមតណ្ហា
គួរគិតសង្ខេបយាត់សង្វារ	សង្ឃឹមព្រះសិរារាជីនឹងមកត្រាស់ ។
ជម្ងឺទ្វីបនេះធំបំផុត	មួយម៉ឺនយោជន៍គត់ដំណែលព្រះ
សត្វស្លាប់តាមកម្មមិនហំហាស់	អាយុខ្លីណាស់ក្រាស់អកុសល ។
រូបំ អនិច្ចំ អនត្តា	កើតរូបកាលណាកម្មតាមដល់

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

តាមដានដរាបបាបឱ្យផល	បាបខ្លះសេសសល់ពីនរក ។
ខ្លះមកអំពីប្រេតតិរច្ឆាន	ខ្លះមកពីស្ថានសួគ៌សោយសុខ
វេរាតាមរកបានយើងមុខ	ចុះមករងទុក្ខទទួលកម្ម ។
អ្នកធ្លាប់ទៅរងនរកប្រេត	ដើមហេតុពីព្រោះជាប់សីល ៥
ទឹកក្តៅខ្លះដៃកទៅដៃកត្រាំ	រាប់លានកោដិឆ្នាំទំរាំរូប ។
១០- មកកើតជាមនុស្សស្ថានកណ្តាល	មិនរាងមិនហាលដល់តិចតួច
ប្រពន្ធកូនគេនៅតែលួច	សត្វធំសត្វតូចរឹតតែសម្លាប់ ។
ស្រាវឹតតែដឹកឱ្យស្រវឹង	គុណទោសមិនដឹងប្រឹងចាក់កាប់
ស្រែកឃ្លានបំពានធ្វើលើច្បាប់	មិនស្តាប់ពុទ្ធដីកាព្រះអង្គផ្តាំ ។
ពិតមែនជាមិនព្រះឱស្ត	ព្រះសង្ឃទ្រង់ប្រោសឱ្យសីល ៥
ទទួលរំពេចភ្លេចមិនហាំ	ប្រព្រឹត្តសាងកម្មមិនព្រមលែង ។
កើតមកពូជពង្សពេញជាមនុស្ស	សេចក្តីត្រូវខុសហាំជាក់ស្តែង
សម្លាប់រូបសត្វឥតគិតក្រែង	បំពេញរូបដងឱ្យធំធេង ។
សម្លាប់មិនហាសត្វឈ្មោលញី	យកសាច់មកស៊ីឱ្យឆ្ងាញ់មាត់

បណ្ណាក្រឹមដុយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

	ទទួលសីលភ្លើធ្វើឱ្យភ្លាត់	លក់សត្វឱ្យប្រាត់មេប្រាត់កូន ។
១៥-	ប្រាត់គូកំសត់វិដ្តសង្សារ	ដួបលក់ដីតាលក់ដីដ្ឋន
	ពុំនោះលក់បងបំបែកបួន	ឯងធាយីឯស្វន្យមើលមិនយល់ ។
	ខ្លះទៅនរកមិនទាន់មក	ខ្លះឃ្លាតទៅជ្រកពួកអសុរ
	ជិនសង្ខារឡប់វិលវិល	អំពល់តែកើតស្លាប់កើតស្លាប់ ។
	កម្មកិតតាមខ្លួនមិនដែលឃ្លាត	គ្រប់ប្រាំរយជាតិមិនដែលឆាប់
	សត្វជ្រូកមាន់ទាគេចាក់កាប់	សម្រាប់គេស៊ីជាអាហារ ។
	សត្វគោក្របីដំរីសេះ	គេដឹះគេទឹមជាធម្មតា
	គេកាប់លក់សាច់ផ្តាច់សង្សារ	រកបិត្តមេត្តាករុណាគ្មាន ។
	រូបខន្ធលត់រលាយទៅ	សល់នៅសង្ខារនិងវិញ្ញាណ
	វេទនាសញ្ញានឹងស្រែកឃ្លាន	សន្តិដ្ឋានថាដួបអ្នកមានគុណ ។
២០-	សត្វញីសត្វឈ្មោលអន្ទោលទុក្ខ	អាពុកប្តីម្តាយពីជាតិមុន
	ជាតិមកពីរងទោសទុក្ខធ្ងន់	ក្រែងស៊ីទៅលើសាច់ញាតិឯង ។
	ជ្រូកគោក្របីនៅតូចស្មារ	គេក្រៀករិះក្រៀវយើងស្តេច ។

បណ្ណាក្រមដុំយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

បើគិតឱ្យសព្វគ្រប់កន្លែង	ជួនក្រែងជាតិមនុស្សមកជាសត្វ ។
អ្នកពីងនឹងអ្នកធ្វើដៃដល់	ហៅក្រមអកុសលជំនុំកាត់
បញ្ជីទាំងពីរឈ្មោះមិនបាត់	គេបាត់ធ្វើទោសទាំងអស់គ្នា ។
មិនមានអ្នកណាធ្ងន់ណាស្រាល	យម្ពបាលវះក្រៀវគ្រប់វេលា
មានលោកយមរាជិរាជសភា	ជំនុំគិតគ្នាមើលបញ្ជី ។
បញ្ជូនអ្នកធ្វើចុះសរក	ជំនុំយុំទុកអ្នកទិញស៊ី
ទិញសត្វស្លាប់រស់ទោះឈ្មោលញី	ទាំងពីរចំណែកចំណាំមុខ ។
២៥- អ្នកមួយទិញស៊ីមិនរួចខ្លួន	ត្រឹមឯត្រីអ្នកយួនជួរលក់
អណ្តែងក្រាញ់ឆ្កោដៀបរស់ផ្ទុក	ចង់ទិញស្មោរជ្រកទៅតថ្លៃ ។
យើងច្បាស់ជារស់មិនទាន់ងាប់	អង្គុយបង្គាប់ឱ្យយួនវៃ
រកខ្យល់ប្រឡោតដោតញ័រដៃ	យើងក្បែរយស្រាប់ៗមិនទិញយក ។ ។
អានេះបន្ទូលលែងមិនបាន	ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នឱ្យជ្រុលជ្រក
ទម្លាក់ឱ្យជ្រៅរងទុក្ខសោក	លែលកអ្នកទោសរឿងអ្នកទិញ ។
អ្នកទៅយើងត្រីនៅបម្រះ	វេទនាបិត្តណាស់ប្រាសដើរចេញ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

អ្នកនេះត្រូវលែងឱ្យទៅវិញ	មានសែហូលិញគិតក្នុងនរក ។
ឱ្យជួនខ្លាចក្រែងវង្វេងផ្លូវ	ត្រួតមើលខុសត្រូវគ្រប់ភូមិស្រុក
បើកក្រាំងសៀវភៅកត់ឈ្មោះទុក	បញ្ជីពីរមុខបាបនិងបុណ្យ ។
៣០- ប្រគល់យមរាជយម្ពុបាល	ដាក់ស្រាលដោយស្រាលធ្ងន់ដោយធ្ងន់
អ្នកសាងមគ្គផលស្គាល់ទោសគុណ	ទៅសោយសុខមុនតាមទុនទាន ។
អ្នកសាងធុនទាបភាពអកុសល	មិនបង់បានផលស្លឹកនិព្វាន
ប្រព្រឹត្តអាក្រក់រកល្អគ្មាន	មិនហ៊ានកាន់សីលថាខ្លាចជាប់ ។
មិច្ឆាទិដ្ឋិចូលពេញទី	បញ្ជីសម្រាំងតាំងសម្រេច
បុរៈវង្សអាជីវករភ្នក់ស៊ីអាបម៍	ព្រោះពោលបង្កាប់ព្រះពុទ្ធដីកា ។
វិបីទុច្ចរិតមានគ្រប់យ៉ាង	ទានសីលមិនសាងអាងងឹកស្រា
ឮលោកសំដែងធម៌ទេសនា	ពីរោះពិស្តារមិនបេះស្លាប់ ។
អស់យើងគួរស្តាយជាតិកំណើត	សំណាងមកកើតក្នុងភទ្ធកប្ប
អគារវិន័យព្រះប្រញប្ត	ជាប្រសគល់ច្បាប់គួររក្សា ។
៣៥- សីល ៥ បង់ចាំឱ្យប្រាកដ	កុសលកម្មបដិ ១០ ប្រការ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

កុំឈ្លោះប្រកែកពីធម៌អាបិ	ប្រកាន់សាសនាឱ្យប្រាកដ ។
កើតមកជាមនុស្សមានសង្ខេ	មានប្រាជ្ញមានខ្លៅមានក្រខ្សត់
មានខ្លាំងមានខ្សោយដោយបែបបទ	សន្មតហាល្អក៏មិនបាន ។
ជម្ងឺទ្វីបនេះមនុស្សកម្មក្រាស់	ព្រះពុទ្ធតែងត្រាស់មិនដែលខាន
ហេតុនេះមហាជនទាំងប៉ុន្មាន	សម្រាកសម្រាន្តសម្រួលចិត្ត ។
បំណាច់សម្តេចព្រះទ្រង់ញាណ	កាលហៀបនិព្វានមានកម្រិត
ផ្តាំមហាអាណន្តឱ្យអាណិត	អាណុជអ្នកប្រឹក្សាប្រោសសត្វផង ។
សត្វផងទៅក្នុងជ្រោះជ្រាំជ្រៅ	តថាគតនៅសាំបង្កង
ដាក់ដល់និព្វានអស់ហួតហួង	រូបពីបំណងវិជ្ជសង្សារ ។
៤០- នៅសល់សង្ស័យសត្វខាងក្រោយ	នន្ទអើយទុកអោយព្រះសិអាវ្យ
អាណិតសត្វណាស់ណាអ្នកណា	តថាគតជិតនិព្វានហើយ ។
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គល្មមស្រណោះ	សប្បុរសទាំងអស់កុំកន្លើយ
ប្រះខ្នងដេកលើកន្ទួលខ្នើយ	កុំស្ងៀមមាត់ឡើយរំលឹកគុណ ។
ខ្លួនខ្ញុំកំណើតរាស្ត្រអ្នកស្រែ	ខូចទិលខ្លួនដែរពីកាលមុន

បណ្ណាក្រឹមដុយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

កាលមោហ៍បាំងបិទងងឹតស៊ីន	ធ្វើបាបនិងបុណ្យទម្ងន់ស្មើ ។
មិនស្មោះតែរូបចតុរាបាយ	អស់លោកទាំងឡាយកុំសរសើរ
ខ្ញុំជួនដំណឹងតាមដំណើរ	ព្រោះខ្ញុំគ្រាន់បើជាងអ្នកល្ងង់ ។
ជាតិក្រោយកុំឱ្យខ្ញុំលឿលើ	ជាតិនេះចាស់ស្មើរខ្ញុំប្រឹងស្អង់
ប្រឹងស្អុះឱ្យរួបពីអន្លង់	ភ័យភិតខ្លាចផុតទៅក្នុងភក់ ។
៤៥- ក្នុងភពសង្សារខ្ញុំសង្ស័យ	សព្វថ្ងៃខ្ញុំភ័យខ្លាចសរក
ម៉្យាងទៀតឆ្នើមជាតិអាជីវក	ជាតិល្មោភហូបល្មក់ព្រោះល្មើលគុណ ។
ច្រើនស្មើសបន្ទូលបន្ទោសព្រះ	ខ្ញុំភ័យខ្ញុំណាស់ក្រែងខ្ញុំស៊ីន
ខ្ញុំស្ងួមស្មារលាទោសពីមុន	សូមបុណ្យជួយបាំងបាបឱ្យបាត់ ។
ឱ្យបានទាន់គួរព្រះសិអាវ្យ	ឱ្យបែកប្រាជ្ញាឆ្លាតបរមត្ថ
ព្រះអង្គទេសនាទ្រង់ប្រោសសត្វ	សូមលុះអរហត្តដួងបំណង ។
បំណាច់ខ្ញុំផ្សាយច្បាប់រំលឹក	អស់លោកជួយនឹកសប្បាយផ្សង
ធ្វើបុណ្យបែកផលដល់ខ្ញុំផង	នឹកឈ្មោះម្តងៗដួងធម្មតា ។
សប្បុរសប្រុសស្រីគប្បីស្តាប់	ឈ្មោះច្បាប់គន្លងព្រះឱង្ការ

	ឱកាសឱ្យគិតប្រើប្រាស់ថ្នាំ	ទាន់ព្រះសិរាវ្យទាំងប្រុសស្រី ។
៥០-	កុំរៀនព្រហ័សប្រហែសធ្វេស	កើតក្នុងប្រទេសរាជបុរី
	ឱ្យមានបារម្ភភ្នាក់ស្មារតី	សីលប្រាំ-ប្រាំបីទំសិក្សា ។
	ជាតិមនុស្សជាន់ខ្ពស់ពីបុរាណ	គេបានជួបជាក់ឃើញភក្ត្រ
	បានត្រង់រង់ត្រាប់ព្រះពុទ្ធដីកា	បានលុះសោតាអរហត្តហោះ ។
	យើងទាន់តែត្រឹមពាក្យបណ្ណា	បណ្ណាលសីលប្រាំជាកេរ្តិ៍កោះ
	កិច្ចការកងកម្មចាំមិនអស់	របស់ឬសគល់គួររក្សា ។
	នេះចប់បំណែកខាងបាសក	កុំធ្វើអាក្រក់រាល់រូបា
	រំពឹងក្រែងប្តូរប្រះសិរាវ្យ	នមស្ការគោរពរំលឹកគុណ ។
	ព្រះចមចក្រពង្សមុនីសាថ	កំពូលផុតជាតិជាងមហាជន
	ទ្រង់សោយសម្បត្តិសម្លៀមបុណ្យ	សម្បណិលើសលន់លុបលោកា ។
៥៥-	លោកីយ៍ដឹងហើយគួរកោតខ្លាច	ទ្រង់មានអំណាចព្រះចេស្តា
	គួរស្តាប់ព្រះរាជឱង្ការ	បន្ទូលត្រួតត្រាគួរត្រង់ត្រាប់ ។
	ព្រះទ័យទ្រង់ត្រេកស្រឡាញ់សង្ឃ	ប្រមាណសែនអង្គក្នុងភទ្ធកប្ប

បណ្ណាក្រមដុយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

ព្រះពុទ្ធទ្រង់ប្រឹតប្រាមប្រញូប	ឈ្មោះច្បាប់បាដិមោក្ខសំរិវសីល ។
ចែកចេញជាកងសិក្ខាបទ	កំណត់ពីររយម្ភៃប្រាំពីរ
មិនឱ្យមានមោះហ្នឹងមន្ទិល	អ្នកបួសកុំខ្ជិលកាន់ឱ្យខ្ជាប់ ។
បាណាអទិស្តាជាបបិម	ជាតិរូបទៀតផ្សំត្រូវជាដប់
លោកសង្ឃឥឡូវកាន់មិនសព្វ	កាន់ក្នុងបន្ទប់លាយបន្លំ ។
បន្លិចលុយកាក់លាក់សម្ងាត់	ទោសត្រូវអាបត្តិលាក់សំងំ
បាសកធ្វើទានគ្មានបារម្មណ៍	សន្សំតែទ្រព្យក្លៅក្រហាយ ។
៦០- ប្រសិនបើកាន់ច្បាប់ព្រះពុទ្ធ	មិនមានធម្មយុត្តិមហានិកាយ
បើបេះខ្លួនក្រែងមិនក្លែងក្លាយ	សមសុខសប្បាយមិនទាស់គ្នា ។
លោកសង្ឃគ្រប់វត្តមានធំតូច	សង្ឃខ្លះខ្ជិលខូចសង្ឃខ្លះជា
បរិស័ទប៉ោលទោសគ្រូឧបជ្ឈាយ័	មានពាក្យនិស្តាតែរាល់វត្ត ។
បាដិមោក្ខពីររយម្ភៃប្រាំពីរ	អ្នកល្ងង់ហើយខ្ជិលចាំមិនស្អាត
កងបាបិត្តិយនិងទុក្ខជំ	ចូលមាត់ចូលកមិនដឹងខ្លួន ។
កងបាបិត្តិយកៅសិបពីរ	និស្សគ្គិយ៍សាមសិបបារាជិកបួន

បណ្ណាក្រមដុំយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

បើចេះហើយចាំឱ្យមាំមួន	ល្អបរិសុទ្ធស្នូនមិនសាយសុស ។
ប៉ុន្តែសិក្ខាមិនសូវចាំ	ចំណាំត្រង់ណោះចោលត្រង់ណោះ
ត្រង់ណាដែលដឹងថាខ្លួនខុស	ហ៊ានឈ្មោះពីព្រោះគេមិនដឹង ។
៦៥- សង្ឃាទិសេសប្រហែសបាន	ដប់បីសត្តានប្រមាណថ្លឹង
បើធ្លាប់សង្គ្រមឱ្យយ៉ាងតឹង	មិនអរមិនខឹងមិនខាតខុស ។
ឥន្ទ្រិយ៍ប្រាំមួយសាំឱ្យភ្លាត់	បាចិត្តិយទុក្ខដលាយបំរុះ
ឥន្ទ្រិយ៍ត្រចៀកភ្នែកប្រមុះ	ភ្នែកមើលណោះណោះឃើញសុសសាយ។
សោតិស្ត្រិយោសួរតិបខ្លាំង	ចក្ខុស្ត្រិយឃើញជិតឆ្ងាយ
ដ្ឋិវិស្ត្រិយាពោលនាយអាយ	សើចលេងសប្បាយបំអន់គ្នា ។
បរិស័ទអាបត្តិទុក្ខជញ្ជីក	បារាជិកច្រើនណាស់តែឧបជ្ឈាយ៍
ទ្រព្យក្នុងសំបាប់សំបូណិហៀរ	ត្រូវទោសអទិភ្នាគរុកណ្ណ ។
ទ្រព្យសង្ឃជាដើមគឺចំណាំ	អវហារម្លៃប្រាំបំគ្នេរគ្នាស់
ឱបទុកខ្លះខ្លាំងក្រែងមិនគ្រាន់	អវហារប្រាំជាន់បារាជិក ។
៧០- ម៉្យាងទៀតទ្រព្យសង្ឃក្នុងបំណែក	កិបទុកមិនបែកឱ្យលោកភិក្ខុ

បណ្ណាក្រឹមដុយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

គ្រឿងយារវីវិកកាលិក	ទុកខ្លួនល្ងាចព្រឹកម៉ៅតែឯង ។
ម៉្យាងទ្រព្យគេហែចូលវិហារ	បានកប្បជាដល់គម្ពែង
គេវេរបាលីមានខ្លីវែង	គេតែងនឹកហាសង្ស័យ ។
ប្រកាសប្រគេនជំនុំសង្ឃ	ចំពោះគ្រប់អង្គជាទេមៈ
លោកសង្ឃសាធុគ្មានសល់ម្នាក់	សង្ឃរាជទុកដាក់មិនបែកបាយ ។
ខ្ញុំបាទបែងតាមខ្ញុំបេះបាំ	អវិហារម្តែប្រាំបែកបរិយាយ
នេះសុទ្ធតែសីលផ្អូសអន្តរាយ	លោកសង្ឃទាំងឡាយកុំប្រព្រឹត្ត ។
ពីព្រោះតម្រូវទាំង ៦	លោកណាមិនព្រួយមិនប្រុងគិត
លោភោមោហោប៉ាងងងឹត	សិស្សមានគំនិតមិនហ៊ានថា ។
៧៥- សូមទានសន្តោសសំដឹងច្បាប់	ព្រះសង្ឃកុំចាប់ចងទោសា
ខ្លួនខ្ញុំសូមសុំបរិវារណា	ប្រោសប្រាណមេត្តាបណ្ណាសង្ឃ ។
ខ្ញុំមិនមានពោលពាក្យបង្កាប់	ខ្លាចសីលលោកដាច់ខ្ញុំជម្រង់
ជម្រុវតែតាមច្បាប់ព្រះអង្គ	ព្រះឱស្ឋត្រឹមត្រង់ត្រូវមាត្រា ។
កាលអង្គសម្តេចព្រះបមរាត	បន្ទូលប្រារព្ធគ្រប់ប្រការ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

ប្រកាសប្រាកដបទសិក្ខា	ប្រញប្តប្តេជ្ញាមហាបរិស័ទ ។
ភិក្ខុភិក្ខុនីអស់អរហន្ត	អាណន្តមិនទាន់បានអរហត្ត
ព្រះធម៌វិន័យកុំឱ្យបាត់	ប្រយ័ត្នឱ្យគង់ប្រយោជន៍យូរ ។
ក្រោយនោះព្រះអង្គចូលនិព្វាន	អរហន្តហោះធូរមានជាគ្រូ
មិនមានអក្ខរណាជាក់ទូ	ទេសនាបង្ហូរពីព្រះឱស្ណ ។
៨០- ព្រះអគ្គសារីកគ្រប់ព្រះអង្គ	ព្រះទ័យស្រោចស្រង់ទ្រង់សន្តោស
សំដែងធម៌អាបិមេត្តាប្រោស	បាបបុណ្យគុណទោសនិងសីលទាន ។
ឈ្វេងយល់ថាធម៌នឹងស្ងួតស្ងាត់	អរហន្តអរហត្តចូលនិព្វាន
សង្ឃសេក្ខបុគ្គលមិនទ្រង់ញាណ	មិនមានអក្ខរណាតែងទុក ។
ព្រះធម៌ប្រាំបីម៉ឺនបួនពាន់	ស្រេចលើអាណន្តហាំទំនុក
ដំណែលព្រះអង្គដឹងគ្រប់មុខ	ជង្រកធម៌អាបិមហាអាណន្ត ។
ជាព្រះអនុជអាណិតសត្វ	ក្រែងបាត់បិដិកមិនគ្រប់គ្រាន់
ព្រះធម៌ប្រាំបីម៉ឺនបួនពាន់	គ្មេរគ្មានខ្លះខ្លាំងបាត់បែងបារ ។
ចេះចប់អភិធម្មចារហូត	វិន័យព្រះសូត្រ ៥ ប្រការ

បណ្ណាក្រមដុំយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

	ប្រកាសអស់អង្គអរហន្តា	បិដកឯណាជាបូសគល់ ។
៨៥-	បរមត្ថព្រះសូត្រអាសន្នចាំ	វិន័យទាំង ៥ ឧបាល័យល់
	អរហន្តទាំងអស់កើតរវល់	អំពល់អំពីរឿងធម៌អាបិ ។
	ព្រះបាទអជាតៈសត្រូវ	ជួយគិតតម្រូវព្រះសោសនា
	សម្មតិឱ្យឈ្មោះហៅក្សត្រា	ព្រោះព្រះមហាក្សត្រិយ៍បូលគំនិត ។
	និយាយឱ្យដឹងដើមកំណើត	កកើតអក្ខរាចារស្លឹករឹត
	បកប្រែបាលីសេចក្តីពិត	ពិនិត្យត្រឹមត្រូវតាមពុទ្ធដីកា ។
	ទសជាតក៏ទាំង ១០មានគ្រប់វិធី	ប្រែត្រូវប្រាកដព្រះគាថា
	ព្រះធម៌សូត្រមន្ត ឬសូត្រដារ	អ្នករៀនអក្ខរាពីរបំណែក ។
	ចំណេះចំណាំចាំដោយខ្លួន	ខ្លះរៀនមានក្បួនចាស់ចារបែក
	ហ៊ានភ្នាល់ព្រោះអាងយើញនឹងភ្នែក	កើតឈ្មោះប្រកែកប្រកួតខឹង ។
៩០-	ប្រកាន់តែខាងខុសរហូត	មិនរៀនមេសូត្រឱ្យបេះដឹង
	អាងបេះតែកកប៉ុណ្ណឹង	ទំប្រឹងបំអើតអ្នតខ្លួនត្រូវ ។
	ក្តៅណាស់ពីរឿងយោជាយោ	ដំឡើងភ្នែកស្លោមុខក្រញូរ

ថាធ្លាប់យោគាពីខ្មោចឌី

ឥឡូវយ៉ោណាមិនសុខបិត្ត ។

អ្នកម្ខាងអាងស្រះត្នូប្រាំបី

ឱ្យដឹងបាលីជាកម្រិត

ផ្សំគ្នាមេស្ត្រប្រឹងប្រែប្រីត

ព្រោះត្បិតឱ្យត្រឹមត្រូវវាមាត្រា ។

អ្នកបួសគ្រប់វិញ្ញាណគ្រប់នគរ

ស ដាក់ជើង ល រាប់ ស្ន ស្នា

បើ ស ជើង ម រាប់ ស្ន ស្នា

អ្នកមានប្រាជ្ញាល្អមស្តាប់បាន ។

កុំល្ងង់ទាល់ដាច់ធ្លាប់មិនដឹង

បើខឹងខ្ញុំយាត់ថាឱ្យខាន

ខ ដាក់ជើង ម ពីបុរាណ

ក្មេងតូចប៉ុន្មានស្គាល់ ខ្ម ខ្ម ។

៧៥- ជាតិរាស្ត្រចាស់ក្មេងកុំបិត្តខ្លាំង

គួរខ្មាសបារាំងអ្នករាជការ

ដើមហេតុអ្វីព្រះករុណា

ឱ្យសាងសាលាប្រែបាលី ។

ទ្រង់ចាំទំនៀមពីបុរាណ

ហើយបានជំនុំព្រមកុំឱ្យយឺត

បំណាប់ធ្វើស្តេចគ្រងផែនដី

ទិសទាំងប្រាំបីរំពៃគ្រប់ ។

ព្រះកាយពលមិនរវល់វែក

ព្រះទ័យរំលែកទាំងថ្ងៃយប់

ចូលទែនបន្តិចបន្តួច

បន្ទូលមិនឈប់រាល់វេលា ។

មេត្តាប្រោសប្រាណាអ្នកមានស័ក្តិ

ព្រះទានលុយកាក់គ្រប់ភ្នាក់ងារ

បណ្ណាក្រមដុយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

ទ្រង់ត្រួតស្រីស្ម័គ្រមស្រីងារ	ក្រែងគ្រុនរងាមិនបានសុខ ។
ព្រះទ័យមេត្តាសព្វមនុស្សសត្វ	សោយរាជិសម្បត្តិសម្លើមស្តុក
ព្រះកាយប្រកបគង់ស្រណុក	ព្រះទ័យវិតក្កជាធម្មតា ។
១០០- មួយព្រួយនឹងឱបព្រះនគរ	ពីរព្រួយនឹងពព្រះសាសនា
បីត្រួតលោកសង្ឃកាន់សិក្ខា	សង្រួមកិរិយាមិនបរិសុទ្ធ ។
ស្មើយណាស់ព្រះនេត្រព្រះកាណិ	ព្រះឱស្ឋត្រួតត្រាច្រើនបំផុត
ដាស់តឿនបំភ័យពួកកុលបុត្រ	ឱ្យប្រុងលំអុតសង្រួមកាយ ។
បានចេញប្រកាសដាក់ប្រាកដ	ប្រគេនគ្រប់វត្តទោះជិតឆ្ងាយ
លោកសង្ឃមិនត្រូវស្រើបសប្បាយ	អស់ល្បែងទាំងឡាយគ្រប់ជំពូក ។
មិនត្រូវបំពោះស្តាប់តន្ត្រី	កុំបីមើលរាំវាសាំភ្នក
កុំដើរភ្លើងមើលអុំទុក	អ្នកបួសធ្វើលោកមិនត្រូវការ ។
បើមានត្រូវកិច្ចដើរយប់ថ្ងៃ	សង្ឃបងនិស្ស័យចាស់វិស្សា
កុំដើរទីមស្មាទៅណាៗ	អ្នកចេះសិក្ខាគេទាស់ភ្នែក ។
១០៥- លោកនេនកុំសុំលុយចិនហាយ	បិណ្ឌបាតតែបាយម្នាក់១វែក

បណ្ណាក្រមដុយ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

គ្រឿងម្លប់បំណីបានកបែក

កុំស្តាយពុទ្ធវែកវាថោកបូក ។

របស់បានកគេប្រគេន

ប្រគល់លោកនេនបានលោកភិក្ខុ

ចិញ្ចឹមជីវិតនឹងបាយទឹក

បិណ្ឌបាតតែព្រឹកយប់សូត្ររៀន ។

លោកណាត្រឹមត្រូវមិនស្ងួតខុស

ស្ងៀមស្ងាត់ទៅចុះកុំអន់អៀន

លោកណាមិនចេះកុំរើរៀន

ពាក្យប្រៀនប្រដៅឱ្យផ្អែលភ្ញាក់ ។

ពីព្រោះព្រះអង្គបានផ្គាំផ្គើ

វិស័យស្ថិតលើស្លេចមហាបក្រ

ព្រះមហាបមពង្សទ្រង់ជំពាក់

ចំពោះធុរៈនឹងសាសនា ។

ពីត្រឹមនោះរៀងជរាបមក

ដល់ស្រុកគោកឆ្នកមានសារវិចារ

ប៉ុន្មានរាជ្យហើយមិនដឹងថា

ដល់មកករុណាយើងសព្វថ្ងៃ ។

១១០- ហេតុនេះលោកសង្ឃប្រុងពិនិត្យ

សៀវភៅស្តីករវិចារមានរាល់ដៃ

ផ្ទៀងមើលសិបដ្ឋករវិនិច្ឆ័យ

បើនៅសង្ឃយឱ្យសិក្សា ។

លោកសង្ឃចាស់ខ្ចីគប្បីស្តាប់

ឈ្មោះច្បាប់គន្លងព្រះពុទ្ធដីកា

បង្គំថ្វាយដល់ព្រះករុណា

សូមទ្រង់មេត្តាជ្រាបព្រះទ័យ ។

ក្រែងជួបប្រទះពាក្យឆ្គាំឆ្គង

ពុំត្រូវទំនងក្រឹត្យវិស័យ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

សូមទានសន្តោសអត់ទោសព័រ

ក្រញក្រាបសិរសីក្រោមព្រះបាទ ។

ព្រះសង្ឃទាំងអស់ទោះតូចធំ

អភ័យទោសខ្ញុំសូមអនុញ្ញាត

ពាក្យខ្ញុំមិនមានពោលប្រមាថ

សង្ឃជាលស្អាតខ្ញុំមិនថា ។

ខ្ញុំពោលតែលោកធ្វើអាក្រក់

បើខ្ញុំកុហកខ្ញុំបមុសា

ហេតុនោះខ្ញុំសូមបរិវណា

និដ្ឋិតាសង្ខេបតែប៉ុណ្ណោះ ។

១១៥- ក្មេងណាប្រាថ្នាបួសធ្វើសង្ឃ

ឱ្យស្វែងតម្រង់រៀនតម្រិះ

ឱ្យមើលតម្រាប់លោកអ្នកបេះ

កុំដេកតែអេះតិះដៀលគ្នា ។

អ្នកម្តាយឪពុកឱ្យឈ្មោះ អ៊ូ

ពូជពង្សអំបូរខ្មែរអ្នកជា

អាពុកឈ្មោះ អ៊ុក មានស័ក្តិវារ

ហៅពញាធម្មធារាធ្វើមេស្រុក ។

ក្នុងខែត្រភ្នំពេញយុំកំបូល

ជាប់ដៅត្រកូលជាម្ចាស់អង្គប៉ុក

អាពុកអ្នកម្តាយឈ្មោះពញា ម៉ុក

គាត់ធ្វើមេស្រុកយុំស្ពានថ្មី ។

អ្នកម្តាយអាពុកបងប្អូនជិត

ជីវិតមួយពិតពូជបិត្តល

ចាស់ទុំផ្សំផ្គុំជាដំណា

បង្កកើតខ្ញុំទូលបង្គំ ។

បង្កើតអំពីដើមគំនិត

ភ័យភិតខ្លាចបាបបង់បានបុណ្យ

បណ្ណាក្រឹមដ៏យ ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុស-ស្រី

បានបែងបែងច្បាប់ប្រាប់មហាជន

ក្បួនច្បាប់ពីមុនជួនរាជការ ។

១២០- បោះពុម្ពសៀវភៅបែកសព្វសាយ

បណ្ណាល័យចាត់ថ្វាយព្រះករុណា

មិនបានថ្វាយផ្ទាល់ដល់ហត្ថា

សូមទ្រង់មេត្តាប្រោសប្រណី ។

ឱនកាយប្រណាម្យសូមអនុញ្ញាត

ក្រាបក្រោមព្រះបាទព្រះបារមី

បែងច្បាប់បរមត្ថអត្ថបាលី

សេចក្តីបែងចប់ម៉្លេះហើយហោង ។

បណ្ណាក្រមមង្គល

LES RECOMMANDATION DE KRAM NGOY

- ១- នេះបទព្រហ្មប្រាជ្ញប្រែ ប្រាយប្រាប់ខ្មែរទាំងប្រុសស្រី
ឱ្យប្រិតប្រុងស្មារតី គួរគប្បីឱ្យឧស្សាហ៍ ។
- ២- កុំខ្ជិលកុំល្ងង់ពេក ខំរៀនលេខរៀនអក្ខរា
រៀនគ្រប់សព្វធម៌អាថ៌ ប្រាជ្ញាផ្សំនឹងគំនិត ។
- ៣- កំណើតកើតជាមនុស្ស មើលឱ្យផ្លុះទោះឆ្ងាយជិត
ចេះស្មាត់ប្រាកដពិត គិតការអ្វីបានគ្រប់យ៉ាង ។
- ៤- មនុស្សល្ងង់មិនផ្អើលភ្ញាក់ ដូចភ្នែកខ្វាក់ទាំងសងខាង
មានរូបគ្មានអ្វីអាង សាងទាបថោកកើតមកខ្មៅ ។
- ៥- ពូជមនុស្សទោះខ្ពស់ទាប កាត់តាមភាពត្រកូលដៅ
អាក្រក់ល្អសខ្មៅ កាត់កូនចៅដូចដូនតា ។
- ៦- ពូជល្ងង់មិនបានបួស ទុកជាទោសនឹងសាសនា
អ្នកបួសចេះធម៌អាថ៌ កូនសិក្សាខំរៀនសូត្រ ។
- ៧- ពូជខ្មៅមិនសូវប្រាជ្ញ ពូជកោងកាចមិនសូវស្អាត
ពូជត្រង់ៗរហូត ពូជភរកូតមិនផុតដៅ ។
- ៨- ឪពុកម្តាយស្លូតត្រង់ ចិត្តមិនចង់ឱ្យកូនខ្មៅ
ជេរវាយស្តីប្រដៅ ឱ្យកូនចៅបានចេះដឹង ។
- ៩- ឪពុកគ្មានតម្រិះ ឃើញកូនចេះមិនដែលខឹង
ឃើញកូនខំប្រិតប្រឹង ឪពុកដឹងតែងត្រេកអរ ។
- ១០- ដាស់តឿនក្រើនរំលឹក ជេរល្ងាចព្រឹកខ្លាចកូនក្រ
ចង់ឱ្យតែកូនល្អ លោមអង្វរឱ្យកូនខំ ។

បណ្ណាក្រឹមដុយ

<p>១១- កូនកាចបំពេញទុក្ខ
កូនស្លូតដឹងគួរសម</p> <p>១២- ឪពុកម្តាយខ្សត់ខ្សោយ
ខំរៀនឱ្យបានខ្ពស់</p> <p>១៣- អ្នកល្ងង់ហេតុពីខ្ជិល
គួរកូនចៅសិក្សា</p> <p>១៤- កាលអង្គព្រះសាស្តា
ភិក្ខុភិក្ខុនី</p> <p>១៥- លោកសង្ឃខ្លះចេះស្ទើរ
ព្រះអង្គទ្រង់សន្មត</p> <p>១៦- ទម្លាប់ទំនៀមខ្មែរ
អ្នករៀនច្បាប់ខុសត្រូវ</p> <p>១៧- ស្រុកសៀមលាវបារាំង
ចេះលេខចេះអក្ខរា</p> <p>១៨- ជាតិខ្មែរមិនចេះខ្មាស
ល្ងង់ដប់ចេះពីរបី</p> <p>១៩- មិនចេះលេខអក្សរ
ឈ្មោះខ្លួនភ្នែកខ្លួនស្រាប់</p> <p>២០- ភ្នែកជាភ្នឹក្រឡែត
កើតទាស់មានចិត្តខឹង</p> <p>២១- មនុស្សក្រហេតុពីខ្ជិល
ម៉្យាងខ្សត់ពីព្រោះខ្សោយ</p> <p>២២- ម៉្យាងក្រពីព្រោះល្ងង់
ទិញថ្លៃទៅលក់ថោក</p> <p>២៣- អ្នកមានៗគំនិត
ប្រាជ្ញាជាបូសគល់</p> | <p>ម្តាយឪពុកមានបារម្ភ
មេបាផ្គុំផ្អែងកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។</p> <p>កុំបណ្តោយឱ្យអាប់យស
គ្រាន់សង្គ្រោះដល់មេបា ។</p> <p>ឥតមន្ទិលរឿងធម៌អាថ៌
រៀនអក្ខរាទាំងប្រុសស្រី ។</p> <p>មានថេរមានថេរី
ធម៌បាលីចេះចាំស្នាត់ ។</p> <p>ចេះភ្លើងធ្វើឱ្យភ្លាត់
សិក្ខាបទដល់ឥឡូវ ។</p> <p>ខំធ្វើស្រែចង់បានស្រូវ
ទុកជាផ្លូវភ្នំប្រាជ្ញា ។</p> <p>ចេះតតាំងពីដូនតា
សរសេរចារទាំងប្រុសស្រី
នាំពីចាស់គំនិតខ្លី
ចេះជួញក្តីមិនចេះច្បាប់ ។</p> <p>មុខមាត់ល្អប្រាជ្ញាអប្ប
គេសូត្រប្រាប់ទើបបានដឹង ។</p> <p>ល្ងង់ព្រោះហេតុមិនខំប្រឹង
ពីងរកគេសរសេរឱ្យ ។</p> <p>មិនរមិលមើលមុខក្រោយ
ញឹកខាងឱ្យរង្វើលរក ។</p> <p>ជួញលិចលង់មិនលែលក
ចេះតែយកមិនគិតយល់ ។</p> <p>ដេកដើរគិតកើតរវល់
កើតអំពល់អំពីទ្រព្យ ។</p> |
|--|---|

- ២៤- អ្នកល្ងង់និងអ្នកចេះ
អ្នកចេះប្រសើរគាប់
 - ២៥- មានរូបមានជីវិត
រូបប្រុសប្លកដូចស្រី
 - ២៦- ល្ងង់ម៉្យាងមានអំណាច
ឆាប់ខឹងមិនដឹងច្បាប់
 - ២៧- អ្នកចេះតម្រិះដល់
ចេះល្អិតចិត្តជាល្អ
 - ២៨- ចេះម៉្យាងមានអំណាច
គេខុសជេរដៀលគ្នា
 - ២៩- ប្រាជ្ញម៉្យាងចេះសព្វសុស
មិនគិតពិនិត្យថ្លឹង
 - ៣០- កូនចៅទោះធំតូច
មារយាទខ្លួនខុសគេ
 - ៣១- កូនចៅទាំងស្រីប្រុស
គិតគ្រប់សព្វកន្លែង
 - ៣២- ភ្នែកបើកភ្លឺមែនពិត
ភ្នែកធ្មេចមើលឃើញឆ្ងាយ
 - ៣៣- រៀនរកស៊ីលក់ទិញ
ឱ្យដឹងការកិច្ចកល
 - ៣៤- ឱ្យរៀនលេខនព្វន្ត
ដឹងសនិងក្តារឆ្នួន
 - ៣៥- ជញ្ជីងភ្នែកមានល្បាក់
ក្រែងខុសខាតមិនខាន
 - ៣៦- ភ្នែកមនុស្សធំរលឹង
អ្នកល្អថ្លឹងប្រឹងប្រិត
- បើនឹងរិះរាយរៀបរាប់
ល្ងង់ឥតភ័ព្វអាប័រាសី ។
 - មិនចេះគិតចង់ដឹងអ្វី
នឹងហ៊ានស្តីគ្មានគេស្តាប់ ។
 - ល្ងង់កោងកាចអូតចាក់កាប់
កាលណាស្លាប់គេត្រេកអរ ។
 - អ្នកល្ងង់ឆ្ងល់មិនសល់ក្រ
សូយអាករចូលមិនខ្វះ ។
 - អ្នកខ្លៅខ្លាចឱនសំពះ
អ្នកខ្លៅខ្លះគេលបខឹង ។
 - ប្រព្រឹត្តខុសនោះមិនដឹង
ប្រាជ្ញប្រិតប្រឹងប្រដៅគេ ។
 - ខុសខិលខូចខឹងវាយជេរ
មិនគ្មានគ្នេរកិរិយាឯង ។
 - ការត្រូវខុសគួរគិតក្រែង
តែងនឹងមានរាល់រូបកាយ ។
 - មើលឃើញជិតៗរៀងអាយ
សព្វសុសសាយមិនសេសសល់ ។
 - ខាតចំណេញគិតឱ្យដល់
ទើបកើតផលប្រយោជន៍ខ្លួន ។
 - បូកហាគុណឱ្យមាំមួន
ក្រែងចិនយួនបំបាត់បាន ។
 - មើលឱ្យជាក់កុំប្រមាណ
ធ្លាប់រាប់អានកុំទុកចិត្ត ។
 - ភ្នែកជញ្ជីងគេចុចល្អិត
ព្រោះអាណិតខ្មែរល្ងង់ខ្លៅ ។

- ៣៧- ចិនមានពីដូរលក់
របស់ទោះឆ្អិននៅ
- ៣៨- ខ្មែរអាងស្រូវក្នុងដោក
អស់ស្រូវទៅជាក្រ
- ៣៩- ធ្វើស្រែនឿយហត់ណាស់
ផ្ទះចិនពីរបីល្ងែង
- ៤០- ជាតិខ្មែរឥតគំនិត
ជឿចិនរាល់រដូវ
- ៤១- ចិនមកពីស្រុកនាយ
មិនទាន់ចេះខ្មែរសោះ
- ៤២- កែវកចង្ក្រានឆ្មាំង
អម្រែកជិះលើស្មា
- ៤៣- ទំនិញមានគ្រប់មុខ
ចិនកែវមិនដែលពុន
- ៤៤- ឈប់កែវដេកអង្គុយ
ឪទិនស្រាពីមុខ
- ៤៥- ចិនច្រើនខ្លាំងចិត្តខ្មៅ
គ្មានត្បាល់គ្មានអង្រែ
- ៤៦- ជាតិខ្មែរច្រើនឥតខ្ចាស
គំនិតគិតមិនឆ្អិន
- ៤៧- កំណើតអ្នកផឹកស្រា
អ្នកម្យ៉ាងបែកខាងល្បែង
- ៤៨- អាម្យ៉ាងបែកលូចឆក់
ផឹកចោលការរបរ
- ស្រូវកន្ទក់កន្ទាំងតៅ
សំពត់អាវខោខ្មៅស ។
- ដូរថ្លៃថោកអាក្រក់ល្អ
អង្វរចិនជឿស្រូវឯង ។
- ចិននៅផ្ទះដេកចំខែង
មានកន្លែងជង្រុកស្រូវ ។
- ស៊ីមិនគិតមើលខុសត្រូវ
កេរ្តិ៍^(*)ម៉ែឪចិនអូសអស់ ។
- មានសំពាយជារបស់
គ្មានកេរ្តិ៍^(៤)កោះស្រែចំការ ។
- ផ្សំកម្លាំងនិងប្រាជ្ញា
មានម្លូស្លាជាដើមទុន ។
- ផ្ទាល់ផ្ទេរទុកដាក់ដោយធុន
ស្រូវជោរជន់ពេញជង្រុក ។
- រាប់កាក់លុយប្រមូលទុក
ទុកជាធ្នាក់ទាក់កខ្មែរ ។
- កន្ទាំងតៅធ្វើជាស្រែ
អង្ករខ្មែរចូលបារចិន ។
- ស្រែកស្រាណាស់ផឹកជឿសិន
ផឹកបង្អិនតែទ្រព្យឯង ។
- បែកប្រាជ្ញាច្រើនកន្លែង
មិនគិតក្រែងខ្លាចខ្លួនក្រ ។
- មារយាទអាក្រក់មិនបានល្អ
ចិនទាក់កធ្វើខ្ញុំបាន ។

(៤) កេរ

- ៤៩- មិនដឹងខ្លួនថាឆ្គួត
ថាចិនធ្លាប់រាប់អាន
- ៥០- ថាចិនមិនចេះកាញ់
គូកនទោះឆ្ងាយជិត
- ៥១- ត្រូវស្រាចង់ស៊ីឆ្ងាញ់
ឃើញបាយសម្បជ្ជិន
- ៥២- ដឹកទឹកបោយត្រឡោក
ចិនប្រើសែងរែកលី
- ៥៣- ជាតិចិនកំណាញ់ស្វិត
មារយាទខ្មែរច្រើនរាយមាយ
- ៥៤- ស៊ីឆ្ងាញ់ផ្អែតស្តប់ស្តល់
អាបយសទាំងបងប្អូន
- ៥៥- ជាតិចិនសុទ្ធសឹងស
ស៊ីដឹកស្មិទ្ធតាមសែ
- ៥៦- មានផ្ទះមានដំណាំ
ដំឡូងត្រាវចេកម្នាស់
- ៥៧- ខ្មែរច្រើនខ្ជិលប្រមឹក
ខ្វះលុយអង្គុយថ្ងូរ
- ៥៨- កូនអើយរឿងដំណាំ
ដីកេរ្តិ៍(*)ម្តាយឪពុក
- ៥៩- រាជការវាស់មានថ្លៃ
មិនវាស់លេងទទេ
- ៦០- ដូងស្វាយអំពៅចេក
និយាយអួតប្រាប់សន្តាន
ដឹកថ្លើម៉ានចិនមិនគិត ។
ប្រាប់សម្លាញ់ពួកម៉ាកមិត្ត
រឹតប្រមូលលុយឱ្យចិន ។
ជុំនាខ្លាញ់បក់ឆ្ងលក្លិន
ផ្តាប់ចិត្តចិនយកបាយស៊ី ។
មារយាទទាបថោកប្លកសៀង
ស៊ីញយៗចិនមើលងាយ ។
នឹកក្នុងចិត្តមិននិយាយ
រលាយទ្រព្យអភ័ព្វខ្លួន ។
ទាបថោកដល់ប្រពន្ធកូន
ដល់តាជូនពូជពង្សខ្មែរ ។
មានទំលក្រខ្សត់ខ្លះដែរ
តមបាយខ្មែរមិនស៊ីសោះ ។
កាប់ដីដាំដោយកៀនកោះ
ស៊ីមិនអស់ទុកលក់ដូរ ។
កែងកោងប្លកអួតអម្បូរ
កើបបង្ហូរស្រូវជង្រុក ។
គួរតែដាំឱ្យគ្រប់មុខ
មិនត្រូវទុកចោលទំនេរ ។
ផ្តិតមេដៃផ្តាច់ជាកេរ្តិ៍(*)
វេរិះយកពន្ធរាល់ឆ្នាំ ។
កុំខ្ជិលពេកដេកប្រចាំ

- ម្លូស្លាម្រេចខ្ចីមថ្នាំ
- ៦១- ទេសឯកសំពត់ស
កុំខ្ជិលតាមចាស់ៗ
- ៦២- បន្លែដាំគ្រប់មុខ
ចាក់ដីជាតិល្អៗ
- ៦៣- ម្លូស្លាថ្នាំខ្ចីមម្រេច
បានផលផ្លែឬស្លឹក
- ៦៤- ត្រីងៀតផ្អកប្រហុក
អំបិលធ្ងបក្រមួន
- ៦៥- ដូរទុកដាក់តម្កល់
ឱ្យបរិបូណ៌ពោរពេញ
- ៦៦- អំបិលទិញមួយចុង
កុំទិញក្តោបខ្ទប់វេច
- ៦៧- អំបិលមួយស្រូវបី
ខ្លួនក្រត្រជរឆ្លៀត
- ៦៨- កូនចៅទាំងប្រុសស្រី
ចិញ្ចឹមជន្មជីវិត
- ៦៩- ទំនេរល្អធ្វើការ
ឱ្យត្រឹមត្រូវបាលី
- ៧០- រាល់រូបទាំងប្រុសស្រី
ម៉ែឪតម្រូវប្រាប់
- ៧១- ចាស់ម៉្យាងសាងសីលទាន
កូនកាត់តាមមេបា
- ៧២- ចាស់ម៉្យាងសាងផលកម្ម
កូនកាត់តាមម៉ែឪ
- ត្រូវតែដាំកុំឱ្យខ្វះ
ដីវាលល្អដាំកប្បាស
មនុស្សនឿយណាស់មិនដែលក្រ ។
យកគ្រាប់ទុកដាំបន្ត
បង្ការស្លពេលល្ងាចព្រឹក ។
លូតលាស់លេចពីស្រោចទឹក
កុំឆ្អឹងប្រកាវក្រខ្លួន ។
ខ្មែរគ្រប់ស្រុកទិញដូរយូន
ពីតាដូនតែងដូរទិញ ។
ស៊ីឱ្យដល់ខ្ទប់ខែវិញ
ខាតចំណេញកុំទិញតិច ។
ច្រកពេញអុងអាងខាងលិច
អស់រំពេចគេចទិញទៀត ។
វាល់នឹងល្អិទូលកណ្តៀត
មារយាទយ៉ាងហ្នឹងកុំប្រព្រឹត្ត ។
គួរគប្បីប្រុងគំនិត
គិតឱ្យវែងកុំគិតខ្លី ។
សូត្រធម៌អាថ៌ទាំងប្រុសស្រី
ដូចស្រដីខាងដើមស្រាប់ ។
កាលចេះស្តីព្រោះចេះស្តាប់
កូនចៅគ្រាប់តាមដូនតា ។
មិនបំពានខុសពុទ្ធដីកា
មិនទៅណាឆ្ងាយពីផ្លូវ ។
ស្អប់សីលប្រាំដូចសត្រូវ
អាស្រូវភាសវិនាសខ្លួន ។

- ៧៣- មិនជឿមគ្គជឿផល
កងកម្មចាំគុំគួន
- ៧៤- ព្រះអង្គមានពុទ្ធដីកា
ដូចគោមានកម្លាំង
- ៧៥- នឹងបរជ្ជវៀចត្រង់
កងវិលមិនរលេ:
- ៧៦- រាល់រូបទាំងតូចធំ
យកថ្មផ្លាំងរាំងទ្វារ
- ៧៧- កងសីលមានអង្គប្រាំ
នរកប្រេតតិរច្ឆាន
- ៧៨- គួរខំសាងសីលទាន
យូរឆាប់គង់តែដល់
- ៧៩- កូនចៅវេរិះគិត
ប្រព្រឹត្តខុសសាសនា
- ៨០- មើលចាស់ណាត្រឹមត្រូវ
ចាស់ស្អិតប្តីស្តាប់
- ៨១- គោរពគុណទាំងបី
រក្សាអង្គសីលប្រាំ
- ៨២- សាសនានៅវែងឆ្ងាយ
សព្វថ្ងៃលែឆ្នើរគ្មាន
- ៨៣- ឥឡូវចិត្តប្រាំបី
កូនចៅកុំបណ្តោយ
- ៨៤- មានពាក្យចាស់ដំណាល
ទំនាយក្បួនតម្រា
- ៨៥- ហេតុនេះអស់កូនចៅ
ខំឧស្សាហ៍ទន្ទេញ
- ធ្លាក់ទៅដល់អបាយបួន
គេចវេរៈពួនមិនកំបាំង ។
- ប្រៀបឧបមាជាទីតាំង
សម្រាំងទុកទឹមរទេះ ។
- ឬនឹងចង់បរគេចវេរៈ
ជិះជើងគោមិនឃ្លាតឃ្លា ។
- ចូលរូងភ្នំរូងគុហា
កម្មវេរាគោងតាមបាន ។
- វេរាកម្មដិតដោយដាន
ខានឃាត់ខាំងបាំងមគ្គផល ។
- យកនិព្វានជាត្រើយថ្នល់
កុសលជួយចាកសង្សារ ។
- មើលគំនិតចិត្តដូនតា
គេចកិរិយាកុំធ្វើត្រាប់ ។
- ចុះក្នុងផ្លូវគន្លងច្បាប់
ប្រិតប្រៀងប្រាប់ឱ្យប្រុងចាំ ។
- សូត្របាលីតាមចំណាំ
កម្មវេរាតាមមិនទាន់ ។
- កន្លងប្លាយជាងពីរពាន់
មិនទាន់គ្រប់ជាប្រាំរយ ។
- នៅម្តែមួយខាងក្រោយ
ឱ្យលិចលង់ក្នុងសង្សារ ។
- ថាកណ្តាលព្រះសាសនា
ថានឹងរៀវហើយរីកវិញ ។
- ទោះល្ងង់ខ្លៅយ៉ាងណាមិញ
បំពេញពាក្យពុទ្ធទំនាយ ។

បណ្ណាក្រឹមដុយ

<p>៨៦- តំណពីថ្ងៃនេះ
កូនណាមិនស្វាធារាយ</p> <p>៨៧- ដល់សាសនាគ្រប់គ្រាន់
ទំនាយរាយទំនុក</p> <p>៨៨- ថាភើតអន្តរកប្ប
មិនដឹងតាដឹងជូន</p> <p>៨៩- គួរគិតកុំសាងកម្ម
ខំសាងមគ្គសាងផល</p> <p>៩០- នឹងរួចពីកាប់ចាក់
ព្រះសិរិយាគ្រាស់ខាងមុខ</p> <p>៩១- នេះហៅច្បាប់បណ្ណាំ
បទព្រហ្មគ្រប់ឃ្លាបួន</p> | <p>រៀនតម្រិះកុំរាយមាយ
មិនរលាយរលត់ទុក្ខ ។</p> <p>ជួបប្រាំពាន់ទៅខាងមុខ
ថាឪពុកម្តាយស្អប់កូន ។</p> <p>គុំសម្លាប់គ្នាបងប្អូន
សូន្យសីលទានមិនមានសល់ ។</p> <p>កាន់សីលប្រាំចាំតម្កល់
នឹងបានដល់ឋានសាន្តសុខ ។</p> <p>មិនបានធ្លាក់ទៅនរក ។
រសាយទុក្ខសោករាល់ថ្ងៃ ។</p> <p>ជាពាក្យប្រាំៗមួយជូន
ជូនចែងចប់ម៉្លេះហើយហោង ។</p> |
|---|---|

អ្នកព្រះភិរម្យភាសា អ៊ូ ហៅ ដុយ

ជីវប្រវត្តិ

អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ៊ូ ហៅ ង៉ុយ

(១៨៦៥-១៩៣៦)

អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ៊ូ, ឈ្មោះពេញ អ៊ុក អ៊ូ ហៅ ង៉ុយ កើតនៅ គ.ស. ១៨៦៥ (ព.ស. ២៤០៨) នៅភូមិព្រៃអណ្តូងស្វាយ ឃុំកំបូល ស្រុកភ្នំពេញ, ខេត្តកណ្តាល ។

- បិតាលោកនាម អ៊ុក ធ្វើមេឃុំកំបូល មានគោរម្យងារ ជា «ចៅពញាធម្មធារា» ។ ចៅពញាអ៊ុក ជាប់ជាសាច់ញាតិនឹងម្ចាស់អង្គប៉ុក ។

- មាតាលោកនាម អៀង ជាបុត្ររបស់ចៅពញា ម៉ុក មេឃុំស្ពានថ្ម ស្រុក ខេត្តជាមួយគ្នា ។ មាតានិងបិតាលោក ត្រូវជាបងប្អូនជីដូតមួយនឹងគ្នា។ លោកជា កូនទីពីរ នៅក្នុងគ្រួសារ ។

កាលពីនៅវ័យកុមារ លោកបានរៀនសូត្រលេខនព្វន្ត អក្សរសាស្ត្រ នៅ វត្តអង្គបឹងចក ភូមិបែកស្តរ ឃុំបែកចាន ក្នុងស្រុកកំណើតរបស់លោក ។ កុមារ អ៊ុក អ៊ូ ជាក្មេងម្នាក់ឧស្សាហ៍រៀនសូត្រ ។ លោកបានបួសជាសាមណេរនៅក្នុង វត្តនោះ ។ ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក លោកបានលាចាកសិក្ខាបទទៅបម្រើមាតាបិតា ហើយបានធ្វើជាស្មៀន របស់ឪពុកលោកក្នុងការដើរហូតពន្ធស្រូវអាជ្ញាប្លង់ ។ លុះអាយុបាន ២១ ឆ្នាំ លោកបានបំពេញឧបសម្បទាជាភិក្ខុ នៅក្នុងវត្តដដែល ដោយមានព្រះឧបជ្ឈាយ័ នាម សាស៍ និងលោកគ្រូសូត្រស្តាំនាម ជ្រូក ជាកម្ម វាចា, លោកគ្រូសូត្រឆ្វេងនាម អ៊ុង ជាអនុស្សាវរៈ ។ ភិក្ខុ អ៊ូ បានរៀនសូត្រធម៌

អាថ៌ និងរៀនប្រែព្រះត្រៃបិដកដំបូង ក្នុងសំណាក់លោកគ្រូអាចារ្យ « ទិត្យ » នៅ វត្តអង្គបឹងចក ។ បន្ទាប់មក លោកបានស្វែងរករៀនវិបស្សនាកម្មដ្ឋាន ក្នុង សំណាក់លោកអាចារ្យជាច្រើនកន្លែងទៀត ។ លោកបានគង់នៅក្នុងផ្នួសជា ភិក្ខុ បាន ៥ ឆ្នាំ ។ លុះចេះដឹងល្អមប្រើការបានហើយ លោកបានលាចាក សិក្ខាបទ មកប្រកបដីវភាពជាគ្រូហស្ថវិញ ។ ក្រោយពេលលោកចាកផ្នួស មក លោក បានជួយធ្វើការឪពុករបស់លោកដែលជាមេឃុំដោយមានងារជាក្រុមផង ជា ស្មៀនផង។ ដល់ពេលស្រុកកំនត់ប្រែលោកលាលប់លែងធ្វើការរាជការ ហើយ រស់នៅជាកសិករធម្មតា ។

លោកជាអ្នកមានវោហារលែបខាយ ប្រាជ្ញាវាងវៃ ចេះចាំរឿងរ៉ាវពីបុ រាណៗ ទាំងគតិលោក ទាំងគតិធមិជាច្រើន ព្រមទាំងចេះច្រៀង ចេះភ្លេង និងជា អ្នកចម្រៀងខ្សែដៀវយ៉ាងចំណានធ្វើឱ្យកសិករឯទៀត ស្រឡាញ់រាប់អាន ទុក លោកជាអ្នកប្រាជ្ញក្នុងភូមិស្រុកហើយគេនិយមហៅលោកថា « ភិរម្យឌីយ » ។ លោកភិរម្យឌីយ មានមាឌធំ ដុះក្បាលពោះកាត់សក់ជ្រងឿ ទុកពុកមាត់ខាងលើ និយមស្លៀកសំពត់ចងក្បិន ពាក់អាវកត្រង់ ឡេវធំ ពាក់ស្បែកជើងផ្ទាត់ និងមួក សំបុក ។ ពេលដើរទៅណាមកណា លោកមានបង្ខំច និងឈើច្រត់កាន់ជានិច្ច ។ ពេលលោកសូត្រកំណាព្យ លោកតែងដេញខ្សែដៀវកំដរ ។ ខ្សែដៀវរបស់គាត់ អាចដោះចេញពីគ្នា ហើយតម្លើងបានភ្លាមៗ កាលណាគាត់ត្រូវការប្រើ ។ ពេល ណា លោកត្រូវការច្រៀង លោកស្រាយបង្ខំចយកឃ្លោកសាដៀវមកផ្គុំនឹងឈើ ច្រត់ បានជាដងជាដៃ ហើយដាក់ខ្សែ រួចផ្ទាប់នឹងពោះធ្វើដីតប៉ោងៗ ហើយ ដេញយ៉ាងពីរោះ ។

ពេលរដូវរំហើយក្រោយពីការងារស្រែចំការបានចប់សព្វគ្រប់លោកតែងត្រូវបានប្រជាជនអង្គើញឱ្យទៅច្រៀងឬទេសនាក្នុងពេលមានបុណ្យទាន ពីភូមិមួយទៅភូមិមួយ។ លោកមិនបានទារប្រាក់កម្រៃឈ្នួលពីប្រជាជនទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីគោរពស្រឡាញ់ប្រជាជនតែងប្រមូលបច្ច័យ ស្រូវអង្ករជូនលោកតាមសទ្ធា។ ពេលធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ក្រុងភ្នំពេញ លោកតែងឈប់សំចតនៅវត្តឧណ្ណាលោមហើយធ្លៀតពេលនោះដើម្បីពិគ្រោះពិភាក្សាជាមួយសាមណេរ, ភិក្ខុសង្ឃ អំពីបញ្ហាផ្សេងៗដែលទាក់ទងនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ក្នុងការច្រៀងក្តី ទេសនាក្តី លោកតែងលើកយកបញ្ហាដែលជាបច្ចុប្បន្នភាពក្នុងពេលនោះ មកធ្វើជាប្រធានបទ ដូចជាច្រៀង ៖

- អំពីការប្រកបមុខរបររកស៊ីធ្វើស្រែចំការ,
- អំពីការជ្រើសរើសគូស្រករ,
- អំពីភាពក្រីក្រតោកយ៉ាករបស់ប្រជាជន និងមូលហេតុរបស់វា,
- អំពីអវិជ្ជា អនក្ខរភាព របស់ប្រជាជនខ្មែរ,
- អំពីភាពស្ត្រីកស្រពន់ មិនសកម្ម ស្វាហាប់ខាងធ្វើពលកម្មដាំដុះ,
- អំពីការបែកបាក់សាមគ្គី ឈ្លោះទាស់ទែងតែគ្នាឯងទាំង គ្រហស្ថ ទាំងអ្នកបួស,
- អំពីការជិះជាន់សង្កត់សង្កិនរបស់បរទេស មកលើប្រជាជនខ្មែរ,
- អំពីការបាត់បង់ឯករាជ្យ និងអត្តភាពខ្មែរ,
- អំពីការរេចរិលនៃវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រខ្មែរ ។ ល ។

កិត្តិសំព្វល្បីល្បាញខាងសំនួនវោហាររបស់កវី អ្វី នេះ បានព្រួញខ្លាចទៅដល់ព្រះមហាក្សត្រ ។

ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង ព្រះស៊ីសុវត្ថិ បានត្រាស់ហៅលោក ឱ្យចូលគាល់ និងច្រៀងថ្វាយ ។ ហ្នឹងព្រះស៊ីសុវត្ថិ ពេញព្រះទ័យនឹងថ្វីមាត់របស់លោកណាស់ ទើបអនុញ្ញាតឱ្យលោកចូលបម្រើក្នុងក្រុមភ្លេងព្រះបរមរាជវាំង ហើយប្រទានងារជា « អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី » ប៉ុន្តែ ដោយនៅពេលនោះ មាននាយក្រុមវាំងម្នាក់ឈ្មោះអ្វី ដែរនោះ ទើបហ្នឹងព្រះស៊ីសុវត្ថិ ទ្រង់ត្រាស់ឱ្យហៅថា « ឆ័យ » វិញ ដើម្បីកុំឱ្យច្រឡំគ្នា ។ ដូច្នេះបានជាលោកមានឈ្មោះ១ទៀតថា « ឆ័យ » ឬ ក្រុមឆ័យរៀងដរាបមក ។

កិត្តិសំព្វរបស់អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី មិនគ្រាន់តែល្បីរន្ទី នៅក្នុងប្រទេសទេ ប៉ុន្តែ បានសាយភាយទៅដល់ប្រទេសថៃ ថៃមទៀត ។ ស្តេចសៀម ក្រុមព្រះទ័រង័រជាបុគ្គល និងលោកស៊ីដេស ជាតិបារាំង បានចូលគាល់ហ្នឹងព្រះស៊ីសុវត្ថិ ។ ពេលប្រគំភ្លេងទទួលភ្ញៀវបរទេសនោះ អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី ហៅ ឆ័យ ប្រគំឈ្នះគេខាងខ្សែរដៀវ ។ កិត្តិសំព្វរបស់លោកបានជ្រោយដល់ស្រុកសៀម ។ ស្តេចសៀមបានធ្វើរាជសារមកសុំអញ្ជើញអ្នកព្រះភិរម្យភាសាឆ័យ ទៅច្រៀងថ្វាយឯក្រុងបាងកក ។ លោកបានធ្វើដំណើរទៅនៅស្រុកសៀម អស់រយៈពេល ៣ ខែ ហើយបានទទួលសេចក្តីរាប់អានពីសំណាក់ព្រះមហាក្សត្រ និងមន្ត្រីសៀម ។ ពេលនោះស្តេចសៀមបានប្រទានងារជាភិរម្យភាសា « ដៃរ៉ោះលឿក៏ន » និងប្រទាន ឡេវអាវប្រាក់ខ្នង ព្រមទាំងប្រាក់ និងវត្ថុផ្សេងៗទៀតជាច្រើន ។ មាន

ដំណាលថា ក្នុងពេលធ្វើដំណើរត្រឡប់ពីប្រទេសសៀមវិញ លោកបាន ឆ្លងកាត់តាមខេត្តបាត់ដំបង ។ ពេលនោះ នៅខេត្តបាត់ដំបង មានអ្នកចម្រៀង មាត់ឯកម្នាក់ ឈ្មោះភិរម្យយូ ។ ដោយឮឃើញថា អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ៊ូហោច្រៀង លោកភិរម្យយូ ក៏មកសុំច្រៀងភ្នាល ។ ភិរម្យយូបានសួរព្រះភិរម្យឌីយថា « ភ្នំ ព្រះសុមេរុនៅឯណា? មានទំហំប៉ុណ្ណា? កំពស់ប៉ុន្មានយោជន៍? ពីនេះទៅ បើសិន ជាវាស់ តើមានប៉ុន្មានគីឡូម៉ែត្រ? » ។ ព្រះភិរម្យឌីយឆ្លើយថា « បើលោកចូល យ៉ាងនេះ តើលោកចង់ឱ្យខ្ញុំឆ្លើយត្រង់ ឬឱ្យឆ្លើយកុហក? » ។ ភិរម្យយូថា បើសួរ ត្រង់ ត្រូវតែឆ្លើយឱ្យត្រង់ ។ ភិរម្យឌីយ ក៏ឆ្លើយកែដោះសារថា មានប៉ុណ្ណោះគឺឱ្យ ប៉ុណ្ណោះម៉ែត្រ ហើយបើគិតពីបាត់ដំបងទៅ មានចម្ងាយជួរវិញប៉ុណ្ណោះទៀត បើភិរម្យ យូ មិនជឿត្រូវទៅមើលចុះ ។ ភិរម្យយូ ព្រមទទួលជឿ ហើយភិរម្យឌីយ ក៏សួរ វិញថា « តើជំពូរវាបាត់ដំបង ទៅភ្នំពេញ បើទៅតាមថ្នល់ តើមានប៉ុន្មានគីឡូ? បើ ទៅតាមទន្លេសាបវិញតើមានប៉ុន្មានគីឡូ? » ភិរម្យយូ ក៏ទាល់ឆ្លើយមិនរួច ហើយ ភិរម្យឌីយច្រៀងបង្ហាត់ភិរម្យយូ យ៉ាងច្រើនថា កន្លែងធ្លាប់ទៅមក ហើយជា ប្រទេសរបស់ខ្លួនឯង ភិរម្យយូមិនដឹងទៅហើយ ទៅសង្វាតសួរកន្លែងមិនដែល ទៅ បើទោះជាខ្ញុំកុហក ក៏ត្រូវតែជឿខ្ញុំដែរ ។ ភិរម្យឌីយបង្ហាត់ទាល់តែភិរម្យយូ ទាល់ ចុះពីកន្លែងច្រៀង ហើយប្រជាជនអ្នកស្តាប់ទះដៃសរសើរភិរម្យឌីយយ៉ាង ខ្លាំង ។ លោកប្រមុខខេត្តបាត់ដំបង បានគល់រង្វាន់នៃជ័យជំនះដល់ភិរម្យឌីយ គឺ សេះស ១ ក្បាល និងប្រាក់សុទ្ធ ៤០០រៀលទៀត ។ ដូច្នោះហើយបានជា អ្នក ចម្រៀងនានា មានការព្រួយបារម្ភលោកណាស់ មិនសូវមាននរណាហ៊ានច្រៀង តាំងនឹងថ្វីមាត់លោកឡើយមានតែជំទប់ សាន់ នៅឃុំភ្លើងឆេះរទេះ ស្រុក

ភ្នំពេញ ដែលជាមិត្តភក្តិនិងជាដៃគូ របស់គាត់ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចតបតនឹង លោកបាន ។ ពេលអ្នកចម្រៀងទាំងពីរនេះ ទៅច្រៀងនៅកន្លែងណា មនុស្សម្នា ប្រុសស្រីនៅភូមិស្រុកឆ្ងាយៗ បានភ្ញាក់ទៅស្តាប់ជាច្រើន ។

នៅពេលក្រោយមកទៀត លោក ស៊ីដេស បាននាំព្រះភិរម្យភាសាអ្វី ទៅ ជួបលោកស្រី ស៊ុយហ្សាន កាប៊ីឡែស (Suzanne Karpeles) ដែលជានាយវិជ្ជា ស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ ។ នៅឆ្នាំ ១៩៣០ អ្នកស្រីនាយក សុំឱ្យ អ្នកព្រះភិរម្យភាសាច្រៀងកំណាព្យរបស់គាត់ឡើងវិញទាំងអស់ បែបរង្វើលៗ ដើម្បីឱ្យអ្នកប្រាជ្ញនៅវិជ្ជាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យកត់ត្រាទុក។ ជារង្វាន់នៅ ពេលនោះ អ្នកស្រី ស៊ុយសាន បានឱ្យលោក នូវប្រាក់ ១ រៀល ជានិមិត្តរូបនៃការ ស្រឡាញ់វប្បធម៌អរិយធម៌ខ្មែរ ។ ដោយចង់រក្សាទុកស្នាដៃនេះឱ្យបានយូរអង្វែង សម្រាប់មនុស្សជំនាន់ ក្រោយពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យបានចាត់ចែងបោះពុម្ពស្នាដៃ របស់លោកជាបួនច្បាប់ ហើយក្រោយមកបានបោះបញ្ចូលគ្នាជាមួយច្បាប់ វិញ។

តាមពិត ស្នាដៃរបស់លោកមានច្រើន ប៉ុន្តែគេមិនបានកត់ត្រាព្រោះលោក តាឌីយ ជាករីដែលបង្កើតស្នាដៃដោយច្រៀងផ្ទាល់មាត់ ។

ស្នាដៃរបស់លោក ដែលយើងរកឃើញ រហូតដល់សព្វថ្ងៃ មាន៥ គឺ ៖

- ១- ច្បាប់ល្បីកថា « បទកាកគតិ » (ឆ្នាំ ១៩២២),
- ២- ច្បាប់កេរកាលថ្មី « បទព្រហ្មគីតិ » (ឆ្នាំ ១៩២២),
- ៣- សេចក្តីរំលឹកដាស់តឿន « បទពាក្យ ៧ » (ឆ្នាំ ១៩៣១),

៤- ពាក្យកាព្យប្រដៅជនប្រុសស្រី « បទពាក្យ ៧ » (មិនដឹងកាលបរិច្ឆេទ), អាចក្នុងឆ្នាំ១៩៣៥ព្រោះជាស្នាដៃទី ៥ ។

៥- បណ្តាំក្រមផ្ទុយ « បទព្រហ្មគីតិ » (ក្នុងរវាងឆ្នាំ១៩៣៥) ។
ក្រៅពីស្នាដៃខាងលើនេះ នៅមានស្នាដៃផ្សេងទៀត ដែលគេរកមិនឃើញឯកសារសរសេរ ហើយដែលអ្នកស្រាវជ្រាវពីមុនៗ បានចាត់ទុកថាជាស្នាដៃរបស់អ្នកភិរម្យភាសាអ្វី ដែរ គឺចម្រៀងស្តីអំពី ៖

- ការប្រែប្រួលនៃស្រុកទេស,
- កតញ្ញាកតវេទី,
- ត្រៃលក្ខណ៍
- ចម្រៀងស្រី-ប្រុស...

អ្នកភិរម្យភាសាអ្វី មានភរិយាល្មោះ អ៊ុន ។ លោកមានបុត្រចំនួន ៦ នាក់ សុទ្ធតែប្រុស គឺ ៖

- ១- ឈ្មោះ ដួង
- ២- ឈ្មោះ ចេង
- ៣- ឈ្មោះ ចា
- ៤- ឈ្មោះ ចិន
- ៥- ឈ្មោះ ចុង
- ៦- ឈ្មោះ ចេវ

ក្នុងចំណោមកូនគាត់ទាំង ៦ នាក់ មានម្នាក់ដែលមានទេពកោសល្យខាងសំនួនរោងហារ ប្រហាក់ប្រហែលគាត់នោះគឺ កូនទី ៥ ដែលគេនិយមហៅថាអា

ចារ្យ បុង ។ មានព័ត៌មានខ្លះទៀតថា គាត់នៅមានចេម្នាក់ទៀត ដែលមាន
រោហារល្បីខាងច្រៀងអាឈៃដែរ ហើយមានរូបរាងស្គមស្គើង ដែលគេធ្លាប់ឮ
ឈ្មោះថា នាយស្លឹក ។ នៅពេលច្រៀងអាឈៃ នាយស្លឹក តែងបង្ហាញខ្លួនគាត់
ថា « ស្រុកខ្ញុំនៅឯលិចពោធិចិនតុន កូនអាចារ្យបុងចៅអាចារ្យឌុំយ » ។

អ្នកព្រះភិរម្យភាសាអ្វី បានទទួលអនិច្ចកម្ម នៅថ្ងៃសុក្រ ៦ កើត
ខែមិគសិរ ព.ស. ២៤៧៩ គ.ស. ១៩៣៦ ក្នុងជន្មាយុ ៧១ ឆ្នាំ ដោយជំងឺ
ទល់លាមក ។

សង្គមបរិយាកាសនៅកម្ពុជា

(ពីឆ្នាំ ១៨៦៥ ដល់ឆ្នាំ ១៩៣៦)

នៅរយៈពេលជាង ៧០ ឆ្នាំនេះ នៅប្រទេសកម្ពុជា គេឃើញមាន ព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗជាច្រើន ដែលធ្វើឱ្យមានវិបត្តិទូទាំងប្រទេស ទាក់ ទងដល់គ្រប់វិស័យរបស់សង្គម និងប៉ះពាល់ដល់ភាពរស់នៅរបស់ប្រជាជន ខ្មែរ ទូទាំងប្រទេស ។

ប្រជាជនកម្ពុជា បាត់បង់សិទ្ធិសេរីភាព និងអ្វីៗដែលខ្លួនធ្លាប់មានពីមុនៗ មក ក្នុងឋានៈជាម្ចាស់ប្រទេស ចាប់ពីឆ្នាំរក គ.ស. ១៨៨៤^៥ គឺក្នុងពេលដែលពួក អាណានិគមបារាំង បានប្រើអំណាចរំលោភទាំងកំរោលមកលើអធិបតេយ្យភាព របស់ប្រទេសកម្ពុជា ដោយលែងទទួលស្គាល់កម្ពុជាក្នុងលក្ខណៈជាប្រទេសស្ថិត ក្នុងអាណាព្យាបាលរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នោះទៅវិញបារាំងបានចាប់យកកម្ពុជា ធ្វើជា ប្រទេសអាណានិគមរបស់ខ្លួនតែម្តង ។

ចាប់តាំងពីពេលនោះ គេឃើញមានការ សើរើរៀបចំប្រទេសឡើងវិញ នៅគ្រប់វិស័យ ទៅតាមប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងបារាំង ទាំងខាងរដ្ឋបាលទាំងខាងសេដ្ឋ កិច្ច សង្គមកិច្ច វប្បធម៌ អប់រំសិក្សាធិការ ដូចជា៖

- មានការតែងតាំងមន្ត្រីភាគច្រើន ជាជនបរទេស ក្នុងអង្គការរដ្ឋបាលឱ្យ ត្រួតត្រាប្រទេសខ្មែរ,

^៥- នៅក្នុងសៀវភៅឈ្មោះ « រាជាធិបតេយ្យកម្ពុជា និងព្រះរាជបូជនីយកិច្ចដើម្បីឯករាជ្យ (La Monarchie Cambodgienne et la Croisade Rayale pour l'Independance »

សម្តេចព្រះនរោត្តមសីហនុ បានរៀបរាប់យ៉ាងពិស្តារ អំពីខ្លឹមសារអនុសញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៨៤ (ទំព័រ ៥៣ និងបន្តបន្ទាប់) ។ ឯកសារ មហាបុរសខ្មែរ របស់លោក អេង សុត, ត្រង់រជ្ជកាលព្រះនរោត្តម ភាគខាងប៉ុង ។

សង្គមបរិយាកាសនៅកម្ពុជា

- មានការវាស់វែងបែងចែកដីធ្លី និងប្រគល់កម្មសិទ្ធិ ឱ្យប្រជាជនដើម្បី ងាយដកហូតពន្ធដារ, មានការបោះពុម្ពក្រដាសប្រាក់ថ្មីជំនួសប្រាក់ សុទ្ធ^៦ ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិឃ្នាំងព្រះរាជទ្រព្យ យកទៅដាក់រតនាគាររួម ហៅថា Tresor unique du Royaume^៧ ការជួញដូររូបិយប័ណ្ណធម៌ និង អរិយ ធម៌លោកខាងលិច នៅក្នុងប្រទេស រាប់តាំងពីអក្សរ ភាសា សីលធម៌ រស់នៅ សម្លៀកបំពាក់សិល្បៈ ភ្លេង របាំ រាំ ច្រៀង ។ល។
- ម៉្យាងទៀត នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩១៤ - ១៩១៨ សង្គ្រាមលោកលើកទី១ បាន ផ្ទុះឡើងនៅប្រទេសអឺរ៉ុប ។ ពិតមែនតែសង្គ្រាមនោះ មិនកើតឡើងលើ ទឹកដីរបស់យើង ប៉ុន្តែផលវិបាករបស់សង្គ្រាមនេះ បានប៉ះពាល់យ៉ាង ធ្ងន់ធ្ងរមកលើប្រជាជនកម្ពុជា។ដោយសារប្រទេសកម្ពុជា ជាប្រទេស អាណានិគមរបស់បារាំង ដូច្នោះឈាមខ្មែរក៏កំពប់ខ្មាយដោយសារ បារាំងធ្វើសង្គ្រាមនៅអឺរ៉ុបដែរ ។ ពេលនោះ បារាំងបានចាប់ប្រជាជន

^៦- នៅមុខសតវត្សទី ១៥ ការផ្លាស់ប្តូរទំនិញសំខាន់ៗ ក្នុងការលក់ដូរក្នុងស្រុក និងក្រៅប្រទេស គេធ្វើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទៅ វិញទៅមក ដោយយកទំនិញប្តូរនឹងទំនិញ យកមាសទៅប្តូរក៏មាន (សៀវភៅ Le Cambodge បោះពុម្ពផ្សាយដោយក្រសួង យោសាគារនៃរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ភ្នំពេញ, ឆ្នាំ ១៩៦២),

-កំណត់ហេតុ ស្តីអំពីទំនៀមទម្លាប់របស់ប្រទេសកម្ពុជា, របស់ ចូរីតាក្វាស់(Mémoires sur les coutumes du Cambodge deTchrien - Maison- neuve Paris 1951), សិលាចារឹកស្តុកកក់ធំ, ឯកសារមហាបុរស។

លុះមកដល់ឆ្នាំ ១៥៩៥ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះសន្តិវង្ស គេបានរកឃើញមានប្រាក់ដែលបោះបាយលើកដំបូង ។ រហូត មកដល់រជ្ជកាលព្រះអង្គខ្លុងទើបមានការបោះប្រាក់បាយសាជាថ្មី ក្នុងរវាងឆ្នាំ ១៨៤៧ ត្រង់រជ្ជកាលព្រះអង្គខ្លុង ។

-សៀវភៅ La Monarchie Cambodgienne និងសៀវភៅ Le Cambodge ជួបបញ្ជាក់ខាងលើ ។

^៧- បារាំងបានប្រមូលសម្បត្តិព្រះរាជទ្រព្យ យកទៅដាក់រតនាគាររួម នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៩១ (សូមអានឯកសារមហាបុរសខ្មែរ) ។

ខ្មែរបុរសៗ ឱ្យធ្វើទាហាន ហើយមួយចំនួនធំត្រូវបានចាត់បញ្ជូនឱ្យទៅ ជួយច្បាំងបារាំង ។

- ទាហានមួយចំនួនបានពលីនៅលើសមរក្ខមិ ដោយឥតមានស្គាល់ ឈ្មោះ និងស្រុកកំណើតរបស់គេឡើយ^៨ ។

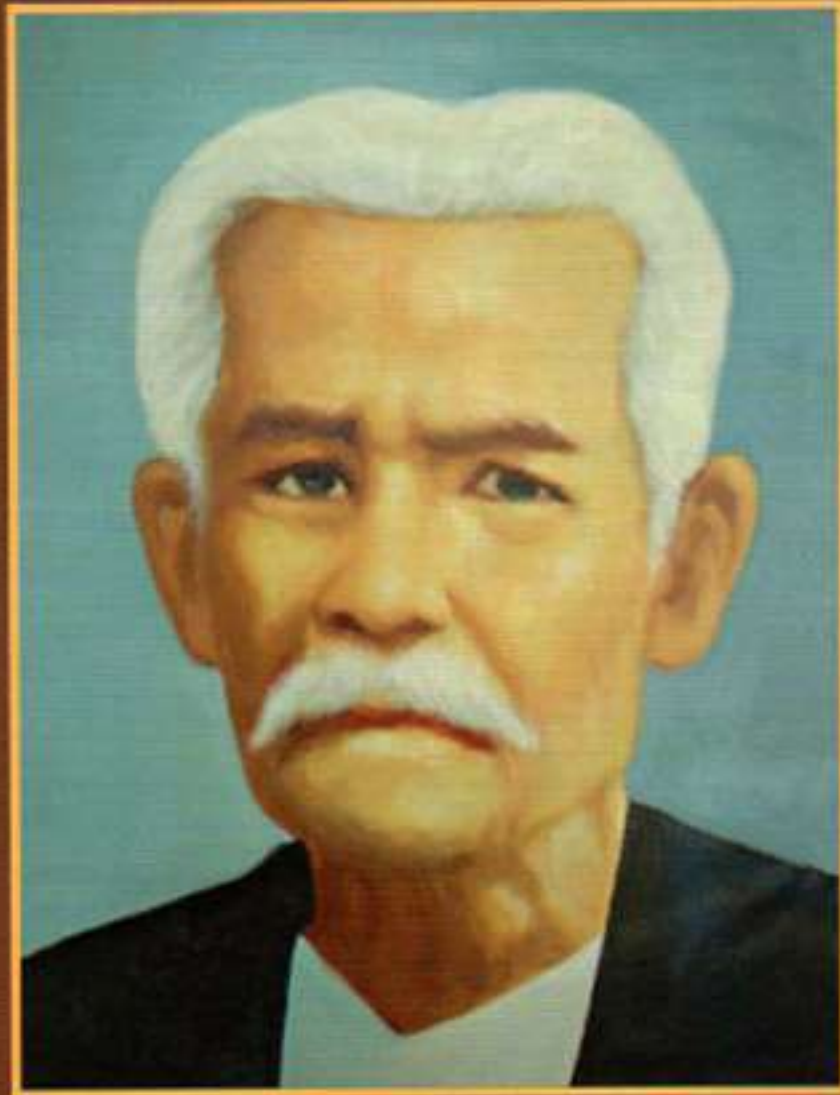
ប្រជាជនកម្ពុជាដែលនៅក្នុងស្រុក ត្រូវទទួលរងទុក្ខវេទនា ដោយសារការបំបែក ទ្វេភាពនៃសេដ្ឋកិច្ចពីខាងក្រៅ ដោយសារគ្រោះធម្មជាតិ (ទឹកជំនន់និងរាំងស្ងួត) បណ្តាល ឱ្យមានទុរិក្សជាទូទៅពេញប្រទេស ។ ជំងឺតម្កាត់កើតឡើង ហើយឆ្លងរាលដាល យ៉ាងរហ័ស ដោយសារខ្វះថ្នាំសង្កូវ ។ រីឯពួកអាណានិគមវិញ គិតតែជីវិតទារពន្ធ ដារលើមនុស្ស សត្វ និងឧបករណ៍សម្ភារៈសព្វសារពើ ដើម្បីយកទៅចំណាយ ក្នុងសង្គ្រាម និងដើម្បីស្តារប្រទេសរបស់គេឡើងវិញ ក្រោយពេលសង្គ្រាមបាន ចប់ទៅវិញ ។ ការប្រមូលពន្ធដារលើទំនិញ និងការបំបែកទ្វេភាពនៃសេដ្ឋកិច្ច និងការខក ខានមិនបានផលិត បណ្តាលមកពីគ្រោះរាំងស្ងួត នាំឱ្យមានអតិផរណាទំនិញ សព្វសារពើចេះតែឡើងថ្លៃរៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ទន្ទឹមនឹងព្រឹត្តិការណ៍ខាងលើនេះ ពួក ឈ្មួញបរទេស និងអ្នកប្រកបមុខរបរលក់ដូរ ឆ្លៀតឱកាសកេងប្រវ័ញ្ច គែបន្ត យកចំណេញ ដើម្បីធ្វើមានបានពីលើខ្នងប្រជាជនខ្មែរ ដែលភាគច្រើនជា កសិករមិនសូវបានរៀនសូត្រ ទាំងខាងអក្សរសាស្ត្រ ទាំងខាងលេខពន្ធ ។

ប្រមូលចងក្រងព័ត៌មានដោយ យី ធន់

^៨-កាលពីមុនឆ្នាំ ១៩៧៥ គេឃើញមានរូបសំណាកធ្វើអំពីស្លាន់យ៉ាងធំតម្កល់កណ្តាលស្នួន នៅខាងកើតស្ថានទូតបារាំង ត្រង់ម្លុំ វត្តបិណ្ឌដំដែក ដែលគេនិយមហៅថា រូបពីរ ។ រូបសំណាកនោះ បារាំងបានកសាងដើម្បីទទួលបំពោះទាហានបារាំង និងខ្មែរ ដែលបានពលីជីវិតក្នុងការជួយច្បាំងបារាំង ។ ក្រោយឆ្នាំ ១៩៧៥ ក្នុងពេកដែលខ្មែរក្រហមឡើងកាន់អំណាច រូបសំណាកនេះ ត្រូវបានគេកំទេចចោលទាំងស្រុង ។

ទំព័រទី១

បណ្ណាំ ក្រឹម ង៉ុយ

ចោះពុម្ពផ្សាយដោយអង្គការសន្តិសុខគ្រូចិត្តកម្ពុជា (អេស វី អេ)

ភ្នំពេញ

ព.ស ២៥៤៩ - គ.ស ២០០៥

Websites: WatKhmers.org or WatKhemaraRatanaRam.org